ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Adamski_George-Uvnitr_vesmirnych_lodi.PDB

**PDB Name:** Adamski_George-Uvnitr_vesmirnyc
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 24.8.2003
**Modification Date:** 24.8.2003
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

# UVNITŘ VESMÍRNÝCH LODÍ

George Adamski

1955

(1)

## PŘEDMLUVA

Desmond Leslie

Když jsem s Georgem Adamskim vydával knihu "Létající talíře přistály", neznal jsem ho ještě osobně. Můj nakladatel i já jsme tehdy zastávali názor, že Adamského místopřísežné prohlášení, že měl skutečně kontakt s létajícím talířem, postačuje jako důkaz a plně ospravedlňuje vydání této knihy. Pozdější událostí potvrdily, že jsme jednali správně.
V listopadu 1953, měsíc po vydání knihy, letěl neznámý objekt nad Norwichem v Norfolku a byl spatřen sedmi členy Britské astronomické společnosti a Astronomické společnosti v Norwichu. Jeden z nich, pan Potter, pořídil snímek, na kterém je zachycen talíř s kopulí a prstencem okének. Talíř se podobá objektu, který vyfotografoval Adamski.
15. února 1954 zachytili dva chlapci ve věku 13 a 8 let na snímku objekt, který se snesl z oblaků nad Coninstonem v Lancashire. Snímek byl poněkud nejasný, ale přece jen natolik zřetelný, že na něm bylo možno rozeznat talíř s kopulí a prstencem okének, jak to ukazují snímky Adamského. Jediným rozdílem, patrným již při prvním pohledu, byl úhel pořízení. Fotografie se zdála být pořízena v úhlu 25° k vertikální ose talíře, zatímco snímky Adamského vykazují úhel přibližně 50°. Po důkladném prozkoumání se dospělo k závěru, že chlapci negativ nezfalšovali a nevyfotografovali pouhý model, zhotovený podle snímku Adamského. Další důkaz podal později Leonard Cramp M.S.I.A., autor vědecké knihy "Prostor, zemská přitažlivost a létající talíře". Pomocí ortografické projekce dokázal, že consistonský talíř má stejné proporce, jaké má létající talíř Adamského, kdyby chlapci chtěli zhotovit model, museli by nejdříve udělat ortografickou projekci a podle ní pak v přesném měřítku model postavit. K dokonalému parabolickému zakřivení by přitom museli použít soustruh. Chlapci neměli žádnou možnost dostat se k soustruhu a nevěděli nic o ortografické projekci. Já osobně pochybuji, že by věděli, jak vyříznout parabolické zakřivení.
Mnoho lidí Adamského podezíralo, že vyfotografoval stínidlo lampy. Objevení se obrovského "stínidla lampy" nad Norwichem a jeho pozdější snesení se s nebe nad Lancashire vybízí k domněnce, že ono "stínidlo lampy" muselo disponovat neuvěřitelnou samopohonnou silou a k tomu muselo dokázat uletět vzdálenost 10 000 km z Kalifornie nad Atlantikem, kdyby Adamski vyfotografoval stínidlo lampy nebo nějaký jiný vlastnoručně vyrobený předmět, asi by se někomu jinému dříve nebo později dostal do rukou podobný objekt a byl by identifikován. Adamského negativy zkoumal Cecil B. de Miles. expert na trikové fotografie a Pev Marley a oba prohlásili, že kdyby se jednalo o zfalšované snímky, pak by to byly ty nejlepší, jaké kdy viděli. Fotografie zkoumal také Joseph Mansour, šéf Jetex Model Aircraft, a řekl, že podle jeho mínění to nejsou snímky modelů, nýbrž snímky velkých objektů o průměru asi 10 m.
V létě 1954 jsem jel do Ameriky a prohlížel všechny Adamského filmy a přístroje. Vlastní velmi pěkný a přesný 15,2 cm Newton – Reflex - Teleskop. Na okulár nasadil úplně primitivní kameru, skládající se jen z krabice a jednoduchého uzávěru a vzadu má pohyblivou zásuvku pro desky. Okulár jí slouží jako čočka. Tímto přístrojem jsem vyfotografoval model talíře, který jsem zavěsil do určité vzdálenosti. Výsledný snímek vypadal přesně jako snímek modelu, zavěšeného v určité vzdálenosti. Svědky Adamského setkání s létajícím talířem v poušti dne 20. listopadu 1952 jsem vyslechl osobně. Podle jejich výpovědí pozorovali toho dne ráno obrovskou vesmírnou loď doutníkového tvaru bez křídel, která letěla nad pouští Center. Viděli, jak Adamski hovořil s nějakou osobou, oblečenou do hnědého obleku z jednoho kusu látky, když cizinec odešel, vydali se za Adamským a sledovali jeho stopy i stopy oné druhé bytosti, které měly velikost otisku dámského střevíce č. 4. Později z nich byly udělány odlitky a jeden z nich leží na mém psacím stole, na kterém píší tyto řádky. Adamského stopy vedly zpět ke skupině lidí, ty druhé náhle končily v místě, kde se vznášel létající talíř.
V srpnu letošního roku jsem navštívil místo, kde se setkání uskutečnilo. Zjistil jsem, že navzdory vysoké teplotě vzduchu (asi 100 st. Fahrenheita) zanechávaly mé nohy v písku dobře zřetelné stopy. Soudržnost písku mohla být způsobena tím; že tudy pod zemí protékal jeden ze starých vodních toků a že půda zde byla pravděpodobně vlhká.
Šest svědků Adamského setkání s vesmírnou bytostí:
Dr. George Williamson a jeho paní
pán a paní Al Bailey

paní Lucy Mc Ginnis
paní Alice Wellsová
Všichni tvrdí, že během celé událostí létala v blízkosti vojenská letadla, kroužila ve vzduchu a prudce klesala k zemi. Tuto informaci vojenské letecké síly nikdy nepotvrdily, ale ani nepopřely.

(2)
NÁVRAT OBYVATELE VENUŠE

Los Angeles je město plné světel a hluku, plné spěchu a nepokoje. Je to velký kontrast ve srovnání s pokojným světlem hvězd a mírem mého horského domova.
Stalo se to 18. února 1953. Nepřijel jsem za zábavou, nýbrž protože jsem se cítil být k tomuto městu přitahován, a to stejně intenzívním způsobem, jaký jsem popsal již v knize "Létající talíře přistály".
Jako už po mnoho let, i tentokrát jsem šel do hotelu v centru města, který dobře znám. Vše proběhlo jako obvykle. Hotelový zřízenec odnesl mé zavazadlo nahoru, obdržel spropitné a odešel. Najednou jsem nerozhodně stál uprostřed pokoje. Byly teprve čtyři hodiny odpoledne a protože jsem vlastně nevěděl, proč jsem sem přijel, co mne sem hnalo, neměl jsem nejmenší potuchy, co bych asi tak měl dělat. Chvíli jsem koukal z okna na živou ulici. Odtud však samozřejmě žádná inspirace nepřišla. A tak jsem se vydal dolů přes hotelovou halu do koktejlového baru. Vrchní mne znal. Přesto, že mi zpočátku v mé věci nevěřil, vzbudil jsem u něj postupně velký zájem svým vyprávěním a fotografiemi UFO. Dnes mě srdečně pozdravil, když jsme si trochu popovídali, řekl mi, že se v Los Angeles o létající talíře zajímá již mnoho lidí a že jej mnozí žádali, aby jim dal zprávu, až se zase v hotelu objevím. Díval se na mne pln očekávání. Nevěděl jsem, co na to odpovědět. V daném okamžiku jsem neměl žádné plány. Na jedné straně jsem vůbec neměl chuť přednášet skupině neznámých lidí o LTFO, na straně druhé to mohla být příležitost, jak zabít čas při čekání - ale na co jsem vlastně čekal ?
A tak jsem souhlasil. Krátce na to se kolem shromáždilo mnoho lidí a zahrnulo mne spoustou otázek. Odpovídal jsem podle svého nejlepšího svědomí. Na všech totiž bylo patrné, že mají o UFO opravdu upřímný zájem. Kolem sedmé hodiny jsem se hodiny a vyšel na ulici, abych se někde navečeřel. Chtěl jsem být sám, pouze s pocitem, že se možná něco stane, když jsem poněkud roztržitě snědl svojí večeři, vrátil jsem se do hotelu. V hale již nebyl nikdo, koho bych znal, a bar mne nepřitahoval. Pak mne napadlo, že bych mohl zavolat slečně M., mladé studentce, se kterou jsem se kdysi seznámil a která zde někde žila. Neměla čas mne navštívit v mém horském domově a proto mne prosila, abych jí zavolal, až příště pojedu do města. Šel jsem do telefonní budky a vytočil její číslo. Byla ráda, že mě slyší. Neměla sice k dispozici žádné auto, avšak řekla, že tramvají u mne bude přibližně za hodinu.
Koupil jsem si večerník a šel nahoru do svého pokoje, když jsem si přečetl vše, co mne zajímalo, četl jsem i to ostatní, co jsem obvykle přeskakoval. Snažil jsem se tak zaplašit neklid, který v tu dobu ovládal celé mé vědomí.
Aniž by uplynula hodina od mého telefonátu, sešel jsem dolů do haly a čekal tam. Slečna M. přišla za patnáct minut. Chvíli jsme si povídali. Poradil jsem jí v mnoha záležitostech, v nichž si neuměla poradit sama, a posílil jsem tak její odvahu. Dojímala mne svou vděčností. Myšlenka, že přijedu do města a pomohu jí, byla prý její jedinou nadějí.
Když jsem jí doprovázel k tramvaji, napadlo mne, že mne sem možná z hor přivedlo její telepatické volání. Jakmile jsem však přišel zpět do hotelové haly, ozval se nepokoj opět a byl silnější než před tím.
Moje hodinky ukazovaly 22:30. Pozdní doba a skutečnost, že se nic neděje, ve mně vyvolaly vlny zklamání. A právě v okamžiku této deprese se ke mně blížili dva muži. Jeden z nich mne oslovil jménem.
Ani jednoho jsem neznal, oba však ke mně přistoupili přímo, bez váhání. Podle vzhledu to mohli být dva obyčejní mladí obchodníci, nic víc. Poněvadž jsem v minulosti pořádal v Los Angeles přednášky, mluvil do rozhlasu a objevil se i v televizi a poněvadž mne mnoho lidí z tohoto města navštívilo v mém domově v Palomar Gardens, nepřipadala mi návštěva dvou neznámých lidí nijak zvláštní.
Oba muži měli, jak jsem zjistil, velmi pěknou postavu. První byl vysoký přibližně 180 cm a mohlo mu být asi tak třicet let. V obličeji měl svěží barvu, očí jiskrné, tmavě hnědé, prozrazující velkou radost ze života. Jeho pohled byl mimořádně pronikavý. Tmavé vlnité vlasy měl upraveny v módním střihu. Oblečen byl do tmavě hnědého obleku a neměl klobouk.
Druhý muž byl menší. Vypadal mladší a měřil asi 175 cm. Měl kulatý mladistvý obličej, světlou pleť a šedomodré oči. Jeho vlasy barvy písku byly vlnité a rovněž moderně přistřižené. Na sobě měl šedý oblek a také on byl bez klobouku. Oslovil mne jménem a usmíval se.
Opětoval jsem jeho pozdrav. Podal mi ruku, když se mne dotkl, pocítil jsem velikou radost. Stejný pocit jsem měl i onoho památného 20. listopadu 1952, kdy jsem se setkal v pouští s neznámým mužem z vesmíru. Tak jsem poznal, že moji návštěvníci nejsou obyvateli naší Země. Měl jsem velmi pěkný pocit, když jsme si potřásli rukama a ten mladší muž řekl: "Byli jsme k tobě poslání. Máš čas jít s námi ?"
Bez jakéhokoliv zaváhání jsem ihned odpověděl: "Vydávám se zcela do vašich rukou."
Opustili jsme společně halu a vyšli ven. Kráčel jsem mezi nimi. Na konci domovního bloku severně od hotelu jsme odbočili k parkovišti, kde měli vůz. Během celé cesty mlčeli, ale já jsem v srdci cítil, že to jsou opravdoví přátelé.
Neměl jsem potřebu se jich ptát, kam mne vedou. Ani mi nepřipadalo divné, že mi své počínání nijak nevysvětlili. Hlídač parkoviště nám připravil vůz a mladší muž usedl za volant. Pokynul mi, abych se posadil vedle něho, jeho společník pak zaujal místo rovněž na předním sedadle. Byla to černá limuzína, čtyřdveřový Pontiac.
Muž, který se ujal řízení, věděl přesně, kam má jet, a jel velmi obratně. Neznám nové dopravní cesty z Los Angeles, a tak jsem vůbec nevěděl, kterým směrem jedeme. Během jízdy panovalo ticho a já v klidu čekal, až se moji spolujezdci představí a až mi vysvětlí důvod našeho setkání. Vím zcela jistě, že taková důvěra by za normálních okolností byla naprosto pošetilá, zejména když člověk ví o nezákonnostech, které se dnes ve světě dějí. V tomto případě to ale byl

postoj člověka jiné civilizace, který zaujímá v přítomností bytostí se zřetelně vyšší moudrostí, než má on sám. Tak se například chovali Indiáni v Americe, aby dali najevo úctu, rozvahu, trpělivost a důvěru. Chápal jsem to a choval se jako oni, zvláště když jsem v přítomnosti těchto mužů cítil sílu, díky níž jsem si připadal jako dítě ve společnosti bytostí velmi moudrých a dobrých.
Osvětlení i městská zástavba pomalu řídly, když jsme vyjeli z města, poprvé promluvil vyšší muž: "Byl jsi velmi trpělivý," řekl.
"Velmi dobře víme, že by ses rád dozvěděl, kdo jsme a kam tě vezeme." Přiznal jsem, že jsem od přírody velmi zvědavý, a dodal jsem, že rád počkám, až sami uznají za vhodné mi vše sdělit. Mluvčí se smál a ukázal na řidiče: "On je z planety, kterou nazýváte Mars. Já jsem ze Saturnu." Jeho hlas byl měkký a příjemný a jeho angličtina perfektní. Všiml jsem si, že i mladší muž hovořil jemně, jeho hlas však byl vyšší. Jak a kde se tak dobře naučili našemu jazyku ? Když mi tato otázka vyvstala v mysli, okamžitě o ní věděli. Tentokrát promluvil Marťan, poprvé od chvíle našeho setkání v hotelu: "My jsme ti," řekl; "které vy na Zemi nazýváte kontaktéry. Žijeme zde a pracujeme zde, neboť si musíme vydělávat na všechny naše potřeby, na oblečení, obživu a další věci, které jsou nezbytné. Na vaší planetě žijeme již mnoho let. Ze začátku jsme měli jiný – lehký přízvuk, ale to jsme překonali a dnes si již nikdo nevšimne, že jsme jiní než obyvatelé Země. Při práci i ve volném čase chodíme mezi lidi, ale nikdy neprozrazujeme, že jsme obyvateli jiných světů. Bylo by to pro nás nebezpečné, jak sám dobře víš. Dnes již rozumíme lidem lépe, než rozumí oni sami sobě a než si rozumí mezi sebou navzájem. Známe také důvody nešťastných poměrů, ve kterých se zde na Zemi nacházíte.
Víme také, s jakým posměchem a s jakou kritikou ses setkal, když jsi neustále vysvětloval, že i na vesmírných tělesech, o kterých vaší vědci tvrdí, že na nich nemůže být žádný život, existují lidé. Proto jistě velmi dobře víš, co by se stalo, kdybychom třeba jen naznačili, že máme domov na jiných planetách, jestliže někomu řekneme, že jsme přišli na vaší Zemí, abychom zde pracovali a učili se, podobně jako i vy chodíte na zkušenou do jiných zemí, pak nás budou mít za blázny. Můžeme samozřejmě vykonávat krátké návštěvy na našich domovských planetách. Jako vy, tak i my milujeme změnu a toužíme opět vidět své staré přátele. Přirozeně musíme takové cesty podnikat během prázdnin nebo přes víkend, aby nás pozemští spolupracovníci nepostrádali."
Nezeptal jsem se, zda se mojí návštěvníci zde na Zemi oženili, ale měl jsem pocit, že nikoliv. Opět bylo chvíli ticho a já přemýšlel o tom, co jsem právě slyšel. Jak rád bych věděl, proč si tito lidé z jiných světů vybrali k přátelství a k předávání poznání právě mne. V každém případě jsem za to byl velmi vděčný a zároveň jsem se cítil být velmi nepatrný.
Když jsem o tom přemýšlel, řekl Saturňan přátelsky: "Nejsi ani prvním ani jediným člověkem, se kterým jsme hovořili. Přišli jsme k mnoha lidem v různých částech světa. Mnozí o tom veřejně mluvili a byli za to pronásledováni, dokonce až k smrti, jak vy říkáte. Proto raději většina z nich mlčela. Ale až vyjde kniha, kterou právě píšeš o svém prvním setkání s naším bratrem z planety Venuše venku v poušti, pak mnoho lidí z ostatních zemí nalezne odvahu vyprávět ti o svých zážitcích." (A jak se ukázalo, když vyšla kniha "Létající talíře přistály", jeho předpověď se splnila.) Cítil jsem nejen velkou důvěru k oběma lidem, dokonce jsem měl i krásný pocit, že si ve skutečnosti nejsme cizí. Byl jsem zároveň i pevně přesvědčen, že tito muži mohou odpovědět na všechny otázky, které se týkají našeho světa, a že jsou schopni vyřešit všechny naše problémy. Ano, jsou schopni udělat to, co je pro nás pozemské lidi nemožné, a udělají to, když to budou považovat za nutné a když to bude v souladu s jejích misí, kterou sem přišli vykonat.
Jeli jsme dobrou půlhodinu po rovné dálnici. Stále jsem vůbec netušil, kam jedeme, kromě toho, že jedeme směrem k poušti. Byla příliš velká tma, než aby se daly rozeznat podrobnosti krajiny. V myšlenkách jsem byl hluboko ponořen do slov svých mimozemských přátel a vlastně se mluvilo jen málo.
Ze zamyšlení jsem byl vytržen náhlým odbočením z rovné dálnice na hrbolatou, rozbrázděnou a úzkou cestu. Muž z Marsu řekl: "Máme pro tebe překvapení !"
Po této cestě jsme jeli asi 15 minut a nepotkali jsme žádné auto. Pak jsem v dálce na zemí zpozoroval objekt matně zářící bílým světlem. Mé vzrušení stoupalo, když jsme se přiblížili do vzdáleností asi 15 metrů, zastavili jsme. Výšku objektu jsem odhadl na pět až šest metrů. Vypadal přesně tak, jako talíř při mém prvním setkání s mimozemšťany před třemi měsíci.
Když jsme zastavili, spatřil jsem nějakého muže, který stál na zemí před lodí. Vystoupili jsme z vozu a moji průvodci hlasitě pozdravili. Muž na talíři něco opravoval. Jakmile jsme k němu došli, poznal jsem ke své veliké radosti přítele z prvního setkání - muže z Venuše !
Měl na sobě stejný oblek, podobný lyžařskému, jako minule, tentokrát však světle hnědý, s oranžovými proužky nahoře i dole na opasku. Jeho upřímný úsměv prozrazoval, že sdílí mou radost z našeho dalšího setkání, když jsme se pozdravili, řekl: "Při přistání se z lodí odlomil kousek materiálu a tak jsem chvíle čekání na vás využil k opravě."
Vysypal do písku obsah malého tavícího tyglíku. Zvědavě jsem přehlížel. "Čas byl přesně vypočítaný." řekl. "Právě teď jsem opravu dokončil."
Najednou jsem si uvědomil, že mluví anglicky, a to pouze s nepatrně odlišným přízvukem. Při našem prvním setkání se však zdálo, že naší řečí není vůbec schopen hovořit. Doufal jsem, že to vysvětlí, ale neudělal to, a sám jsem se nechtěl ptát. Místo toho jsem se sehnul a opatrně se dotkl obsahu tyglíku. Zdálo se, že je to tuhnoucí roztavený kov. Byl ještě velmi teplý, ale ne zas tolik, abych jej nemohl vzít do rukou. Opatrně jsem jej zavinul do kapesníku a pro jistotu zastrčil do náprsní kapsy kabátu. Tento maličký kousek kovu mám dodnes.
Mojí společníci se mému pošetilému jednání smáli, ale v jejich veselí nebyl výsměch. Venušan, i když musel předem znát odpověď, se zeptal: "K čemu ti to bude ?" Vysvětlil jsem mu, že to mohu použít jako důkaz jejich návštěvy, protože když vyprávím o svém setkání s lidmi z Vesmíru, posluchači obvykle nějaký konkrétní důkaz žádají.
Venušan s úsměvem řekl: "Ano, vy jste opravdu rasa sběratelů, že ? Ale přesvědčíš se, že tato slitina obsahuje stejné kovy, jaké jste nalezli na Zemi, poněvadž tyto kovy se nachází téměř na všech planetách."
Nyní je třeba, abych řekl, že jsem se nedozvěděl jména lidí z jiných světů, s nimiž jsem se setkal. Důvod mi byl

objasněn, ale nemohu ho zde plně uvést. Není s tím samozřejmě spojeno žádné tajemství. Jméno tam jenom má jiný význam a používá se odlišným způsobem než na Zemi. Ačkoliv tento "bezejmenný stav" nepůsobil při mém styku s vesmírnými přáteli žádné potíže, umím si představit, že by tomu tak u mnohých čtenářů bylo, zejména v posledním díle knihy, kde se hovoří o rozrůstání kontaktů. Protože se v našem světě bez vlastních jmen neobejdeme, nějaká jim sám vymyslím.
Chci zdůraznit, že jména, která jsem svým novým přátelům dal, nejsou jejích vlastní. Pro jejich volbu jsem však měl dobré důvody. Pro osoby, které je na stránkách mé knihy ponesou, mají určitý význam.
Muži z Marsu jsem dal jméno Firkon, Saturňanovi jméno Ráma a muži z Venuše Orton.

(3)
UVNITŘ PRŮZKUMNÉ LODĚ Z VENUŠE

Krátce po našem příchodu se Orton obrátil, vešel do lodě a pokynul mi, abych ho následoval. Firkon a Ráma přišli hned za námi. Jak jsem již řekl, talíř stál na zemi a pro vstup dovnitř bylo třeba vystoupit po několika málo schůdcích.
Přesto, že jsem tušil, že se něco takového stane, byla moje radost, když jsem se ocitl na palubě lodi, nepopsatelná.
Rychle jsem se rozhlédl. Ukážou mi talíř také zevnitř ? Nebo - a v to jsem se ani neodvážil doufat - mne vezmou s sebou na cestu do vesmíru ?
Vešli jsme přímo do kabiny dveřmi, které byly tak vysoké, aby jimi mohl vzpřímeně projít i Ráma. Sotva vešel jako poslední, dveře se nehlučně zavřely. Zaslechl jsem tichý šumot. Zdálo se, že vychází z podlahy nebo ze silné roury, vestavěné do horního konce oblé stěny. V okamžiku, kdy se bzučení ozvalo, začala roura světle červeně žhnout, aniž by však vydávala teplo. Něco podobného jsem viděl na talíři při prvním setkání. Tehdy však vysílala světla různých barev, červenou, modrou a zelenou, jako skleněný prismatický hranol blyštící se ve slunci.
Nevěděl jsem, kam se podívat dřív. Obdivoval jsem znovu a znovu věc pro mě zcela nepochopitelnou, a to jak mohly být dány dohromady všechny díly lodě, aniž byly vidět spoje. Tak jako při mém prvním setkání s vesmírnou lodí nebyla patrná žádná stopa po vchodu dovnitř, tak nebyly ani nyní vidět dveře, které se za námi zavřely. Měl jsem dojem, že vše kolem je jednolitá pevná stěna.
Zdálo se, že všechno se událo současně: Uzavření dveří, slabý bzukot jakoby roje včel, žhavá záře roury i jasnější osvětlení vnitřku lodě.
Bylo to tak vzrušující ! Musel jsem napnout všechny síly, abych se dokázal soustředit na podrobnosti. Chtěl jsem si přece - až opustím loď - v mysli uchovat jasný obraz všeho, abych o tom mohl podat stejně jasnou zprávu !
Průměr kabiny jsem odhadl na 5,5 metru. Z nejvyššího místa kopule vedl do středu podlahy asi 60 cm silný sloup. Byl to, jak jsem se později dozvěděl, magnetický dipól lodě, kterým byla čerpána vesmírná energie k pohonu. Nikdo mi však nevysvětlil, jakým způsobem se to děje.
"Horní konec sloupu je kladný," řekl Firkon, "spodní část, která prochází podlahou, je záporná, když je to nutné, můžeme pouhým stisknutím tlačítka oba póly zaměnit."
Uprostřed podlahy byla velká čirá kulatá čočka o průměru asi 1,8 metru. Magnetický sloup procházel jejím středem. Na okrajích této velké čočky stály proti sobě dvě pohodlné malé lavice, zaoblené podle jejího tvaru. Firkon a Ráma mě vyzvali, abych se posadil. Firkon si sedl vedle mne a vysvětloval mi, co se děje. Ráma zaujal místo naproti nám a Orton se odebral k přístrojovým deskám, které byly umístěny mezi oběma lavicemi na stěně proti nyní neviditelným vchodovým dveřím do scoutu.
Když jsme se posadili, obepjal naše těla pružný pás. Byl z měkkého, zdrsněného materiálu, nebo jím byl alespoň potažen. Jeho účel byl zřejmý: Jednoduché bezpečnostní opatření, abychom nespadli dopředu nebo abychom neztratili rovnováhu.
Firkon vysvětloval: "Někdy, když loď sedí pevně na zemi, dochází při nadzvednutí k mohutnému otřesu. Ale i když se to nestává často, jsme na to vždy připravení." S úsměvem pak dodal: "Je to stejný princip, na jakém jsou založeny jistící pásy ve vašich letadlech."
Stále jsem nemohl uvěřit, že to, co nyní prožívám, je skutečnost. Od svého prvního setkání s Venušanem, zvláště od chvíle, kdy odešel a já jsem toužil jít s ním, ale musel jsem zůstat sám, jsem stále snil a doufal, že mi jednoho dne toto štěstí bude dopřáno. Nyní, když mi bylo stále jasnější, že jsme opravdu na cestě do vesmíru, jsem se nemohl z radosti ani vzpamatovat. Stále a stále jsem se musel nabádat k pozornosti, abych později mohl všechno vyprávět, i když nedostatečnými slovy.
"Tato loď je stavěna pro dva, nejvýše tři členy posádky," vysvětloval Firkon. "V případě nouze se sem však vejde mnohem více lidí. Ale není to moc často nutné." Nic bližšího neřekl. Možná, že slovy "nouzový případ" mínil nějaký záchranný podnik, když se například jiná průzkumná loď dostane do nesnází. Já jsem však byl bezprostředním poznáním jejich vědeckých znalostí natolik omámen, že jsem si v tu chvíli vůbec neuměl představit, že by mohlo k selhání nějaké jejich lodě dojít. Nesmíme však zapomínat, že i oni jsou pouze lidmi, i když daleko pokročilejšími než my, a tak jsou i oni vystaveni nebezpečí omylů a případných změn.
Obrátil jsem nyní svoji pozornost ke grafickým záznamům na tabulích, širokých asi 90 cm, které pokrývaly stěny po obou stranách neviditelných dveří a sahaly od podlahy ke stropu. Fascinovaly mě. Možná to byly mapy, ale byly úplně jiné, než obvyklé mapy na Zemi. Snažil jsem se uhodnout jejich účel. Nebyly na nich žádné ukazatele ani stupnice, nýbrž objevovaly se světelné záblesky různých barev a intenzity. Některé vypadaly jako barevné linky, probíhající napříč povrchem tabulí, některé se pohybovaly nahoru a dolů, jiné klikatě, a opět jiné na sebe braly podobu geometrických obrazců. Jejich význam a funkce mi nebyly vysvětleny; nejspíš bych tomu ani nerozuměl. Všiml jsem si však, že moji spolucestující bedlivě sledují každou změnu. Získal jsem dojem, že toto zařízení udává mimo jiné směr letu,

signalizuje přibližování cizích předmětů a rovněž atmosférické a podobné situace v prostoru.
Stěna za lavicemi, na kterých jsme seděli, byla asi tři metry široká; masivní a dutá. Na protějších stěnách, tedy naproti vchodu, byly opět podobné tabule, ale trochu jiného typu než ty předchozí. Palubní deska pilota - to bylo něco nepředstavitelného. Nejlepší přirovnání, které mě napadá, je, že se podobala hracímu stolu u varhan, avšak místo rejstříků a kláves měla řady tlačítek. Přímo na ně svítila malá světélka, každé osvětlovalo 5 tlačítek. Pokud se dobře pamatuji, bylo tam celkem šest řad tlačítek, každá o délce asi 1.8 metru. Před palubní deskou stálo sedadlo pro pilota, podobné lavicím, na kterých jsme právě seděli. Těsně u sedadla stál zvláštní přístroj, napojený přímo na sloup uprostřed lodě. Byl umístěn tak, aby ho pilot mohl pohodlně použít. Firkon potvrdil mou nevyslovenou domněnku o jeho účelu, když řekl: "Ano, to je periskop, něco podobného, jako ve vašich ponorkách."
Když jsem pozoroval světelné signály, které probíhaly po tabuli a po záznamech na stěnách, a které jednou nabývaly na intenzitě a potom opět slábly, bylo mi úplně jasné, proč tyto průsvitné lodě, když letí naším vzdušným prostorem, tak často mění barvu. Ale jsou tu ještě další faktory. Mnohé z oněch změn barev a svítících věnců, které často talíře obklopují, jsou výsledkem působení energie různé frekvence. která vyzařuje do atmosféry a která osvětluje bezprostřední okolí lodě. Podobá se to ionizaci.
Uvnitř letounu nebylo neosvětlené místo. Nemohl jsem však najít zdroj. ze kterého světlo vycházelo. Zdálo se, že vniká do každého zákoutí. Toto světlo nelze přesně popsat. Nebylo ani modré ani bílé ani jinak zabarvené. Spíše vypadalo jako jemná směs různých barev, přičemž jednotlivé barvy střídavě dominovaly.
Tolik jsem se snažil přijít tomuto tajemství na kloub a zároveň vidět a zapamatovat si každou podrobnost onoho podivuhodného malého letounu, že jsem vůbec nezpozoroval, kdy jsme vzlétli. Pocítil jsem pouze slabý pohyb. Nedostavilo se však žádné enormní zrychlení nebo tlakový a výškový rozdíl, jako u našich letadel při nižších rychlostech. Také jsem nepocítil žádné trhnutí, když jsme se odpoutali od země. Měl jsem dojem hladkého a nesmírně jistého letu a necítil jsem již skoro žádný pohyb, jako člověk necítí pohyb při oběhu naší Země kolem Slunce při rychlosti 30 km za sekundu. I jiní lidé, kteří měli to štěstí a letěli v talíři, byli velmi udiveni, že necítí téměř žádný pohyb. Teprve později, když jsem byl opět na zemi, jsem si mohl uspořádat myšlenky, když jsem si znovu probíral všechny ty podivné věci, které se v mém vědomí nashromáždily.
Nyní mojí pozornost poutala velká čočka u mých nohou. Před očima jsem měl úžasný pohled. Zdálo se, že letíme nad štíty střech nějakého malého města. Všechny předměty jsem mohl dobře rozeznat, jako kdybychom byli jen takových třicet metrů nad zemí. Ve skutečnosti jsme se nacházeli ve výšce asi 3 200 metrů a stále jsme stoupali. Avšak tento optický přístroj měl takovou zvětšovací schopnost, že bylo možno rozeznat jednotlivé osoby a pozorovat je, i když byl letoun hodně vysoko a mimo dohled.
"Sloup uprostřed, čili magnetický dipól, slouží dvěma účelům," vysvětloval můj soused. "Nejen že dodává většinu energie k letu, ale také slouží jako teleskop, který jedním koncem vyčnívá nad kopuli, aby bylo možno pozorovat oblohu, a druhým koncem prochází podlahou a umožňuje nám pozorovat zemi pod námi. Obrazy jsou tímto sloupem promítány do velké čočky na podlaze a ve stropě, jak to ostatně sám vidíš."
Nevysvětlil mi, zda se to děje elektronicky nebo jiným způsobem. Zvětšování mohlo být seřizováno podle potřeby a já se domníval, že to musí být něco víc, než jenom nějaký jednoduchý optický systém, jaký známe na Zemi. Díval jsem se nahoru průhlednou kopulí. V čistém vzduchu hor, kde jsem žil, se zdálo, že na hvězdy lze dosáhnout, ale když jsem je pozoroval vrcholem kopule, zdálo se, že stojí přímo nad námi. Zatím co jsem střídavě pozoroval zázraky na nebi a rychle ujíždějící Zemi pod námi, všiml jsem si čtyř kabelů, které jakoby procházely čočkou v podlaze a které byly do kříže spojeny se sloupem uprostřed.
Muž z Marsu zpozoroval, že mne zaujaly kabely, a hned mi vysvětlil: "Tři z těchto kabelů vedou energii z magnetického pólu ke třem koulím ve spodní části lodě. Ty bývají často, jak jsi viděl, používány jako přistávací podvozek. Koule jsou duté a při nouzovém přistání mohou být spuštěny a při startu opět vytaženy. Nejdůležitější funkcí koulí však je, že slouží jako kondenzátory pro statickou elektřinu, která je přiváděna z magnetického pole. Tato energie je k dispozici v celém vesmíru. V přírodě se projevuje v koncentrované podobě jako blesk."
"Čtvrtý kabel," pokračoval, "vede z magnetického pólu k oběma periskopům. Jeden je vedle pilotova sedadla, druhý těsně za sedadlem, u okraje čočky ve středu podlahy, jak to ostatně sám můžeš vidět. Tyto přístroje jsou ve skutečnosti prodloužením hlavního optického systému. Umožňují pilotovi, aby viděl, co se děje, aniž by opustil sedadlo. Mohou být podle potřeby zapojeny nebo vyřazeny tak, aby členové posádky, která se obvykle skládá ze dvou lidí, měli možnost plně využít teleskop, aniž by jeden druhého rušil."
Veškeré mechanizmy talíře se nacházely pod podlahou kabiny a pod vnějším podvozkem, jak lze vidět na fotografii lodě.*) Já jsem žádnou strojovnu neviděl. To, co mi ukázali, byl malý prostor, který sloužil jako vstup do místnosti s přístroji a zároveň jako dílna pro naléhavé opravy. Byl tam malý pracovní stůl a skříně na nezbytné nářadí a materiály.
Právě když jsem do tohoto malého - prostoru nahlížel, řekl pilot: "Připrav se na přistání. Jsme v těsné blízkosti mateřské lodě." Nemohl jsem tomu uvěřit. Měl jsem dojem, že jsme do scoutu vstoupili teprve před několika minutami. Před chvílí byla stěna za lavicí, na které jsme seděli, celistvá, nyní se v ní počal objevovat kulatý otvor. Udiveně jsem přihlížel, jak se stále zvětšuje, asi jako clona kamery. Pak se objevilo přibližně 40 cm široké "volské oko". To vysvětlovalo "volská oka" na mých fotografiích létajících talířů. V této lodi jsem je však dosud nezahlédl. Stejně jako u dveří, kterými jsme vešli, splynul povrch tak těsně se stěnou, že když byly uzavřeny, nebyly vidět. Vzpomínal jsem na své vlastní snímky a napadlo mě, že na každé straně musela být čtyři (Fotografie je na straně 52) okénka, dohromady tedy osm oken.
"Ano, máš pravdu," přitakal Orton. "a stisknutím tlačítka mohou být otevřena nebo zavřena."
Když nás pilot upozornil na blížící se přistání, řekl muž z Marsu: "Jistě se na to rád podíváš."
Myšlenka, že přistaneme na mateřské lodi. mne nepopsatelně vzrušovala. Musel jsem se ovládat a v duchu jsem se ptal, kde vlastně ta mateřská loď čeká a jakým způsobem dojde k přistání.

Orton okamžitě na moje nevyslovené otázky odpověděl: "Je to ta mateřská loď, která minulý rok zneklidnila tebe a tvé společníky při našem prvním setkání v poušti. Čekala zde na nás a v tomto okamžiku je ve výšce 12 000 metrů nad Zemí. Dávej pozor ! Uvidíš, jak tyto lodě přistávají a vjíždějí do mateřské lodě."
Fascinován jsem vyhlížel okénky ven. Dole pod námi jsem spatřil obrovský nehybný černý stín, když jsme se k němu přibližovali, vypadalo to, jako by se hmota lodě zvětšovala, a byly vidět její oblé boky z obou stran. Pomalu, velmi pomalu jsme se blížili, až jsme stáli téměř kolmo nad obrovskou nosnou lodí. Nebyl jsem vůbec překvapen, když mi můj společník řekl, že má 45 m v průměru a že je dlouhá 600 m.
Pohled na tuto obrovitou mateřskou loď doutníkového tvaru, visící bez hnutí ve stratosféře, mi nikdy nevymizí z paměti.

(4)
MATEŘSKÁ LOĎ Z VENUŠE

Naše malé plavidlo klouzalo dolů až na povrch mateřské lodě tak, jako se snášejí pozemská letadla na povrch letištní plochy. Po chvíli se v plášti lodě objevil polokruhový otvor, který připomínal otevřenou tlamu velryby.
Kdo viděl fotografie mateřské lodě, jistě si vzpomene, že má tupý, mírně se svažující nos. Polokruhový otvor byl na vnějším konci cylindrovitého tělesa, tedy blízko místa, na kterém byl zřetelně vidět sklon nosu, když jsme dosedli na loď, počal se malý scout pohybovat směrem k otvoru. Nad ním se poněkud naklonil a pak začal klesat do lodě. Zde jsem poprvé pocítil, že padáme. Bylo to asi tím, že scout již k pohybu nepotřeboval vlastní energii a byl podřízen přitažlivé síle mateřské lodě.
Klesali jsme v nepříliš ostrém úhlu až posléze podvozek scoutu dosedl pomalu a hladce na dvě kolejnice. Rychlost pohybu byla regulována třením a působením magnetické síly v podvozku. Přesvědčil jsem se, že Orton měl průběh přistání plně pod kontrolou. V jednom okamžiku jsem totiž málem ztratil rovnováhu a on okamžitě plavidlo zastavil, do doby, než jsem se opět vzpamatoval. Pak scout pomalu pokračoval v klouzání po kolejnicích, až jsme byli podle mého odhadu asi v polovině cesty mezi stropem a podlahou mateřské lodě. Zde se scout zastavil a ihned se otevřely dveře. Před nimi, na asi 5 metrů dlouhé a 1,8 metru široké plošině, stál nějaký muž. V ruce držel kovovou svorku, do které byl zaveden kabel. Muž nebyl velký, jeho výšku jsem odhadl na 165 cm. Měl pleť tmavé barvy, jakou jsem dosud u vesmírných lidí nespatřil. Oblečen byl do tmavohnědého leteckého obleku a zpod čepice mu vyčuhovaly černé vlnité vlasy. Oblek stejné barvy a podobného střihu měl na sobě i Orton při našem prvním setkání.
První ze scoutu vystoupil Firkon, pak já, po mně Ráma a jako poslední Orton. Muž na plošině se usmíval a každému z nás pokynul na pozdrav. Ale nikdo neřekl ani slovo.
Z plošiny vedlo asi dvanáct schodů do jednoho z mnohých prostorů lodě, když jsem sestupoval dolů, všiml jsem si, že náš scout zastavil u výhybky. Jedny kolejnice vedly do nitra lodě a scout se mi brzy ztratil z dohledu. Místo, v němž mizel, bylo tmavé a nebylo vidět, co v něm je. Další kolejnice pokračovaly rovně za výhybkou až k jednomu hangáru, u kterého stálo několik podobných scoutů, seřazených vedle sebe.
"Toto je místo pro malé lodě při našich letech vesmírem," vysvětloval Firkon, který se na malý okamžik zastavil vedle mne na schodišti. "Kdybychom nyní letěli k jiné planetě; zastavil by se náš scout na plošině jen na dobu, potřebnou k vystoupení, a pak by odjel do hangáru. Avšak protože my se brzy vrátíme na Zem, zůstane náš scout zatím zde."
Podíval jsem se dozadu a viděl, že muž z plošiny upevnil na povrch scoutu svorku s kabelem. Důvod mi zůstal utajen. Svorka mi připomínala velký svěrák, používaný mechaniky na Zemi. Neviděl jsem, k čemu je připojen druhý konec kabelu. Asi bylo třeba propojit svorku s kolejnicemi, aby se uzavřel okruh proudu, nebo byl konec kabelu upevněn přímo pod okrajem scoutu. Nechtěl jsem se ptát, abych nezdržoval.
Firkon mi však sám od sebe vše vysvětlil: "Tyto malé lodě nemohou samy vyrábět energii ve větším množství, a proto konají jen krátké lety z mateřských lodí a vracejí se zase zpět. Používají se ke kyvadlové dopravě mezi většími loděmi a místy kontaktů nebo předměty pozorování. Jsou naprosto závislé na zdroji energie z mateřské lodě."
Po schodišti jsme sestoupili do větší kontrolní místnosti. Byla pravoúhlá a měla zakulacené rohy. Podle mého odhadu byla velká asi dvanáctkrát deset metrů a vysoká asi dvanáct metrů. S výjimkou dvou dveří byly stěny po celé ploše pokryty barevnými grafickými vzorci a tabulemi jako v malém talíři, byly však větší a bylo jich více. Na všech čtyřech stěnách byly zabudovány ve třech řadách nad sebou plošiny, ze kterých bylo možno kontrolovat všechny přístroje. Na nejvyšší a nejnižší plošině stály velké teleskopy. Od nich vedly kabely k mnoha přístrojům do všech prostor lodě. To umožňuje, jak mi bylo řečeno, že teleskopy mohou být v lodi používány na různých místech.
V místnosti byl ještě jeden zajímavý přístroj - robot. Nemohl jsem si ho však blíže prohlédnout. Stejného robota v miniaturním provedení jsem viděl už i v talíři. V prostoru se dále nacházely různé aparatury, z nichž již žádné, jak jsem si všiml, neměly pohyblivé části.
Rád bych se tu zdržel déle, abych si mohl lépe všechny přístroje, tabule, kresby, barvy a stroje prohlédnout a ptát se na jejich funkce a způsob provozu. Ale nebylo mi to dopřáno. Místo toho jsme tímto prostorem jenom prošli a druhými dveřmi vstoupili do obývacího pokoje, nejkrásnějšího, jaký jsem kdy viděl. Jeho jednoduchost a zároveň nádhera mi vyrazily dech. Musel jsem se na okamžik zastavit, abych mohl vstřebat krásu a bohatství vy bavení pokoje, a zároveň abych vychutnal pocit harmonie, který z této místnosti přímo vyzařoval.
Nevím, jak dlouho mi trvalo; než jsem se opět vzpamatoval. Nakonec jsem však byl zase schopen vnímat všechny podrobnosti kolem sebe. Strop byl podle mého odhadu vysoký asi 5 metrů a pokoj měřil přibližně 12 m. Měkké tajuplné modrobílé světlo naplňovalo celý prostor stejnoměrným jasem, jeho zdroj však nikde nebyl vidět, když jsem vstoupil dovnitř, byla moje pozornost okamžitě upoutána dvěma mladými, půvabnými ženami, které se ihned zvedly z divanu a vyšly nám vstříc. Byl jsem velmi překvapen. Z nějakých důvodů jsem si nikdy nedokázal představit ve vesmírných

lodích ženy. Již sama jejich přítomnost a výjimečná krása, jejich očividná laskavost, s níž nás přicházely pozdravit, a spolu s tím i nádherný dekor tohoto mimozemského plavidla, to všechno ve mně zanechalo tak mocný dojem, že to vůbec nedokážu popsat.
První, menší žena mi podala ruku, pak se obrátila a odešla na druhý konec místnosti. Druhá, vyšší a mladší dívka se ke mně sklonila a lehce se dotkla ústy mé tváře. Mezitím ta první, velice půvabná dívka přinesla sklenici s bezbarvou tekutinou a podala mi ji. Byl jsem dojat milým a přátelským chováním těchto lidí. Poděkoval jsem a vzal si sklenici. Jak se ukázalo, byla to voda, a také jako naše pozemská pramenitá voda chutnala. Zdála se však trochu hustější a jako by měla konzistenci řídkého oleje, když jsem pil, snažil jsem se zapamatovat si a navždy si vtisknout do duše obraz těch dvou laskavých a krásných žen.
Mladá dáma; která mi přinesla vodu, byla vysoká asi 158 cm. Její pleť byla velmi světlá a zlatě zbarvené vlasy jí padaly ve vlnách v překrásné symetrii na ramena. Její oči měly zlatý třpyt a něžný a zároveň radostný výraz. Měl jsem pocit, že četla moje myšlenky. Její téměř průhledná pleť byla bez poskvrny, byla velmi jemná a přece pevná a vyzařovala teplý lesk. Tahy jejího obličeje byly jemně řezané, měla malé uši a pravidelné bílé zuby. Vypadala velmi mladě. Předpokládal jsem, že ji může být něco málo přes dvacet let. Její ruce byly štíhlé a dlouhé prsty jemně zašpičatělé. Všiml jsem si, že ani jedna ani druhá neměly nalíčený obličej, ani nalakované nehty. Jejich rty měly přirozenou tmavě rudou barvu. Neměly na sobě žádné klenoty. Takové šperky by zcela určitě ubraly na jejich přirozené kráse.
Obě ženy měly nařasené šaty, jakoby z látky na závoje, které jim spadaly až ke kotníkům. Šaty byly přepásány pásy odlišné barvy s vetkanými drahokamy. Malá blondýnka měla barvu šatů světle modrou, na nohou měla zlaté ozdobné sandály. Později jsem se dozvěděl, že tato žena pocházela z Venuše. Pojmenoval jsem jí Kalna.
Ilmuth je jméno, které jsem dal oné druhé ženě. Byla větší a měla tmavohnědě zbarvenou pleť. Také její vlasy spadaly ve vlnách na ramena - v krásných černých vlnách s červenohnědým leskem. Měla velké černé oči, ze kterých vycházelo hnědé světlo. Měla stejně veselý výraz jako její družka. Cítil jsem, že dokáže číst i mé nejniternější myšlenky. Ve skutečnosti jsem tento dojem měl při kontaktu s kteroukoli vesmírnou bytostí.
Tato milá brunetka měla šaty tlumeně zelené bary a sandály barvy mědi. Ilmuth a Firkon byli z planety Mars.
Vím, že se pokouším o něco úplně nemožného, když se snažím popsat ony ženy z jiných světů. Čtenář si musí vytvořit vlastní představu o jejich dokonalé kráse, můj nedostatečný popis poslouží jen jako návod, aniž se však zdaleka přiblíží skutečnosti.
Když jsem vyprázdnil malý pohár s vodou, vyzvaly mě, abych se posadil. Rád jsem vyhověl.
Na stěně proti dveřím visel obraz, který nepochybně znázorňoval nějaké božstvo. Pohnutí mysli, které ve mně vyvolala krása dvou mladých žen, bylo okamžitě přehlušeno zásahem podivuhodného vyzařování, jež z obrazu vycházelo. Obraz znázorňoval hlavu a poprsí bytosti, staré přibližně 18 až 25 let. V jejím obličeji byla vepsána dokonalá harmonie, ztělesňující rovným dílem mužství i ženství. Její oči zároveň vyjadřovaly moudrost a milosrdenství, vymykající se jakémukoliv popisu.
Nevím, jak dlouho jsem byl touto krásou uchvácen. Nikdo mne nerušil, dokud jsem si znovu neuvědomil, kde jsem a co je v mém okolí.
Nemusel jsem se ptát, kdo je tato bytost. Kalna přerušila jako první mlčení a řekla: "Je to náš symbol věčného a bezčasového žití. Najdeš jej v našich lodích i v našich domovech. Poněvadž máme tento symbol neustále před očima, neuvidíš mezi námi žádného starce."
Na jedné straně pokoje se nacházel delší stůl s mnoha židlemi. Pravděpodobně byl používán posádkou lodě při jídle a také možná při poradách. Měl jsem dojem, že posádka má ještě větší počet členů, i když jsem jich zatím viděl jenom málo. Tato domněnka sice potvrzena nebyla, ale mé představy o účelu tohoto stolu potvrdil Firkon. Také jsem se dozvěděl, že větší část prostoru byla využívána členy posádky a jejich hosty jako obytná místnost v době, kdy nemuseli být během letu na svých místech. V další části pokoje stály různě rozestavěné pohovky, křesla a židle různých tvarů a velikostí, tak jako u nás na Zemi. V každém případě však byly nižší a pohodlnější než naše a také ozdobnější tvarem i vzhledem. Potažené byly nějakou měkkou látkou protkanou brokátem. Barvy byly různé a velmi příjemné pro oči - teplé, syté a tlumené.
U křesel stály nízké stolky, které měly desky ze skla nebo křišťálu s dekorativním broušením. Neviděl jsem však nic, co by se podobalo popelníku. Instinktivně jsem pochopil, že tito lidé neholdují nikotinu, a tak jsem své cigarety nechal v kapse. Jednou jsem po nich ze zvyku sáhl. Mladá dáma z Venuše si toho všimla a řekla: "Můžeš klidně kouřit, jestli máš chuť. Přinesu ti popelníček. Jenom lidé ze Země holdují tomuto podivnému zvyku." Poděkoval jsem jí a svůj balíček cigaret schoval, aniž bych nějakou vytáhl.
Ale nyní zpět k popisu. Podlaha byla pokryta drahocenným kobercem, sahajícím až ke stěnám, středně hnědé barvy, z nějakého tlustého a měkkého materiálu; bylo přímo slastí se po něm projít.
Když jsme byli vyzváni, abychom se posadili, sedl jsem si mezi Firkona a Ráma na jeden delší divan. Naproti nám stál jiný divan, téže velikosti i druhu. Tam se posadily obě dámy s Ortonem uprostřed. Stále jsem ještě v ruce držel prázdnou sklenici. Nyní jsem ji postavil na nízký stolek před námi. Zajímal mne materiál této sklenice. Byl křišťálově čistý, bez jakéhokoliv broušení a na omak se nepodobal našemu sklu ani umělé hmotě. Nemám ponětí, z čeho byl vyroben, ale měl jsem pocit, že je rozhodně nerozbitný.
Když jsem si prohlédl všechny kusy nábytku, upřel jsem pohled na stěny. Po pravé straně jsem měl velké a krásné dveře. Byly mírně nakloněné a - jak jsem si všiml - neměly zámek ani kliku. Kalna mi řekla, že vedou do spíže a dodala: "Naše loď je často na dlouhých cestách, když podnikáme lety v rámci průzkumu vesmíru. Při tom se vždycky nezastavujeme na jiných planetách. Proto je nutné mít velký prostor pro uskladňování potravin. Dveře, které vidíš v protější stěně, stejné jako dveře do spíže, vedou do kuchyně." Tyto dveře vedly do místnosti, o níž jsem předpokládal, že slouží jako jídelna. Prostor za dveřmi mi však neukázali.

S velkým zájmem jsem se díval na rozměrný obraz na stěně po mé pravé straně. Znázorňoval nějaké město. Při zběžném pohledu mi nepřipadalo jiné, než jsou města na Zemi, jenom s tím rozdílem, že bylo stavěno do kruhu, zatímco naše města jsou vystavěna v ostrých pravoúhlých řadách. Ale architektura byla zcela jiná. Nevím, jak bych ji popsal, neboť žádný z našich stavebních slohů se ani zdaleka nepodobá stylu, v němž bylo město zbudováno. Z obrazu vyzařovala dokonalost, graciézní lehkost a něžnost staveb, o kterou usiluje tolik našich architektů, ale které přesto ještě nikdo z nich nedosáhl. Byl to druh měst, o kterém lidé sní, ale na Zemi je nevidí. Jak jsem předpokládal, leží toto město na Venuši, domovské planetě této vesmírné lodě.
Na protější straně dveří byl druhý obraz, venkovská scéna s kopci, horami a řekou, která tekla zemědělským krajem. Ta se spíše podobala pozemské krajině, s tím rozdílem, že venkovské usedlosti nebyly roztroušené, nýbrž opět stavěné do kruhu. Bylo mi řečeno, že toto řešení se osvědčilo jako obzvláště praktické. Tak může být každá skupina statků samostatnou obcí, která vlastní vše důležité pro zásobování venkovských lidí nezbytným spotřebním zbožím. Na Venuši vládla opravdová rovnost v každém směru, tedy i v rozdělování prostředků životních potřeb. Jízdy do města se konají jenom pro potěšení nebo z osobních důvodů.
Na protější straně za dlouhým stolem jsem viděl obraz nějaké velké mateřské lodě. Byla to ta, ve které jsme se nyní nacházeli ? Ale když mi tato myšlenka procházela hlavou, vyvedla mne malá žena z Venuše z omylu. "Ne," řekla, "naše loď je malá v porovnání s vyobrazenou lodí. Je to spíše obrovské pohyblivé město než loď a je dlouhá několik mil, zatímco naše loď je dlouhá pouhých 600 metrů."
Vím, že čtenáři budou považovat podobné rozměry za neuvěřitelné, a rád doznávám, že ani já jsem nebyl připraven na něco tak fantastického. Ale jedno je jisté: Až se jednou naučíme využívat přírodních zdrojů energie, místo abychom byli závislí na mechanické energii, pak pro nás bude stejně těžké vystavět města mezi stěny gigantických lodí, jako na zemské půdě. Města Londýn a Los Angeles se rozkládají na ploše téměř 64 km2. Byla z větší části vystavěna velkými stroji a lidskou silou, což samo o sobě znamená velký výkon. Až jednou zvládneme zemskou přitažlivost, pak se i pro nás stanou města postavená ve vzduchu skutečností.
"Nejenom na Venuši, ale také na Marsu, Saturnu a na jiných planetách se staví tyto velké lodě." vysvětlovala Kalna. "Ale většinou nejsou určeny výlučně pro potřebu té které planety, nýbrž aby přispěly k výchově a potěšení všech občanů bratrského vesmíru. Lidé jsou od přírody velkými výzkumníky. Proto také na našich planetách není cestování privilegiem jen několika málo jedinců, nýbrž cestovat může každý. Každý třetí měsíc vstoupí jedna čtvrtina obyvatel naši planety do této gigantické lodě a dá se na cestu kosmem. Zastavuje se na ostatních planetách tak, jako vaše zábavní parníky kotví v cizích přístavech. Tímto způsobem náš lid poznává obrovský vesmír na vlastní oči a také se dozví o "mnohých příbytcích v domě našeho Otce", jak o tom hovoří vaše Bible.
V chrámech moudrosti na našich planetách máme mnoho pozorovacích aparátů, pomocí nichž můžeme studovat poměry v jiných světech a hvězdných systémech a také samotný vesmír. Ale u nás stejně jako u vás není nic, co by překračovalo hranici vlastní zkušenosti. Proto jsme postavili flotily gigantických lodí, jako je ta, kterou tam vidíš vyobrazenou, jež lze doslova nazvat malými, umělými planetami. Obsahují všechno potřebné pro blaho a potěšení tisíců lidí na dobu tří měsíců. Hlavní rozdíl mezi planetami a našimi loďmi - nepřihlížíme-li k jejich velikosti - spočívá v tom, že planety jsou kulaté a stvořené Bohem a pohybují se na eliptických drahách kolem centrálního Slunce, zatímco tyto malé, člověkem zbudované planety mají tvar cylindru a mohou se vesmírem pohybovat libovolným směrem."
Před mým duchovním zrakem se rozprostíral stále do větší šíře obraz nebe posetého hvězdami, zatímco jsem přemýšlel nad informacemi, které jsem právě vyslechl. Uvažoval jsem, o jakých planetách Kalna hovořila. Orton odpověděl na mou myšlenou otázku:
"Loděmi jsme navštívili nejen všechny planety naší Sluneční soustavy ale také planety systémů sousedních. Nicméně existuje bezpočet planet v nekonečném množství slunečních systémů ve vesmíru, kterých jsme dosud nedosáhli."
Nyní se do mé mysli opět vkradla zvědavá myšlenka: Co asi tak mohli najít na ostatních planetách, které navštívili ?
Oči muže z Venuše zářily a přes ústa mu přelétl lehký úsměv, když moji myšlenku zachytil a pokračoval:
"Zjistili jsme, že obyvatelé jiných planet jsou velmi přátelští, jen pozemšťané tvoří výjimku. Také ostatní mimozemšťané mají obrovské lodě pro zábavu a výchovu občanů. Tak jako my navštěvujeme jejich planety a jsme tam vítáni, tak také oni přátelsky navštěvují nás. Jenom k Zemi se tyto lodě nikdy nepřibližují. A také jim to nebude dovoleno dříve, než budou mít národy Země větší porozumění pro bratrství a pro vesmír za hranicemi vlastní planety..
Během takovýchto letů mají lidé v lodích mnoho volného času, ale také určité hodiny vyhrazené pro studium, když přistanou na jiných planetách, pořádají se shromáždění a projednávají se společné zájmy. Krátce řečeno" a to Orton zdůraznil, "lidé jiných planet si nejsou navzájem cizí, nýbrž jsou to přátelé a jsou vítáni všude, kam přijdou. My se díváme na všechny planety po celém vesmíru, jako by pluly po moři života. Ty biliony zcela vzdálených planet, které jsme dosud nenavštívili, také prozkoumáme, až zdokonalíme stavbu svých lodi. Existují planety, které jsou od našeho slunečního systému natolik vzdálené, že bychom potřebovali k jejich dosažení dva nebo tři roky. Vzdálenosti mezi planetami v naší sluneční soustavě překonáváme za několik hodin nebo dnů."
Myslel jsem na naše představy o vzdálenostech a vykřikl jsem: "To mne ohromuje ! Jak rychle potom letíte, když můžete tak obrovské vzdálenosti překonat v tak krátkém čase ?"
"Rychlost u nás neznamená totéž, co u vás." zněla odpověď. "Jakmile se naše loď jednou dostane do vnějšího prostoru, pak se její rychlost přizpůsobí jeho aktivitě. Místo abychom byli uměle poháněni vpřed, jako vaše letadla, cestujeme po proudech vesmíru."
Protože tito lidé otevřeně přiznali, že obyvatelé Venuše a ostatních světů stáli při svých prvních pokusech cestovat vesmírem před stejnými problémy jako my, před problémy, které nám dosud brání v cestování vesmírem, začal jsem pomalu doufat, že i na Zemi je podobný pokrok možný. Ještě jednou zdůraznili; že nejdříve musí být zvládnuta přitažlivost, aby bylo možno cestovat do vesmíru.

(5)
MŮJ PRVNÍ POHLED DO VESMÍRU

V tom okamžiku se objevil přátelsky se usmívající muž, přibližně mého věku. Vešel dveřmi v rohu místnosti, ve kterém byly dosud vidět jen schůdky, vedoucí k vyššímu podlaží lodě. Neviděl jsem žádné dveře, až když jimi onen muž vstoupil. Při jeho vstupu se obě dámy omluvily a vzdálily se dveřmi, které vedou do kontrolního prostoru. Ilmuth, žena z Marsu, se pak zakrátko vrátila. Zaměnila svůj krásný šat za uniformu pilota, téhož stylu, jakou na sobě měli muži. Oblek byl světle hnědý s tmavohnědými proužky nahoře i dole na pásu. Byl jsem potěšen na nejvyšší míru, když se mne zeptala, zda bych ji chtěl doprovodit do kabiny pro piloty.
Firkon šel s námi, když jsme všichni tři vystoupili po schůdkách k nejbližší palubě, zpozoroval jsem, že Orton šel kontrolní místností, kam jsme po přistání na mateřské lodi vstoupili nejdříve. Starší muž a Ráma, muž ze Saturnu, zůstali v salónu, když jsme procházeli koridorem vyššího podlaží, řekl Firkon:
"Na každé z těchto velkých lodí se nachází mnoho pilotů. Pracují ve směnách, vždy dva muži a dvě ženy. Kalna a Ilmuth jsou pilotkami na této lodi z Venuše."
Koridor, tak jako všechny ostatní části lodě; které jsem viděl, byl příjemně osvětlen z nějakého neviditelného zdroje a vedl nahoru a potom přímo do malého prostoru na konci velké lodě.
Když jsme do něho vstoupili, vzhlédl k nám nějaký mladý muž, dosud skloněný nad mapou, a přátelsky nám pokynul. Ale nebyl mi představen. Pravděpodobně to byl Ilmuthin kolega pilot.
"Nyní je nejvhodnější okamžik, abychom tě blíže seznámili s naší lodí," řekl Firkon. "Nese dvanáct průzkumných letounů, takových, jakým jsme přiletěli. Ve skutečnosti vnitřní prostor není zdaleka tak velký. jak se zdá zvenčí. Je to tím, že mezi stěnami lodě je uskladněno naše mechanické zařízení."
"Tato loď zde," připojila Ilmuth. "má čtyři stěny nebo čtyři vrstvy. Některé lodě jich mají více, některé méně. To závisí na jejich velikosti a účelu, pro který byly postaveny."
Díval jsem se na množství zvláštních přístrojů v této místnosti a byl jsem zvědav, jaké "mechanické zařízení" je mezi stěnami. Firkon řekl:
"Chci ti to vysvětlit co nejlépe v těchto několika minutách, které máme k dispozici. Celá část lodě, kterou jsme prošli, je zařízena jako hangár pro scouty, kromě jedné velké dílny, v níž mohou být prováděny nutné opravy. Navzdory velké šikovnosti a pečlivosti, které byly vynaloženy při výrobě všech součástí, se někdy některé součástky porouchají a materiál se opotřebuje. Všechna plavidla jsou při svých cestách vesmírem vystavena velkému zatížení.
Zařízení k vyrovnávání vzdušného tlaku, které udržuje příjemnou teplotu v celé lodi, je umístěno mezi jejími stěnami. Je zde ještě mnoho jiných věcí, ale nemáme dost času na vysvětlování. Vstupní dveře, které vedou do prostorů mezi stěnami ve všech částech lodě; umožňuji lehký přístup. Každá loď má několik mechaniků, kteří se střídají ve stálé službě, kontrolují a dohlížejí na celý provoz lodi. Proto se stává jen velmi zřídka, že nějaký defekt unikne pozornosti a může vést k vážnější poruše."
Když Firkon domluvil, stiskl ten mladý muž nějaké tlačítko. Okamžitě se ve stěnách objevily otvory, podobné volským okům. Předtím stěna vypadal úplně celistvá. Nyní jsem mohl vidět ven všemi směry, stačilo jen otočit hlavu. Oba piloti zaujali místo na malých sedadlech na protilehlých stranách kabiny. Ucítil jsem slabý pohyb a zdálo se, že loď stoupá. Srdce mi mocně bušilo při myšlence, že snad mají v plánu vzít mě na svou planetu. Ale tato naděje bohužel trvala jen krátkou dobu. Za okamžik se loď opět zastavila a jen se vznášela. Ilmuth se na mne usmála a řekla: "Nyní jsme od vaší Země vzdáleni asi 80 000 kilometrů."
Firkon mi pokynul, abych přistoupil k jednomu otvoru a řekl: "Možná bys rád viděl, jak vesmír doopravdy vypadá."
Když jsem se podíval ven, ihned jsem na své předchozí zklamání zapomněl. Nanejvýše udiven jsem pozoroval, že pozadí vesmíru je úplně temné. Ale venku kolem nás byla podivná zjevení: Jako by tu všemi směry létaly biliony a biliony světlušek. Měly však různé barvy. Byl to gigantický nebeský ohňostroj, velkolepý, ba dokonce vzbuzující posvátnou hrůzu.
Když jsem hlasitě vyjádřil svůj obdiv nad touto nesmírnou nádherou, usoudil Firkon, že bych se měl také podívat směrem k Zemi, jak náš malý glóbus vypadá z této vzdálenosti. Udělal jsem to. A k mému překvapení naše planeta vydávala bílé světlo, podobné světlu měsíčnímu, ale ne tak čisté, jako je světlo Měsíce na Zemi za jasné noci. Bílá záře, která těleso obklopovala, byla mlhavá a asi tak velká jako Slunce, když ho vidíme brzo ráno vycházet nad horizontem. Nebylo možno rozeznat na Zemi podrobnosti. Vypadala pouze jako velký světelný míč dole pod námi. Odtud by nikdy nebylo možno předpokládat, že se tam hemží miliardy tvorů všech životních forem.
Při výšce 80 000 km nastavili piloti automatické kontrolní přístroje a Ilmuth se k nám vrátila. Vysvětlila mi:
"Každý pilotní prostor má své automatické kontrolní zařízení. Pracují jednotlivě nebo společně. Mohou dobře řídit kurs lodě či varovat před jakýmkoliv nebezpečím."
Druhý pilot zůstal na svém místě a Ilmuth opět v světlovala: "V každém kontrolním prostou musí mít vždy jeden pilot službu."
Pak se mě zeptala, jestli si nechci blíže prohlédnout některé pilotní přístroje.
Vedle sedadla byl malý přístroj, který se podobal rouře, zapuštěné do podlahy. Byl dost vysoký, aby do něho mohl pilot nahlížet. Ilmuth řekla:
"Přístroj je propojen s teleskopem, který jsi pravděpodobně viděl ve velkém kontrolním a mapovém prostoru, jimž jsi vstoupil do lodě."
Momentálně však teleskop nebyl v provozu. Pravděpodobně byl používán jen tehdy, když loď podnikala interplanetární let, nebo také když se vznášela v prostoru kvůli pozorovacím a studijním účelům.

Celá podlaha v této části prostoru byla vlastně zvětšovacím sklem, jako podlaha malého scoutu. Ale loď v tomto okamžiku stála natolik nakloněna, že bych byl musel klečet, abych se mohl skrz zvětšovací sklo dívat.
Vesmír a jeho činnost mne úplně zaujaly a velmi jsem se snažil vidět všechno, co se venku dělo. Kromě "světluškového efektu" jsem viděl velké množství zářících předmětů, letících prostorem. Pokud jsem to mohl rozeznat, větší tělesa nehořela; pouze žhnula. Jedno z nich zářilo zvláště zřetelně třemi barvami, červenou, purpurovou a modrou. Ptal jsem se, zda to není nějaká jiná vesmírná loď.
"Ne," řekla Ilmuth, ale blíže to nevysvětlila. Také jsem viděl tu a tam klouzat kolem nás tmavé objekty různých velikostí, které byly temnější než samotný prostor. Ale ani jeden z těchto objektů se lodě nedotkl. Někdy však i tyto tmavé předměty trochu zářily. Bylo mi řečeno, že to jsou meteority, jak my říkáme. Ze Země jsou viditelné jen, když se rozžhaví třením v atmosféře.
Ptal jsem se, co jim brání v tom, aby se přiblížily k lodi, když se zdá, jako by na ni přímo nalétávaly.
Firkon vysvětlil: "Loď sama používá přírodní energii, vy ji nazýváte elektromagnetismem, a má vždy této energie nadbytek. Něco z tohoto přebytku je obalem lodě vyzařováno ven do prostoru až do určité vzdálenosti. Toto záření slouží jako ochranný štít proti každé částici vesmírných trosek, jak vy to označujete. Tak jsou tyto předměty stále odpuzovány silou vyzařované energie."
Dále vysvětloval, že ve vesmíru jsou všechna tělesa vzhledem k prostoru magneticky negativní a pohybují se doslova v moři elektromagnetického pole. Negativní záření odpuzuje negativní tělesa a zároveň zabraňuje, aby se loď třením zahřívala.
Nejraději bych se byl ještě hodiny těšil tímto nádherným pohledem, ale byl mi k tomu dopřán jen krátký čas. Piloti opět zaujali svá místa a loď sestupovala do výše 12 000 metrů nad Zemí, kde se vznášela předtím. Opět jsem necítil ani klesání ani otáčení. Pohyb lodě byl tak jemný, že byl těžko postřehnutelný a jediný slyšitelný šumot byl tak nepatrný, jako bzučení elektrického ventilátoru.
Neměli jsme na hlavě žádný ochranný kryt, ani jsme nebyli opatřeni dýchacími přístroji nebo přístroji pro udržení rovnováhy, a přesto byl můj rozum po celý ten čas dokonale bdělý a jasný.
Udělalo na mne veliký dojem, že všechny přístroje, které jsem v lodi viděl, byly ovládány pouhým stisknutím tlačítka. Také jsem nikde neviděl nic, co by alespoň trochu připomínalo zbraně. Ale když jsem byl upozorněn na odpuzující energii v prostoru, která byla regulovatelná zářením z lodě, dospěl jsem k pevnému přesvědčení, že by této síly mohlo být velmi účinně použito k sebeobraně, kdyby to někdy bylo nutné.
Firkon odpověděl na mou myšlenku: "Ano, je tomu tak. Ale dosud to nebylo nutné. Přesto, kdyby se výlučně jednalo o zachování našeho vlastního života za cenu života našich bratří, dokonce tak války chtivých, jako jsou na Zemi, pak bychom raději sami sebe zničili, než bychom usmrtili svého bližního."
Význam tohoto prostého ujištění mne hluboce dojal. Jenom se zármutkem jsem mohl pomyslet na zcela odlišné stanovisko svých spoluobčanů na Zemi: Na rozdělený lid, na národy, které jako o závod vyrábějí stále ničivější zbraně, přinášející stále většímu množství lidí celého světa smrt, utrpení a nemoci. Myslel jsem na "nenávist k nepříteli", která je vlévána do duší mladých lidí, aby byli připraveni k zabíjení těch druhých. Vždyť pro člověka, který něco ví o svém místě ve Stvoření, je přání zabíjet něčím nepřirozeným. Myslel jsem na nepopsatelné rouhání Bohu, obsažené v některých modlitbách, předkládaných "milému nebeskému Otci", aby On dal svoje požehnání k zabíjení; tím ztratilo lidstvo své dědické právo.
Zatímco mi hlavou probíhaly tyto myšlenky. Ilmuth a Firkon mlčeli. Už dříve jsem se těmito myšlenkami často zabýval, ale ještě nikdy nepronikly do mého vědomí s takovým důrazem. Věděl jsem, že ve mně zůstanou už navždy živé.
Nyní mne Firkon upozornil na přístroj, který byl velký asi jako náš běžný radiopřijímač a který měl i obrazovku jako televizor.
"Tím můžeme zachytit a zaznamenat všechno, co se děje na Zemi nebo na jiných planetách, kolem kterých procházíme. Slyšíme nejen vyslovená slova, ale také zachycujeme výjevy a vidíme je na této obrazovce. Uvnitř se nachází mechanismus, který vše převádí do zvukových frekvencí a ty jsou ihned překládány do naší řeči a zaznamenány, podobně jako na vašich magnetofonových páskách."
A aby mi to přiblížil ještě srozumitelněji, řekl, že všechna slova mají svoje frekvence a tónové odstupňování, podobné hudební oktávě, a že se skládají z určitých tónů, jako všechny melodie. Kdo tento zákon zná, ten se dokáže cizí jazyky velmi rychle naučit, když se objeví cizí frekvence, jsou převedeny do obrazů a přesně ukáží co slova nebo frekvence znamenají. Samozřejmě tento magnetofonový pásek, který mi ukázal, byl zcela jiný, než jaký jsem kdy viděl na Zemi.
Všechno mi to znělo jako nějaká pohádka a můj úžas se mi musel zřetelně odrážet v obličeji, neboť Ilmuth se srdečně zasmála a zeptala se:
"Překvapilo by tě, kdybych ti řekla, že před mnoha staletími existovala na Zemi rasa lidí, která dokonale ovládala zákony zvuku a frekvencí a také je využívala ?"
Potvrdil jsem, že jsem již dávno něco podobného tušil.
"Toto poznání je pro vaši dnešní civilizaci zcela ztracené," pokračovala Ilmuth, "ale výjimečně se u nějakých jedinců probudí slabá představa o těchto možnostech. Na ostatních planetách jsou tyto zákony základním učením ve výchovném systému. S těmito zákony jako základem se mohou žáci rychle učit ve všech oblastech vědění a vyjadřování."
Nyní se ozval Firkon: "Teď se však musíme vrátit do salónu." Když jsem ustoupil stranou, abych nechal Ilmuth projít, zeptal jsem se, jak je možné, že jsme nepostřehli žádný pohyb, když loď stoupala z výše 12 000 metrů do výše 80 000 kilometrů.
"Zcela jednoduše proto, že loď je stavěna tak účelně, jako vaše ponorky," odpověděl Firkon.
Opět jsem žasl, kolik toho tito lidé vědí o vývoji na naší Zemi. "Vaše ponorky," pokračoval Firkon, "se pohybují pod

hladinou vody ve velkých hloubkách a přesto posádka pociťuje poměrně málo rychlost pohybu kterou zaznamenávají přístroje. Posádky se v ponorkách cítí dobře, neboť vaše lodě jsou plánované a stavěné s pečlivostí. Ve skutečnosti není velký rozdíl mezi lodí, která pluje pod vodou; a mezi tou, která se pohybuje vesmírem, nepřihlížíme-li k tomu, že naše lodě jsou poháněné přírodní energii, zatímco vaše lodě jsou závislé na uměle vyrobených pohonných látkách."
Mně však připadal zmíněný rozdíl přece jenom velký, ale neřekl jsem to. A Firkon pokračoval:
"Až se naučíte využívat přírodních zdrojů energie, které jsou všude v kosmu, budete schopni stavět ponorky, které - jako některá naše plavidla - stoupají na povrch moře a jsou schopny dále pokračovat ve své cestě vesmírným prostorem."
To mi připomnělo dvě události, které se staly počátkem roku 1951. V prvním případě spadly dvě "střely" z dokonale čistého nebe do vod Inchonského zálivu na západním pobřeží Koreje. "Střely" spadly těsně vedle kotvící doprovodné lodě "Gardiners Bay". V důsledku toho vystříkly sloupy vody do výšky asi 30 m. Zpráva uváděla, že se později tyto "střely" opět vynořily z vody a letěly do výše, až zmizely z dohledu.
Druhý případ se stal u pobřeží Skotska a byl podobný prvnímu. Firkon, který opět zachytil moje myšlenky, řekl:
"Typ této lodě jsi mohl vyfotografovat a správně jsi jej nazval ‚ponorkovým typem'."
Při uvedeném rozhovoru jsme vkročili do salónu, ve kterém jsme původně zanechali Ráma a onoho staršího muže. Seděli tam dosud a bavili se ve své řeči, když jsme se k nim přiblížili, zvedli se, šli k malému stolku, u kterého stálo několik židlí, a vyzvali nás, abychom si k nim přisedli. Židle se podobaly našim židlím z jídelny nebo z úřadu, ale ukázalo se, že jsou mnohem pohodlnější. K naší skupině se potom připojili Kalna a Firkon.
Na stole stály křišťálové číše naplněné čirou, velmi osvěžující tekutinou. Byl jsem téměř omámen její vzácnou vůní. Konsistence nápoje byla poněkud těžká, takže bylo třeba pít velmi pomalu. Řekli mi i jméno ovoce, z něhož byla tato šťáva vylisována. Ale vůbec mi nepřipomínala žádné ovoce ze Země, marně jsem vzpomínal na nějaké pozemské ovoce, které by chutnalo podobně. Od chvíle, kdy jsem opustil Zemi, až do tohoto okamžiku, neuplynula ani hodina. Ale v tomto krátkém časovém rozpětí jsem získal mnohem přesnější představu o vesmíru, než se mi podařilo za uplynulých 61 roků života.
Nyní jsme se usadili kolem stolu a naše pozornost se upřela ke staršímu muži, který začal hovořit. I když mi bylo vysvětleno teprve později, jaké postavení tento člověk zaujímá na všech planetách, nebylo možné si neuvědomit, že jsem se octl v přítomnosti vyšší bytosti. Chování ostatních ukazovalo zřetelně, že se všichni, stejně jako i já, cítí před ním velmi pokorní. Dozvěděl jsem se, že žije v tomto svém těle již skoro tisíc roků.
Následující hodina, kdy k nám hovořil, mi připadala jako jedna minuta. Všichni naslouchali slovům tohoto moudrého muže s maximální pozorností a bez přerušení.

(6)
SETKÁNÍ S VELKÝM MISTREM

"Můj synu," řekl ten velký učitel, "přivedli jsme tě sem, abychom ti ukázali, jak to vypadá uvnitř v našich malých i velkých vesmírných lodích. V každé jsi letěl jen krátký čas, ale přesto dosti dlouho na to, aby ti mohly být zprostředkovány určité znalosti, které máš předat dále svým spolubratrům na Zemi. Viděl jsi, jak to vypadá ve vesmíru a že je skutečně v neustálém pohybu a plný pohybujících se částic, ze kterých jsou posléze vyvolávány všechny formy života. Není ani počátku ani konce.
V nesmírných prostorách kosmu pluje bezpočet těles, které vy nazýváte planetami. Jistě jsou různě velké. Ale jsou vašemu i našemu světu značně podobné. Mnohé z nich jsou obydleny a ovládány lidskými bytostmi, jako jste vy i my. Zatímco některé planety právě nyní dospěly ke stadiu, kdy jsou schopné nést na sobě životní formy, jako jsou naše, jiné z nich dosud tohoto stadia vývoje nedosáhly.
Neboť nesmíš zapomínat, že světy jsou jenom formy a že i ony procházejí dlouhými vývojovými periodami, kterými procházejí všechny formy od nejmenších k největším.
Každá planeta se pohybuje s počtem přiřazených planet kolem centrálního Slunce v dokonale stejné míře, podle níž se každá jednota nebo systém, jak to nazýváte, vyvíjí. V každém systému je, pokud jsme to mohli na svých cestách pozorovat, vždy 12 planet. Dále pak krouží dvanáct takových systémů sjednocených kolem centra, podobného našemu Slunci. Ty tvoří dohromady jakýsi hvězdný ostrov, jak to nazývají někteří vaší vědci. Máme důvod se domnívat, že dvanáct takových hvězdných ostrovů vytváří opět nezměřitelnou jednotu v domech našeho Otce s mnoha příbytky, a tak dále, bez konce.
Na naší planetě a také na ostatních planetách naší sluneční soustavy vyrostla životní forma, kterou vy nazýváte člověkem a která duchovně i sociálně pokročila nad různé stupně vývoje až k jistému bodu, který je pro vás pozemské lidi nepochopitelný. Tento vývoj byl možný jen tehdy, když se zachovávaly přírodní zákony, jak vy říkáte. V našich světech to vyjadřujeme takto: Tento růst se uskutečňuje zachováváním zákonů Nejvyššího Ducha, který řídí čas a prostor.
Jak jsi sám viděl, cestujeme vesmírem tak lehce, jako vy procházíte nějakou místností. Cesty vesmírem nepůsobí žádné potíže těm, kteří znají jeho zákony, zákony, podle nichž žijí a pohybují se všechna tělesa, planety a lidé.
Pak lze pochopit, že vzdálenosti mezi dvěma takovými tělesy v prostoru nebo mezi dvěma světy neznamenají tu vzdálenost, jak ji chápete ve vašem světě.
Pomysli na dobu, kdy vzdálenosti mezi kontinenty na vaší Zemi byly považovány za obrovské a kdy bylo třeba velmi mnoho času. než jste se dostali od jednoho světadílu k druhému. Dnes zkrátila letadla tyto vzdálenosti na zlomek časového úseku, kterého k tomu bylo zapotřebí v minulosti. Vzdálenosti samy však zůstaly nezměněné. A zrovna tak tomu bude s vesmírnými vzdálenostmi, až rozšíříte svoje vědění a poznáte zákony, které působí v kosmu.

Ještě o jedné věci nemáte zatím ponětí, totiž že tělo každé lidské bytostí se může dobře cítit na každé planetě. Určitě jsou nějaké rozdíly v atmosférických podmínkách. Závisí to na velikosti a stáří planety. Ale jsou sotva větší, než jaké vy cítíte mezi hladinou moře a několik tisíc metrů vysokou horou. Na některé lidi působí takováto změna silněji než na druhé. Ale všichni se mohou časem aklimatizovat."
Když jsem si v duchu vybavil těžkou pokrývku na hlavě včetně hadice od dýchacího přístroje, jak je to všude vyobrazováno v časopisech a jak se o tom zmiňují i teorie údajných expertů, ptal jsem se sám sebe, zda náš svět není jedním z nejméně vyvinutých v celém vesmíru.
Velký učitel četl mé myšlenky a pokračoval bez přerušení dále: "Ne, můj synu, váš svět není nejméně vyvinutým ve vesmíru, nýbrž v naší Sluneční soustavě. Ale mimo ní existují světy, které dosud nedosáhly vašeho stupně vývoje, jak ve směru sociálním tak i vědeckém. Také jsou světy, jejichž vývoj je v oblasti vědy hodně daleko, ale v oblasti osobního a sociálního porozumění zůstaly pozadu, i když se jim už podařilo dostat se do vesmíru. V našem slunečním systému cestují národy všech planet, s výjimkou plemen Země, volně prostorem, některé jen na krátké vzdálenosti, zatímco jiné zvládnou pozoruhodnější dálky i za hranice našeho Slunečního systému. Vaše znalosti o životě a vesmíru jsou nanejvýše omezené, a proto máte plno falešných názorů o ostatních světech, stavbě kosmu i o sobě samých. Na druhé straně je však skutečností, že u mnohých z vás roste opravdu upřímná touha po větším porozumění. My, kteří jsme šli stejnou cestou, kterou nyní jdete vy, máme nejlepší vůli vám pomoci a předat mnoho z našeho vědění všem, kteří je chtějí přijmout.
Za prvé musí vaše národy pochopit skutečnost, že obyvatelé jiných světů se v podstatě od lidí na Zemi neliší. Smysl a účel života v ostatních světech je v zásadě tentýž jako váš. Celému lidskému pokolení je vrozena touha, i když někdy hluboce skrytá, vyvinout se k něčemu vyššímu. Univerzální život se zrcadlí v jistém smyslu ve vašem pozemském školském systému, neboť na vašich školách kráčíte stupínek po stupínku k vyššímu a dokonalejšímu vzdělání. Týmž způsobem jde člověk od planety k planetě a od jednoho slunečního systému ke druhému za stále vyšším porozuměním a za vyšším všeobsažným vývojem."
Tomuto vysvětlení jsem rozuměl takto: Lidé Země se vydají - až pro to dozrají - k jiné planetě, která je na vyšším vývojovém stupni. Ptal jsem se v duchu, zda my, pokud budeme ještě na Zemi žít, dokážeme poznat zákony, které ovládají vesmír, a zda budeme schopni navštěvovat jiné světy, tak jak to už teď dělají interplanetární obyvatelé.
Mistr nedal na moje myšlenky přímou odpověď, nýbrž pokračoval dále:
"Jste vázáni tím, co nazýváte časem. Ale až zvládnete cestu do vesmíru, budete i při vašem pojmu času udiveni rychlostí, s jakou dosáhnete jiných planet. Pro toto dobrodružství budete muset najít nová slova. Vy nazýváte naše letouny talíři a říkáte, že létají. Tento výraz se hodí na vaše plavidla, ale ne na naše. My létáme, ale ne tak, jak to vy máte na mysli, my zvyšujeme působení atmosféry mechanickým způsobem. Vy to nazýváte zrušením gravitace. Nám nevadí atmosférické vlivy a překážky. Proto jsou naše plavidla schopna rychle a ostře měnit směr během letu a pohybovat se rychlostí, která tak ohromuje vaše letce a učence.
Mohli bychom vám velmi mnoho říci o ovládání gravitace, která je nutná pro odpoutání se od jedné planety a přiblížení se k druhé. Velmi rádi bychom vám toto užitečné vědění předali. Ale vy jste se dosud nenaučili žít mezi sebou v míru a bratrství, k všeobecnému blahu celé lidské rodiny, tak jak je tomu na ostatních planetách, kdybychom toto poznání odhalili tobě nebo jinému obyvateli Země a stalo se všeobecně známým, pak by se někteří z vás ihned pustili do stavby vesmírných lodí. Opatřili by je zbraněmi a vydali by se na lov k obsazení jiných planet.
Ty víš, že u vás existují skupiny lidí, které již ohlásily vlastnické právo na Měsíc, aby ho používali jako vojenskou základnu. Mnoho pozemských vědců doufá, že se jim v krátké době podaří postavit vesmírné lodě pro interplanetární lety, podobné těm, které máme my. Je zcela možné, že k tomu dojde. Ale pozemšťanům nebude dovoleno, aby na planetu přišli ve velkém počtu a zůstali na ní, dokud se nenaučí respektovat všeobsahující životní zákon, kterým se řídí lidé na ostatních planetách, zatímco na planetě Zemi se dnes ještě žije sobecky. A o vesmíru se budete muset ještě mnoho učit, neboť jím se budete pohybovat."
Vzpomínám si na jeden obraz, kterého jsem často používal a ve kterém jsem srovnával vesmír s obrovským, stále se pohybujícím oceánem. A nyní jsem si pomyslel: Tak jako naše zaoceánské parníky křižují po vlnách moře, tak plují tyto interplanetární lodě na vlnách působících v kosmu.
"Ano," řekl mi Mistr, "je tomu podobně, a když budou vaši vědci pracovat podle tohoto principu, dostane se jim nových znalostí, neboť příroda odhaluje svá tajemství těm, kteří hledají s otevřeným duchem.
Jak jsi už slyšel, cestujeme vesmírem, abychom se učili. V našich lodích je mnoho přístrojů, některé z nich jsi viděl, mnoho jiných ještě ne. Vy jste zařadili všechna naše plavidla do jedné kategorie - to jest mezi létající talíře - ale my jich máme mnoho druhů, různé velikosti a pro rozmanité účely. Ty největší se ještě nikdy neobjevily ve vzdušném prostoru vaší Země. Zůstaly vždy ve vzdálenosti mnoha milionů mil od Země. Nechceme tisíce členů posádek těchto gigantických lodí vystavit nebezpečí, kdyby se něco stalo a lodě by musely přistát na Zemi, dokud vaše národy nedospějí k většímu porozumění. Můj synu, hlavní důvod, proč k vám přicházíme v tomto čase, je následující: Chtěli bychom vás varovat před velkým nebezpečím, kterým je lidstvo Země ohroženo. Protože víme více, než si kdokoliv z vás dokáže představit, máme povinnost upozornit vás na toto nebezpečí, pokud je to možné. Snad vaše národy vezmou na vědomí to, co jim chceme předat prostřednictvím tvým a lidí tobě podobných. Ale může se stát, že k tomu budou hluší. Pak se ovšem samy zničí. Volba záleží na lidech, poroučet vám nemůžeme. Při tvém prvním setkání s naším bratrem ti bylo naznačeno, že atomové výbuchy na vaší Zemi vzbudily náš zájem, a sice z tohoto důvodu: Třebaže dosud síla atomového záření při těchto pokusných explozích doposud nepřekročila hranice zemských sfér působení, přece jen ohrožuje veškerý život na Zemi. (Od r. 1956 se to velmi zhoršilo - pozn. překladatele.) Dojde k rozkladu, skrze nějž bude zemská atmosféra ponenáhlu naplněna smrtícími prvky, které vaši vědci a armády uzavřeli do vašich tak zvaných atomových bomb. Uvolněné záření z bomb zatím nedosahuje tak daleko, protože je lehčí než vzduch a těžší

než veškerý éter ve vesmíru, jestliže by však lidstvo ve světové válce tyto síly proti sobě navzájem uvolnilo, mohla by tím být zničena značná část lidí, vaše orná půda by se stala sterilní, vaše vody otrávené a na dlouhou dobu by byl na Zemi život nemožný. Mohlo by se dokonce stát, že vaše planeta by byla poškozena do takové míry, že by to narušilo rovnováhu v celé naší Mléčné dráze.
To by byly bezprostřední důsledky, které by postihly vaši Zemi. A pro nás všechny by bylo cestování vesmírem na dlouhou dobu obtížné a nebezpečné, protože energie uvolněná masovými explozemi by pak pronikla vaší atmosférou do vesmíru."
Pomyslel jsem si, zda a do jaké míry - pokud by na Zemi opravdu vypukla válka - by se oni cítili oprávněni nám v ní zabránit.
Mistr opět na mou myšlenou otázku odpověděl:
"Jak je ti známo, kdybychom chtěli, mohli bychom díky našim vědomostem o použití a ovládání energií, které jsou daleko mocnější než ty, které jste se až dosud naučili znát a používat na Zemi, mohli bychom vaši sílu učinit neúčinnou právě naší převažující silou. Ale už jsme ti přece řekli, že nezabíjíme svoje bližní, a to dokonce ani v sebeobraně. Budeme se tedy nadále pokoušet zabránit válce tak, že lidem vysvětlíme, co by válkou mohli způsobit, neboť jenom nevědomý se může pustit do takového podniku, jako je válka !"
Jeho obličej zazářil, jeho oči vypadaly, jako by byly upřeny na nějaký krásný vnitřní obraz, a jemným hlasem pokračoval v hovoru: "Všichni lidé jednou snili ve svém životě o utopii, jak vy to říkáte, o nějakém téměř dokonalém světě. A nyní je všechno, co si lidé kdy vymysleli, skutečně někde k dispozici. A proto není nic nedosažitelné. To platí i pro člověka Země. U nás na jiných planetách naší Mléčné dráhy je tomu právě tak. Mnozí lidé Země se již vyjádřili: Jak nudná musí být taková dokonalost ! Ale není tomu tak, můj synu, neboť existují různé stupně dokonalosti, jako u jiných věcí. My jsme na našich planetách šťastni, ale nezůstáváme stát na jednom místě, když člověk dosáhne vrcholu jedné hory, který uviděl zezdola, spatří před sebou další horu. Tak je tomu i s pokrokem. Údolí ležící mezi horami je třeba přejít, než můžeme vystoupit na nejbližší vrchol. Pochopení světových zákonů znamená rozmach, ale i omezení. Tak jako je tomu nyní u nás, může být i u vás na Zemi, kdybyste se svými znalostmi duchovně povznesli, nedokázali byste pozvednout zbraň proti svému bratru. Pak byste totiž věděli, že každý jedinec dostal od Boha stejné právo a že si přeje, aby svůj život řídil sám a sám si také vytvořil vlastní osud, i když jeho cesta vede zkouškami a omyly. Toto platí pro všechny skupiny, národy a rasy.
Jako je mnoho cest, které vedou dolů, zpět od pokroku, tak jich také mnoho vede vzhůru. Jeden člověk má chuť jít touto cestou, druhý volí jinou, podle své přirozenosti, ale oba při tom mohou zůstat bratry. Právě naopak, každý se může od druhého mnohému naučit, jen když chce, neboť v nekonečném Stvoření není žádná cesta, která by se dala nazvat tou jedinou.
Často jsme slyšeli na vaší Zemi termín "cesta ke štěstí". Jsou to dobrá slova, neboť pokrok je štěstí a leží na začátku stezky, která vede vzhůru. Štěstí dělá z lidí bratry v trpělivosti a ve snaze pomáhat jeden druhému, i když je každý jinak založen.
Vaše Země a její obyvatelé nejsou na tom tak zle, kromě toho, že z nedostatku vzájemného porozumění jsou stále jako malé děti ve všeobjímajícím a všezahrnujícím životě té jedné Nejvyšší Bytosti. Bylo ti řečeno, že my na našich planetách žijeme podle zákonů Stvořitele, zatímco vy o nich na Zemi jenom hovoříte, kdybyste žili alespoň podle přikázání, která znáte, nedocházelo by u vás ke krveprolévání. Pracovali byste na sobě samých uvnitř skupin a národů, abyste dosáhli dobra i štěstí v té části světa, ve které jste se narodili a kterou proto nazýváte domovinou.
Věřím, že by lidé byli velmi překvapeni, kdyby viděli, jak rychle by došlo na jejich Zemi ke změně. Nyní, když máte rozhlas, který vás spojuje s celým světem, by pak vaše vysílání našlo mnoho vnímavých srdcí, zdůrazňujících lásku a toleranci místo podezřívání a nedůvěry, neboť větší část obyvatelstva je již unavena spory a jejich bolestnými následky. Víme, že nyní více než kdy před tím toužíte po cestě, která by vedla k vysvobození. Víme, že v lidech je strach a zmatek neboť na vlastních tělech poznali následky dvou světových válek, které slouží jenom jako setba válek dalších. Pro vaši planetu ještě není pozdě, jestliže se najdou otevřená srdce a mysli. Ale již to velmi spěchá, můj synu. A proto se dej s požehnáním věčného Otce do plnění svého úkolu. Zvedni svůj hlas společně s těmi, kteří jsou nositeli tohoto poselství naděje !"

(7)
OTÁZKY A ODPOVĚDI UVNITŘ MATEŘSKÉ LODĚ

Po krátkém odmlčení, které nikdo nepřerušil, se Mistr zvedl a s ním i všichni přítomní. Chvilku tiše stál, jeho ruce spočívaly na opěradle židle a díval se mi zhluboka do očí. Nikdy nebudu moci zapomenout ten výraz velké dobroty a hlubokého soucitu v jeho pohledu. Bylo to jako požehnání a zároveň mě to naplnilo novou silou.
S pokynutím na rozloučenou se otočil a opustil salón. Po jeho odchodu jsme ještě chvíli setrvali v mlčení. Nemohl jsem nalézt slova, až Kalna mlčení přerušila a tiše řekla:
"I pro nás je vždy nesmírným darem naslouchat tomuto velkému člověku."
Pak Ráma úmyslně porušil napjaté ticho a řekl:
"Než tě dopravíme zpět na Zemi, můžeš nám chvíli klást otázky, které máš na srdci. Nemusí se bezpodmínečně vztahovat jen k vážnému tématu, o kterém právě hovořil Mistr." A s úsměvem dodal:
"Nic z toho, co tě zajímá, pro nás není nedůležité."
Vděčně jsem na něj pohlédl a všichni jsme opět zaujali svá původní místa, jestliže jsem správně rozuměl, mínil Ráma, že má dojít ke společné zábavě, tedy ne k nějakému telepatickému přenosu; mohu tedy klást otázky nahlas. A tak jsem

ihned začal s těmi, které mne zajímaly nejvíce:
"Mohly by drastické změny, které nastaly po atomových pokusech na mnoha místech v naší atmosféře, mít něco společného s uvolněním energie z atomových bomb ?"
"Ano, jistě," odpověděl Ráma. To není jenom předpoklad, to je skutečnost ! Naše přístroje tyto důsledky zaznamenaly, proto to víme naprosto jistě."
"Byli byste tak laskaví a blíže mi vysvětlili, proč navzdory tomu, že válka na Zemi by ohrozila vaše cestování vesmírem, přece nechcete zasáhnout, nýbrž považujete za nespravedlivé uškodit několika málo lidem, když byste tím mohli pomoci mnohým jiným ?"
"Rádi se ti to pokusíme objasnit," odpověděl Orton. "My všichni jsme od narození vychováváni ideou celistvosti a jednoty života. Pro nás by bylo nemyslitelné, abychom nejednali podle vesmírných zákonů. Tyto zákony nestanovil člověk nýbrž existují od samého začátku a budou trvat na věky. Podle nich musí každý jednotlivec, každá skupina lidí, každá inteligentní bytost na všech planetách sama rozhodovat o svém osudu, bez vměšování se do osudu druhých. Dát radu, poučení - to ano. Ale vměšování se až k eventuelnímu zničení – nikdy."
Z očí jsem vyčetl otázku, zda je mi tento princip dost jasný.
Firkon, muž z Marsu, který dosud naši rozmluvu sledoval mlčky, promluvil:
"Jistě znáš mnoho různých myšlenek. Kromě naší fyzické úlohy na Zemi je pro nás bezpodmínečně nutné držet se víry, že se obyvatelé Země jednou probudí a poznají, že spějí ke katastrofě."
"Ano, rozumím," odpověděl jsem pomalu, když jsem pochopil podstatu otázky.
Ráma potvrdil: "My víme, že moc této myšlenky, kterou nepřetržitě vysíláme ke všem našim pozemským bratrům, již mnohá lidská srdce změnila."
"A také je nám jasné," zdůraznila Ilmuth, "a tobě i jiným lidem na vaší Zemi, že vojenské letectvo a vaše vlády vědí, že naše lodě, objevující se na vaší obloze, přicházejí z vesmíru a mohou být postaveny a řízeny jenom inteligentními obyvateli jiných světů. Vysocí vládní úředníci vašeho světa měli již s námi kontakt. Někteří jsou dobrými lidmi a nechtějí válku. Ale dokonce ani dobří lidé na vaší Zemi se nedokážou oprostit od strachu, kterým se lidstvo již po staletí samo živí."
"A tak je tomu i s mnoha vašimi letci na Zemí," řekla Kalna. "Mnozí z nich již mnohokráte viděli naše lodě. Byli však umlčeni a varováni. Proto se jich jen málo o tom odvážilo hovořit."
"A přesně totéž platí i o vašich vědcích," připojil Firkon. Opět jsem žasl nad tím, jak dobře znají náš svět a naše lidi.
"Potom zdá se, rozhodnutí spočívá v rukou docela obyčejného člověka z ulice," mínil jsem, "násobeno miliony podobných lidí na celém světě."
"Ti u vás jistě představují určitou moc," přitakal rychle Firkon. A když bude dostatečný počet lidí všude proti válce hovořit, pak to mnozí z představitelů různých zemí rádi uslyší."
Nyní jsem poměrům na Zemi rozuměl mnohem lépe a byl jsem naplněn nadějí. Aniž jsem si toho všiml, změnil jsem téma:
"Řekli byste mi něco více o mechanismu, který jsem viděl v pilotním prostoru, a sice o tom, který registroval tóny a měnil je v obrazy ?"
"Rádi." řekl Orton. "Tento přístroj nám umožňuje, a to je jeho nejdůležitější funkce, naučit se rychle nějaké cizí řeči. Přirozeně ti z nás, kteří nějaký čas žili ve vašem světě a pracovali v něm, hovoří s lepším přízvukem. Ale jak u nás, tak i u vás jsou lidé s větším talentem na řeči, a ti se naučí hovořit bez chyby i bez přímého kontaktu s lidmi."
S úsměvem mi připomněl naši posunkovou řeč při prvním setkání. Pak pokračoval:
"Bylo velmi důležité, abych přezkoušel tvou schopnost vysílat a přijímat telepatické poselství. Výsledek zkoušky je ten, že jsi nyní zde mezi námi. Víme dobře, jak skeptičtí jsou pozemští lidé v různých záležitostech, které se nacházejí mimo vyježdděné koleje jejich osobních zkušeností. Právě z těchto důvodů byla poselství, která jsem ti dal, univerzálního charakteru. Schopnost porozumět psaným znakům zanikla před dávnými časy zároveň se starými civilizacemi. Ale my dobře víme, že ve vašem světě žijí tu a tam lidé, kteří je dovedou rozluštit, když pak jsou takové doklady k dispozici, pak jenom lidé, kteří jsou úmyslně nevěřící, se mohou zdráhat jim věřit."
Kalna s milým úsměvem dodala: "Je štěstí, že vědci na Zemi uznávají za dokázanou skutečnost alespoň přenos myšlenek." "Jestlipak víš," řekl Orton, "že jsme tě nejdříve několik roků pozorovali, než jsme nakonec s tebou navázali kontakt a byli si jisti, že tvoje telepatické schopnosti jsou dostatečné. To se pak prokázalo při našem posledním testu při našem prvním setkání."
"Zkoušeli jste mne také ještě jiným způsobem ?" zeptal jsem se. "Samozřejmě že ano. Podívej se - ty jsi naše lodě po léta fotografoval, a tím se tvoje myšlenky k nám nezvratně přiklonily. Cítili jsme upřímnost tvého zájmu. Ještě jsme potřebovali přezkoušet, zda a jak obrátíš tento zájem ve skutek, jak se zachováš, až se setkáš s výsměchem a skepsí, a zda nezneužiješ náš kontakt s tebou ke své slávě a peněžnímu prospěchu."
"Ve všech zkouškách jsi skvěle obstál," řekla Ilmuth srdečně. "Tváří v tvář všemu výsměchu a vší nedůvěře, když byla dokonce zpochybňována pravost tvých fotografií, setrval jsi pevně při tom, čemu jsi ve svém nitru uvěřil."
Toto povzbuzení mne naplnilo štěstím a já jsem věděl, že s takovými přáteli nebude možné jakékoli zakolísání.
"Ještě něco jiného jsme museli zjistit," řekl Ráma. "Zda totiž dokážeš v pravý čas mlčet a zda máš dobrý úsudek. Dnešní noci ti například Mistr vyjevil věci, které - jak zdůraznil - by lidé dosud neměli vědět. V tvém světě přichází mnoho lidí do pokušení dělat se důležitými a obracet na sebe pozornost druhých. Navíc není moudré sdělovat vše kdejakému člověku. Zde se musí projevit tvá schopnost dobrého úsudku. Konečně velkou část svého života jsi věnoval poznání vesmírných zákonů. Dobře jsi pochopil, že je nejen neužitečné, ale dokonce nebezpečné předávat více poznání, než může být přijato a pochopeno. Víme, že budeš s informacemi, které jsi od nás obdržel, zacházet v duchu tohoto principu."
"Co se telepatie týká," řekl jsem, vyjadřuje tak otázku, která mne napadala již delší dobu, "tu snad dovedu dobře použít.

ale nerozumím, o jaký se jedná proces. Mohli byste mi jej vysvětlit ?"
Podívali se na sebe a pak se rozesmálí. Všiml jsem si, že by mi na tuto otázku mohli odpovědět všichni a že se smějí zdvořilosti, se kterou dávají přednost jeden druhému, když o tomto našem rozhovoru zpětně přemýšlím, uvědomuji si, jak v našem světě je všechno zcela jiné, když jsou dva nebo více lidí pohromadě. Zatímco my si navzájem skáčeme do řeči, odporujeme a mluvícího stále přerušujeme (alespoň bychom jej měli nechat dokončit větu), tito lidé hovořili stále klidně, aniž byli ostatními přerušování. Nikdo je neumlčoval záplavou vlastních slov.
Když dali slovo Ortonovi, odpověděl:
"Vy máte přece ve vašem světě rádio a je u vás hodně radioamatérů, kteří smějí vysílat na určitých vlnových délkách. Tyto vlny, které vy nazýváte éterové, umožňují někomu na určitém místě vysílat poselství jiné osobě, která je velmi vzdálena. Obě osoby se jasně slyší, jako kdyby se nacházely v jedné místnosti. Byla však doba, kdy podobná spojení byla prohlašována za fantastická, a to lidmi, kteří se dnes vysmívají tomu, že naše lodě jsou interplanetárního původu. Tento druh myšlení dovede chápat jen to, co je až do nejmenších podrobností dokázáno.
Týmž způsobem jako prostřednictvím rádia jsou myšlenky přijímány a vysílány na určitých vlnových délkách, ale bez jakéhokoliv přístroje. Pracujeme přímo od mozku k mozku a ani zde není vzdálenost žádnou překážkou.
Je k tomu ovšem zapotřebí otevřeného a vnímavého ducha, aby to mělo úspěch. Po všechna ta léta, ve kterých jsi k nám vysílal svoje myšlenky, jsme na ně odpovídali. Tím mezi námi vzniklo pevné spojení, podobné spojení kabelem, ve kterém letí myšlenky na určité vlně. Vždy když je tvůj duch otevřený, můžeme ti dát žádané informace jako po telefonu. Byl jsi vyvolen setkat se se mnou v přítomnosti svědků, kteří tvůj zážitek mohou potvrdit. Chtěli jsme, aby se pravda o tomto setkání co nejvíc rozšířila, a chválíme štáb jedněch vašich novin, který měl odvahu jako první tuto zprávu zveřejnit.
Něco však musíš všem lidem objasnit zvlášť dobře. Myšlenkové spojení, o kterém jsme právě hovořili, není absolutně tím, co lidé označují za psychiku nebo spiritualitu, nýbrž jsou to přímá poselství z jednoho místa na druhé. Vysvětlení toho, co nazýváte psychotronikou, ti podáme jindy.
My nazýváme přenos myšlenek sjednoceným stavem vědomí mezi dvěma body, mezi vysílatelem a příjemcem. Tato metoda dorozumívání je na našich planetách, obzvláště na Venuši, zcela běžná. A tak jsou mezi jednotlivci vyměňována poselství na naší planetě, od planety k vesmírné lodi, ať se nachází kdekoliv, a od jedné planety ke druhé. Jak jsem již řekl, a to si dobře zapamatuj, prostor nebo vzdálenost, jak vy to nazýváte, není žádnou překážkou !"
Zatím co Orton hovořil, Ilmuth se nenápadně vzdálila. Nyní se opět vrátila s podnosem. Na něm byly skleněné číše s týmiž osvěžujícím nápojem, který jsem již předtím popsal, když rozdělila sklenice, řekl jsem:
"Lidé z jiných planet u nás žijí... - děje se to již dlouho ?" Odpověděla Kalna: "Od nepaměti. Ale zvláště," dodala, "poslední dva tisíce let. Kristus přišel na svět, aby vám pomohl a byl ukřižován. Nyní vám pomáháme způsobem pro nás méně nebezpečným. Bylo to umožněno velkým pokrokem v oblasti vývoje našich vesmírných lodí. Tak jsme k vám mohli dopravovat dobrovolníky v jejich fyzických tělech. Tito jedinci jsou pro svou misi pečlivě vybíráni a dostávají pokyny pro svou vlastní bezpečnost. Kým jsou ve skutečnosti, je prozrazeno jen za určitým účelem, a to velmi zřídka někomu z lidí tak, jako nyní tobě.
Vmísí se mezi pozemské bratry, aby se naučili jejich řeči a způsobu života. Pak se vrátí zpět na své domovské planety a podají nám zprávu o tom, jaké poznatky na Zemi nasbírali. Máme dějiny Země, které sahají 78 milionů let nazpět. Podobná historická díla byla vytvořena lidmi, ale při pohromách, které lidé vyvolali, byly tyto písemnosti ztraceny. Nyní to Zemi hrozí opět. To, co vy nazýváte válkou, v naší Sluneční soustavě již neexistuje po mnoho milionů let. Přirozeně musí všechny planety a jejich obyvatelé projít stupeň za stupněm svým vývojem od nejnižšího k nejvyššímu. Ale váš pokrok nemá řád a není přirozený. Byl to spíše do nekonečna se střídající růst a ničení, růst a ničení.
Existovali lidé, kteří s naší pomocí vaši planetu opustili, aby se u nás učili, a po nějakém čase se opět vrátili na svou domovskou planetu, aby tam pak dále předávali svoje vědění. Ale za nynějších poměrů, jaké vládnou na vaší Zemi, je to již nemožné. Po svém návratu by totiž nesměli říci kde byli. Jinak by byli označeni za blázny a dáni do ústavu. Mimoto by při vašem papírování, výkazech a osobních dokumentech neušel pozornosti úřadů náhlý návrat člověka, který tajuplným způsobem na nějakou dobu zmizel. Nemůžeme nikoho vystavovat nebezpečí nesnesitelného pronásledování. Nyní lépe pochopíš, že nám často staví do cesty překážky právě lidé, kterým bychom tak rádi pomohli."
Všechna přirozená veselost z obličeje Kalny při těchto slovech zmizela a vystřídal ji smutek.
Ale když vzala z malého stolku pohár a napila se, opět se její veselost vrátila. Pak odložila sklenici a řekla:
"Je to politováníhodná škoda, že musíme hovořit o takových smutných věcech, a ještě smutnější je, že kdesi ve vesmíru se vyskytuje taková bída. My lidé z ostatních planet nejsme od přírody vůbec smutní. Jsme rádi veselí a hodně se smějeme."
Její omluvná slova mne hluboce dojala. Oni byli na svých planetách veselí. Ale přesto chtěli s námi sdílet utrpení naší Země a snažili se nám po celá staletí přinášet světlo.
"Ještě nám zbývá jedna naděje," řekla Ilmuth, jako by mne chtěla potěšit. "Můžeme k vám ještě stále přicházet a tu a tam navázat kontakt stejně, jako s tebou. Vaši piloti nám nyní sice ztěžují přistání, ale my neztrácíme naději. Až naše lodě spatří více lidí, zvyknou si na ně a poznají pravdu o existenci živých bytostí na jiných planetách, pak bude moci být osobní setkání s lidmi Země daleko častější."
"Ano, jak jinak by to mohlo být," přitakal jsem.
Pak jsme všichni vypili poháry, když jsem se podíval na své přátele, viděl jsem, že všechny známky smutku a starosti o poměry na Zemi z jejich tváří zmizely. Uznal jsem to za moudré a snažil jsem se napodobit jejich příklad. A tak jsem se jich zeptal:
"Zpíváte a tančíte na své planetě jako my ?"

"Všichni tančíme rádi a často," odpověděla Kalna. "U nás tvoří pohybový trénink podstatnou část naší výchovy. Mimoto patří rytmický tanec k našemu náboženskému rituálu. Tak jako básnická forma mluveného slova může vyvolat hluboké pocity, čehož se prózou nikdy nedosáhne, tak to dokáže i dokonalý rytmus, vyjádřený pohyby těla při obřadním tanci.
Ale také rádi tančíme pro potěšení, i když ne zrovna tak, jak je to v módě nyní u vás," dodala s úsměvem. "Nám nemůže vaše naklánění, kroucení a hopsání, kdy se muž a žena jednou pevně obejmou a v příštím okamžiku prudce od sebe oddělí, přinést žádnou radost, když tančíme, děje se tak nejčastěji ve skupinách. Někdy tančí jedna nebo více osob před ostatními, jestliže je inspiruje hudba. Tys i u vás viděl dobré tanečníky, a znáš proto radost z krásných pohybů těla, které jsou inspirovány duchem."
"Také chodíme do společnosti," řekla Ilmuth. "Ale chápeme to jiným způsobem než vy. Pozveme k sobě prostě své přátele, abychom se společně pobavili a odreagovali. Často se scházíme venku na pobřeží nebo v našich zahradách. Tak jako u vás mají i naše domy zahrady s velkými terasami a bazény."
Přál jsem si, abych tyto podivuhodné lidi nemusel nikdy opustit. Ale právě v tomto okamžiku se Ráma zvedl a řekl: "Je mi líto, ale musím tě nyní dopravit na Zemi." Ihned jsem se zvedl a snažil se utěšit myšlenkou na příští setkání s nimi. Rozloučili jsme se v radostné náladě a přáli si, abychom se zase brzy viděli. Nikdo mne nenabádal, abych si všechno, co jsem prožil, dobře zapamatoval a abych to vhodným způsobem na Zemi použil. Naposled jsem vychutnával krásu, teplo a přátelství, a odcházel jsem v přesvědčení, že se pozemské národy, jakmile odloží svou nevědomost, budou podílet na přirozeném dědictví celého lidstva.
Když jsme došli ke dveřím kontrolního prostoru, na okamžik jsem se zastavil a pohlédl zpět, abych si vryl do paměti všechny podrobnosti tohoto nádherného salónu, všechny své přátele a především zářící obraz Věčného Života.
Malý průzkumník byl již natankován energií a stál připraven k návratu na Zemi. Dveře se otevřely a my jsme vstoupili dovnitř. Ráma, Firkon a já. Ráma šel ke kontrolní desce. Svorky a kabely již byly odpojeny, když jsme vystoupili po schůdkách a jako před tím i nyní se dveře neslyšně zavřely ihned poté, co nastoupil poslední muž.
Pomalu jsme klouzali dolů po kolejnicích, dvěma průduchy v podlahách lodě a opět ven do prostoru, když jsme jeli po kolejnicích, měl jsem opět ten slabý pocit padání v žaludku. Ale nebyl silný a netrval tak dlouho, jako když jsme přijížděli.
Zdálo se, že uběhla neuvěřitelně krátká doba a již se opět otevřely dveře a Firkon oznámil: "Tak jsme znovu na Zemi !" Tentokráte letoun neseděl pevně na zemi, ale vznášel se nad ní asi 15 centimetrů.
Ráma ke mně přišel, podal mi ruku na rozloučenou a řekl: "Nepojedu s vámi do města, neboť musím zůstat u scoutu. Tento večer, strávený s tebou, byl pro mne radostí a doufám, že se opět brzy uvidíme."
Vyjádřil jsem, že si přeji totéž.
Návrat do hotelu proběhl mlčky. Byl jsem zcela naplněn dojmy a hlubokými myšlenkami. Firkon to nesporně věděl. Zastavil auto před hotelem, ale nevystoupil, když jsme si podali ruce, řekl: "Brzy se uvidíme." Uvažoval jsem, kdy a kde, a on ihned na mou nevyslovenou otázku odpověděl: "Podáme ti zprávu v pravý čas, aby ses dostavil na správné místo."
Když jsem vystoupil z auta, Firkon pomalu odjížděl a mával na pozdrav, a já zůstal na chodníku sám. Vešel jsem do hotelu a šel do svého pokoje. Od chvíle, kdy jsem opustil své přátele, jsem se poprvé podíval na hodinky. Bylo 5:10 ráno.
Vůbec jsem se necítil ospalý a ani trochu unavený. Posadil jsem se na okraj postele a celou hodinu jsem myslel na své noční zážitky. Jak mi to všechno procházelo hlavou, bylo mi stále jasnější, že celá tato věc se bude mým spolubližním zdát velmi fantastická. Ale přesto o ní budu muset vyprávět.
Sám jsem těžko věřil tomu, co se v několika posledních hodinách odehrálo. Ale věděl jsem, že je pravda, co moje oči viděly a uši slyšely a že to byl beze vší pochyby dokonalý fyzický zážitek.
Nakonec jsem se svlékl, lehl si do postele a upadl do lehkého spánku. Krátce před osmou hodinou jsem se opět probudil. Rychle jsem se oblékl. Měl jsem již jenom málo času na skromnou snídani, pokud jsem chtěl chytit autobus domů.
Během jízdy mé oči pozorovaly pozemskou krajinu, kterou jsme projížděli, a lidi, kteří seděli v mé blízkosti. Můj duch však nebyl přítomen. Žil ještě událostmi poslední noci, putoval prostorem a byl se svými přáteli v obrovské mateřské lodí.
Pocit, že jsem současně na dvou místech, trval několik týdnů. Těžko jsem se vžíval zpět do mezí pozemských zvyklostí. Ačkoliv to byla jen krátká doba, kdy jsem ono velké štěstí prožíval a pozoroval dálky vesmíru a jeho neustálou činnost, zůstal tento nádherný zážitek pevně a hluboko v mém srdci. A já věděl, že vše, čemu jsem se od svých přátel z jiných světů naučil, nebylo určeno jenom mě. Měl jsem se o to podělit se všemi lidmi na Zemi, kteří to budou ochotni přijmout.

(8)
PRŮZKUMNÁ LOĎ ZE SATURNU

Čas ubíhal bez dalších setkání s mými přáteli z jiných planet. Přesto jsem často cítil, že mi jsou nablízku.
O dva měsíce později, 21. dubna, jsem opět najednou pocítil to známé silné nutkání jet do města. Příštího dne jsem se dal odvézt na břeh oceánu, jel odtamtud odpoledním autobusem do Los Angeles a během dvou hodin jsem byl ve městě.
Šel jsem do téhož hotelu jako minule, trochu jsem se v pokoji osvěžil a sešel dolů do koktejlbaru na kus řeči s barmanem. Za nějakou chvíli jsem se vrátil do haly, koupil si týdeník a posadil se pln očekávání, abych si ho přečetl.

Tentokráte jsem vůbec neměl pocit nejistoty a neklidu, který mne trápil minule. Nyní jsem znal příčinu tohoto nutkání, které mne přivedlo sem dolů z hor. Tak jsem se zájmem četl zprávy z domova i z ciziny a také trochu mezi řádky. To vše proběhlo v klidu, nikdo mne nerušil. Jenom jednou kolem mě prošli dva muži, které jsem od vidění znal, a prohodili jsme spolu pár slov.
Náhle jsem však vzhlédl - a přede mnou stál můj přítel z Marsu Firkon !
Vyskočil jsem s radostným výrazem ve tváři. Firkon se na mne rovněž smál. Pozdravili jsme se známým způsobem. Pak Firkon řekl určité slovo a zdůraznil ho způsobem, který mi jasně naznačil, že má zvláštní význam.
Když jsme společně opustili hotel, vysvětlil mi to a řekl:
"Stisk ruky je výmluvný jen do jisté míry, takže jsme považovali za nutné připojit k němu ještě slovo, jehož jsem před tím použil, jako další poznávací znamení mezi tebou a lidmi našich světů, kteří s tebou chtějí vstoupit v kontakt. Je to nezbytné především v případě, že je nablízku někdo cizí, jak se to někdy stává."
"Vynikající bezpečnostní opatření," souhlasil jsem. Pak jsem se podíval na své náramkové hodinky. Bylo právě 19 hodin a 15 minut. "Jestliže to tvoje plány dovolují," řekl jsem, "a kdybys snad chtěl něco jíst, mám zde blízko jednu kavárnu. Tam bychom si mohli sednout do koutku a nerušeně hovořit."
"To se mi výborně hodí." odpověděl a s úsměvem dodal: "Nakonec i tělo musí dostat, co mu patří, že ?!"
Cestou jsem se ptal na Ráma. "Ten s námi dnes v noci nebude," sdělil mi Firkon. Kavárna byla plná, ale měli jsme štěstí, když jsme vstoupili, právě v jednom koutku vstávali lidé a odcházeli pryč. Rychle jsme vklouzli na uvolněná místa, pozdravili servírku otírající stůl a požádali jsme ji, aby přinesla jídelní lístek. Firkon se na něj krátce podíval, odložil jej a objednal si krajíc celozrnného pšeničného chleba s pomazánkou z burských oříšků, černou kávu a kousek jablkového koláče.
"Dám si totéž" řekl jsem, když jsme byli sami, začal Firkon klidně hovořit:
"Viděl jsem, že jsi byl při čtení časopisu rozrušen mírou nedůvěry, nepřátelství a nenávisti, které jedna skupina lidí stále chová vůči druhé skupině."
Protože jsem po příchodu Firkona již na noviny nemyslel, byl jsem překvapen, že znal moji reakci na čtení.
"To je zcela jednoduché." vysvětlil. "V tvém podvědomí, jak to lze nazvat, se to velmi silně odráží. Jenom málo lidí přitom v sobě dokáže rozeznat tato rušivá pohnutí mysli, dokonce ani ti, kteří se chlubí, že k tomu mají vlohy. Všimni si někdy, jak málo stačí k tomu, aby člověk vzkypěl. Už při troše hněvu se dostává do bojovné nálady a je agresivní, a pak to nazývá sebeobranou. Ve skutečnosti je to velký nedostatek duševní rovnováhy, co volává tento hněv a zatemňuje rozum, když jsme to jednou poznali, můžeme tukové zlozvyky držet na uzdě, dokonce je můžeme úplně odložit."
V tom okamžiku nám přinesli jídlo, když jsme byli opět sami. Firkon pokračoval:
"Není pravda, že jenom několik málo jedinců z každého národa je odpovědno za současné poměry na Zemi. Při plnění svého úkolu a při osobních setkáních se svými pozemskými bratry jsem poznal mnohé, kteří byli plni takových ničivých pocitů a kteří byli uzavřeni ve svém sobectví. Nejhlubšími příčinami toho je přirozeně zmatenost a strach ze života. Jenom málo lidem se podařilo v sobě rozvinout větší ohleduplnost vůči bližním a snahu lépe pochopit vesmírné zákony. Mnozí z nich si k tomu vyvolili prostředky, které vy nazýváte metafyzikou nebo okultismem. Ale mnoho z nich pro to má sobecké pohnutky, to je sebeuplatnění a osobní zisk, místo univerzálních motivů služby a vzájemného blaha. Pro následek takového všeobecného sobectví pak není důležité, koho si národy zvolí za své vůdce, a to hlavně tehdy, když jej volí ze svých vlastních řad. Vůdcové se musí přizpůsobit zvyklostem většiny, jestliže mají v rukou moc.
My, lidé jiných světů, kteří jsme nepoznáni žili mezi vámi, vidíme zřetelně, jak se zcela ztratila vaše bytostná jednota s božským původem. Lidé Země se stali oddělenými bytostmi. Nechovají se již dokonce ani lidsky, jak tomu bylo na počátku. Jsou nyní již jen otroky svých zvyklostí. Ale přes to všechno se v těchto sklonech skrývá původní duše, která touží po tom, aby se vyvíjela v souladu se svým božským dědictvím. Tato potlačovaná touha působí, že člověk je stále znovu hluboce znepokojován, i když je mocí svých zvyklostí přikován k vyjetým kolejím svého názoru na svět. To božské v něm by se chtělo vyvíjet jemněji a ušlechtileji. Více než si člověk může být vědom, to bouří v hloubi jeho bytosti a činí ho to v jeho pudovosti nešťastným a nepokojným. Avšak síla návyku je tak velká, že člověk, který by se rád poddal přátelskému a moudrému hlasu ve svém nitru, se toho přece jenom neodváží, protože neví, kam by ho to mohlo zavést. Ale dokud člověk nedokáže ze sebe setřást pouta své umíněnosti a nedovolí tomu hlasu, aby jej vedl, bude dále žít jako bojovník proti zákonům svého vlastního bytí.
Podívej, pokud si člověk sám nepřeje změnit způsob svého života, nikdo mu nedokáže pomoci. Těch několik málo jedinců na Zemi, kteří se upřímně snaží poznávat zákony Věčného Stvořitele, se musí pokoušet vést ty druhé. A my z jiných světů jim v tom budeme pomáhat."
Dojedli jsme každý své jídlo. Firkon se zvedl, já také a opustili jsme lokál. Venku jsme obešli dva bloky domů. Tam pak u chodníku opět čekal automobil Pontiac.
Byla bouřlivá noc, ale já jsem si bouře nevšímal. Během prvních okamžiků naší jízdy se moje myšlenky točily kolem toho, co mi Firkon řekl. Ale ke konci jsem myslel již jen na to, jaká dobrodružství v dnešní noci asi zažijí. Jízda z města ven na místo, kde jsme jako minule náhle odbočili z hlavní dálnice, mi připadala kratší než tomu bylo poprvé. Jeli jsme jenom kousek a pak se vůz zastavil.
Nejdříve jsem nemohl rozeznat nic jiného, než nejasné obrysy úzkých kopců po mé pravé straně. Všude kolem byla jinak jen rovina, pokud to bylo možno v té tmě rozeznat. Třebaže jsem si byl skoro jist, že se opět setkáme se scoutem, nebyl vůbec vidět a ani žádné světlo jeho přítomnost neprozrazovalo. Můj společník se však zdál byl naprosto jistý, co se týče směru cesty, a tak jsme šli nějakou chvíli přímo vpřed. Náhle nízké kopce za námi skončily a v dálce jsem zahlédl měkké záření. Moje napětí vzrůstalo, když jsme kráčeli ke světlu. Asi po 400 metrech byly již zcela viditelné známé obrysy talíře.

Ale něco bylo jiné. Tento průzkumný letoun byl mnohem větší než malá loď, kterou jsem měl v paměti. Musel mít v průměru víc než 30 metrů, měl větší okénka a poněkud plochou kopuli.
Před svítící lodí se rýsovala silueta nějaké osoby. Nejdříve jsem myslel, že je to můj přítel z Venuše, protože měl na sobě tutéž leteckou uniformu; podobnou lyžařskému obleku. Ukázalo se však, že tento pilot byl cizí, dobře vypadající člověk, vysoký asi 183 centimetrů.
Šel nám několik kroků vstříc, srdečně nás pozdravil a obvyklým způsobem nám stiskl ruku. Tohoto muže budu nazývat Zůl.
Přiletěl tento obrovský talíř snad z Marsu ? Pilot odpověděl na tuto mou nevyslovenou otázku a opravil mě:
"Tento scout je ze Saturnu a rovněž garážuje ve velké nosné mateřské lodi, ve které jsi již byl."
Obrátil se a vedl nás k stojícímu talíři, jehož dveře byly již otevřeny. Vstoupil dovnitř, následoval jsem ho a jako poslední vstoupil i Firkon.
Tato loď byla ve svém průměru nejméně čtyřikrát větší než scout z Venuše, a byla přibližně dvakrát tak vysoká, možná dokonce i trochu vyšší. Dveře se za Firkonem uzavřely známým nehlučným způsobem. Uvnitř ihned zesílilo osvětlení a ozvalo se tiché bzučení, když byl uveden v chod pohonný mechanismus. Pocítil jsem lehký tah nebo trhnutí, ale ne tak silné, abych ztratil rovnováhu. Opustili jsme tedy Zemi, když jsem si prohlížel okolí, vysvětlil mi pilot ze Saturnu, že tato loď není jenom větší než onen malý talíř, ale že se liší i jinak. Nevznášela se nad zemí, ale byla na ní pevně posazena na třech koulích. To, co jsem prve pocítil, bylo trhnutí nutné k tomu, aby se loď odpoutala od země. Jako analogický příklad uvedl Zůl kousek železa, které je drženo magnetem. V momentě odpoutání pak dochází k onomu trhnutí.
Rozhlížel jsem se a viděl jsem to známé modrobílé a všude stejnoměrné světlo a tytéž kovové stěny; průsvitné jako sklo. Na obou stranách byla točitá vstupní chodba široká přibližně 122 centimetrů, která se zdála vést kolem vnitřku lodě. Na vnější straně této pasáže jsem si všiml skupiny otvorů, podstatně větších, než jaké byly v malé lodi. Pokud jsem to ze svého místa mohl odhadnout, musely zde být čtyři takovéto skupiny otvorů, v každém kvadrantu jedna.
Chodba přibližně stejně široká s vysokými stěnami, které sahaly až nahoru ke kopuli, vedla přímo až do jedné třetiny průměru lodě. Za tím byl asi střední prostor, ve kterém jsem mohl vidět velký magnetický sloup, procházející středem lodě.
Pilot se mne ptal, zda nemám chuť si během letu loď prohlédnout. Samozřejmě jsem ihned souhlasil. Zůl mne nejdříve vedl do středního prostoru. Byl to úžasný pohled ! Je těžké popsat něco tak neobvyklého a komplikovaného. zvláště když to člověk vidí poprvé. Ale udělám, co budu moci.
Loď se ve své konstrukci podobala kolu. Ony čtyři koridory, kterých jsem si všiml při vstupu do lodě, vedly jako čtyři špice k hlavě, tedy ke středovému prostoru. ve kterém jsme nyní stáli. Zde byly stěny vysoké od 6,10 do 9,15 metrů, sahaly až ke stropu a byly téměř úplně pokryty světelnými tabulemi a grafy. Linie a geometrické obrazce tvořily složité vzorce stále se barevně měnící, což mne fascinovalo už v lodi z Venuše. Bylo to na pohled tak pěkné, že jsem se od toho nemohl odtrhnout, i když jsem ničemu nerozuměl.
Uprostřed stěn byl kolem dokola ozdobný kovový balkón, na který se vystupovalo po žebříku. Nahoře nad stěnami se nacházela průhledná kopule, tvořená obrovskou teleskopickou čočkou. Podobná gigantická čočka zabírala téměř celou podlahu. Měla alespoň dvakrát větší průměr, než čočka na lodi z Venuše. Kolem ní byly čtyři zaoblené lavice, na kterých sedávají pozorovatelé a dívají se do vesmíru a na planety. Ale magnetický sloup, vedoucí středem od podlahy až do vrcholu kopule ovládal celý prostor. Tento obrovský němý sloup, procházející středem obou čoček, obsahuje tajemství i meziplanetárních letů.
Jak jsem již řekl, byla loď rozdělena do čtyř kvadrantů čtyřmi paprskovitými koridory, které ústily čtyřmi otvory do středního prostoru. Otočili jsme se vlevo a dali se jedním z nich, když jsme došli asi do poloviny, octli jsme se u dvou velkých dveřních oblouků, které byly naproti sobě ve stěnách koridoru. Pilot mne vedl pravým obloukem do části lodě, kterou označil za ložnici posádky. Celý tento kvadrant byl zajímavým způsobem rozdělen. Před námi byl asi tucet malých kabin pro jednu osobu. Zde měl každý člen posádky své místo ke spaní. Nevešel jsem dovnitř, ale protože všechny dveře byly otevřené, mohl jsem vidět, jak dokonale a prakticky byly kabiny zařízeny způsobem, který by na Zemi vzbudil závist i u odborných konstruktérů.
Nějaký druh žebříku s madly vedl do prostoru přímo nad ložnicemi. To byla, myslím, jediná část lodě, která měla uvnitř kvadrantu dva plné stropy. Nahoře byla místnost pro spánek a odpočinek s gauči a pohodlnými křesly, kde mohla posádka odpočívat a bavit se. Celý strop této obytné místnosti tvořila kopule a připomínala mi pohádkové solárium. Odpočívat zde pod velkou kulatou skleněnou kopulí s hvězdami a vesmírem v pozadí muselo být báječné.
Když jsem to všechno pozoroval, přemítal jsem, kolik členů asi posádka má.
"Normálně sestává z dvanácti osob," řekl Zůl, "ale v tomto okamžiku jsou zde kromě mne jen další dva muži. Pro tak krátký let to úplně stačí."
Pak jsem uvažoval. zda tato lodní posádka jsou muži ze Saturnu, když se jedná o loď z této planety. Zůl však mou myšlenku opravil a řekl:
"Tato loď sice byla postavena na Saturnu, ale nenáleží výlučně jedné planetě. Proto se posádka skládá z členů ze všech planet.
Jak vidíš, toto je velká pozorovací loď a je určena pro daleké cesty. Může zůstat týden i déle mimo mateřskou loď, aniž se musí vracet ke znovunabíjení. Má totiž na palubě přístroje, které nabíjení samy obstarají. V případě potřeby může být dodatečná pohonná síla vyzářena z mateřské lodě přímo do každého talíře."
Když jsme stáli v chodbě vedle ložnic, zdálo se mi, že pod nohama cítím lehké vibrace. Pochopil jsem to, když mi Zůl řekl:
"Hlavní pohonný systém je zabudován v této části lodě pod podlahou. Je tu také dílna, přístupná přímo z ložnic."
Hledal jsem nějaké dveře, ale žádné jsem nenašel, což mne však nijak nepřekvapilo.

Když jsme opět vstoupili do koridoru; nahlédl jsem protilehlým dveřním obloukem do sousedního kvadrantu. Uviděl jsem tam měkkou záři barevných světel a zvláštní přístroje; byl to kontrolní prostor. Dva muži seděli u přístrojové desky. Šli jsme dále až k vnějšímu prstencovitému koridoru.
Tam jsme zahnuli doprava a Zůl řekl:
"V tomto prostoru je přihrádka, kde máme uskladněné dálkově řízené registrační disky. Ty vysíláme, když chceme něco pozorovat z bezprostřední blízkosti. Jsou to vysoce citlivé přístroje, které zjištěné údaje posílají nejen do talíře, ale i do mateřské lodě, takže mohou být pořízeny dvojí záznamy. Další záznam je předáván k dlouhodobé registraci na planetu. Každý, kdo potřebuje tyto informace, může je zde získat. Právě tyto malé disky nemálo přispěly k našemu poznání poměrů na Zemi, v celém slunečním systému, a dokonce i v sousedních soustavách."
Když jsme kráčeli vnějším koridorem dále, došli jsme ke skupině čtyř otvorů - volských ok. Ale nezastavili jsme se a nepodívali jsme se ven.
V dalším paprskovitém koridoru jsme se otočili opět doprava a došli jsme do středu lodě mezi dvě masivně vypadající stěny z téhož průsvitného materiálu. Tyto stěny byly velmi tlusté a tvořily důležitou část lodě, jako je tomu u loukotí kola. Stěna po mé pravici byla zadní stěnou ložnice. V druhé stěně, vysvětloval Zůl, je vchod do většího zásobovacího prostoru, který je naplněn poživatinami a ostatním nutným materiálem pro delší cesty.
Když se pilot zmínil o delší cestě, ptal jsem se v duchu, zda tato loď je schopna cestovat mezi dvěma planetami bez pomoci mateřské lodě. Zůl to popřel a řekl, že scouty nejsou stavěny pro cestování vesmírem.
Opět jsme vstoupili do střední místnosti se světelnými pohybujícími se nástěnnými grafy. Šli jsme po okraji čočky do třetího radiálního koridoru, který mi měl být ukázán jako poslední. Také on měl dva velké dveřní oblouky, které vedly do středu. Nejdříve jsme tím levým vstoupili do místnosti, která - jak mi bylo řečeno - je kuchyní. To bych byl nikdy nepředpokládal ! Vůbec se nepodobala kuchyni, jak ji známe my. Se svými hladkými stěnami vypadala dokonale prázdná. Ale byl to jen dojem. Zůl řekl, že ve stěnách jsou od shora dolů vestavěny skříně a police, jejichž dvířka, tak jako všechny ostatní dveře této překrásně stavěné lodě, nejsou viditelné, dokud se neotevřou. Ve skříních byly uloženy potraviny a nádobí potřebné k přípravě jídel.
V jedné stěně byla skleněná dvířka. Zůl řekl, že vedou ke kuchyňskému sporáku, když jsem nahlédl dovnitř a neviděl nic podobného ohništi, vysvětlil Zůl:
"My svá jídla nevaříme takovým způsobem jako vy. U nás to probíhá rychle prostřednictvím paprsků nebo vysokofrekvenčním procesem, metodou, kterou v přítomné době zkoušíte na Zemi. Většinou dáváme přednost potravě v přirozeném stavu. Hlavně se živíme mnoha druhy vzácného ovoce a zeleniny, kterých je na naší planetě nadbytek. Jsme naprostí vegetariáni, jak byste řekli vy. Jenom v krajním případě, když není k dispozici jiná potrava, jíme i maso."
Později mne napadlo, že jsem neviděl žádnou výlevku ani drtič odpadků ani žádné potrubí. Ale protože nejsem hospodyně, nevšiml jsem si v tu chvíli, že v kuchyni chybí. Bezpochyby však musí taková zařízení existovat. Pravděpodobně byla o mnoho lepší než naše, jako ostatně všechny věci zde. Neviděl jsem také žádné židle, stoly ani lavice. Pravděpodobně bylo vše, co je v kuchyni nutné, ukryto mezi stěnami.
Opustili jsme kuchyni a vešli do salónu, který byl stejně bohatě zařízen, jako obytný pokoj na mateřské lodi z Venuše. I zde byly rozestavěny gauče a jednotlivá křesla nejrůznějších tvarů. V pohodlné vzdálenosti byly umístěny stolky s průhlednými deskami a překrásnými drobnými ornamenty. Zůl řekl, že členové posádky zde tráví spoustu času během pozorovacích cest atmosférou planety, kterou právě studují. Vysvětlil rovněž, že tu hrají různé hry tak jako lidé na Zemi, a mají z toho velké potěšení. Také zde hostí návštěvníky.
Neviděl jsem žádné knihy, noviny nebo vůbec něco ke čtení, a také žádné regály nebo skříně pro jejich uložení. Ale nepochyboval jsem, že jsou někde po ruce.
Krytina podlahy v této místnosti byla světle šedá, tak jako ostatně i v celé lodi. Nebyl na ní žádný vzor; a i když se její povrch zdál zcela pevný, vzbuzoval při chůzi dojem silné gumy.
V tomto pohostinném pokoji jsme zůstali jenom chvíli. Pak jsme se vrátili do středního koridoru a šli jsme dále až tam, kde jsme do scoutu vstoupili. Hodně mi v tomto fascinujícím letounu ukázali, ale do kontrolního prostoru jsem směl nahlédnout jen krátce. Ani mi nepodali vysvětlení o síle, která pohání všechny přístroje. Věděl jsem sice, že k cestám vesmírem používají přírodních energií, které přeměňují v pohonnou sílu, ale nepochopil jsem, jak se to děje, a přiznávám, že jsem doufal, že mi to ještě bude vysvětleno.
Ale Zůl mi téměř s omluvným úsměvem řekl, že dosud nemohou plně důvěřovat žádnému z pozemšťanů tak, aby mu určité věci odhalili. "Neboť vy na Zemi jste se dosud nenaučili ovládat své emoce. Mluvíte bez rozmýšlení, a tak může dojít k tomu, že podáte informace takovému člověku, který jich může zneužít."
To jsem bohužel nemohl popřít. Prohlídka talíře probíhala rychle a různá vysvětlení mi byla poskytována při chůzi, přesto však jsme obchůzku sotva dokončili, když Zůl oznámil:
"Doletěli jsme k mateřské lodi a chystáme se v ní přistát." Nedozvěděl jsem se, jakou dálku jsme za letu urazili, ale měl jsem dojem, že tato loď byla mnohem dále než minule loď z Venuše. Protože jsme byli uprostřed scoutu a neviděli ven, nemohl jsem pozorovat vjezd scoutu do mateřské lodě. Jinak vše probíhalo podobně jako při mé první návštěvě lodě. Ale byl zde zároveň určitý rozdíl, který jsem si neuměl vysvětlit.
Když jsme vjížděli do nitra čekající lodě, měl jsem opět pocit padání jako ve výtahu, ale neztratil jsem rovnováhu. Pak se plavidlo zastavilo na kolejnicích a dveře se otevřely nad plošinou, jako v té předešlé lodi. Ale nebyl zde nikdo, kdo by nás pozdravil a připevnil plavidlo svorkami ke kolejnicím, jak tomu bylo u scoutu v lodi z Venuše. Když jsem z talíře vystoupil na plošinu mateřské lodě ze Saturnu, ihned jsem vycítil, že tato loď je v každém ohledu jiná než mateřská loď z Venuše. Jaká dobrodružství mne zde asi čekají ? Neměl jsem však vůbec strach.
Opravdu - každé nové setkání s lidmi z jiných světů ve mně vždy posílilo přesvědčení, že strach je přímo směšný. Ale stále jsem se cítil malým a ubohým v přítomnosti těch, kteří mi dopřáli naslouchat svým moudrým slovům, navštěvovat

své nádherné lodě a dokonce se účastnit jejich letu. Všechno, co ode mne očekávali, bylo, abych všechna jejich sdělení předával kdykoliv a kdekoliv svým spolubližním. A to také budu. Každému člověku pak je ponecháno na vůli, aby tomu věřil nebo ne, nebo aby získával prospěch z vyššího poznán nebo je s posměchem a skepsí odhodil.

(9)
MATEŘSKÁ LOĎ ZE SATURNU

To, co se nyní pokusím popsat, je velmi obtížné. Většina mechanických zařízení, která jsem viděl, když jsem vstoupil na palubu mateřské lodě ze Saturnu, byla pro mne zcela nová. Zpočátku jsem vůbec neporozuměl jejich funkci. Později mi pomohli tak, že jsem pochopil alespoň něco.
Rampa, na které jsme se zastavili (říkám rampa, ale ve skutečnosti to byl magnetický výtah o velikosti asi 15 m2), převážela lidi i náklady od podlahy ke stropu této gigantické lodě obrovskou šachtou, hlubokou více než 60 metrů. Středem výtahu odzdola nahoru vedl magnetický pól a zásoboval ho pohonnou energií.
Tento výtah a šachta bylo to první, co jsem viděl po výstupu ze scoutu. Před námi bylo něco jako most s postranním zábradlím, který spojoval výtah s plošinou, kde se zastavil náš scout. Plocha výtahu, veliká 15 m2, nevyplňovala celou šířku šachty. To mne nejdříve trochu překvapilo.
Jak jsme se Zůlem pokračovali v cestě, díval jsem se na všechny strany. Hrdá a majestátní stavba tohoto obrovského plavidla mne naplňovala uctivou bázní. Při pohledu zpět jsem viděl přes kopuli našeho talíře strop obrovského prostoru, kterým jsme projeli. Pár kolejnic vedl šikmo nahoru a dále stropem až tam, kde musí být vzdušné otvory. Mohl jsem vidět přímo až k otvoru lodě, kterým jsme právě prošli.
Když jsme vstoupili na plošinu, Firkon řekl, abych se podíval do šachty. Udělal jsem to a viděl jsem další tři poschodí nebo paluby nahoře a tři stejné směrem dolů, takže jich dohromady bylo sedm. Z každého poschodí vyčníval do šachty most nebo balkónový výstupek, který vyplňoval mezeru mezi okrajem šachty a výtahem. Později jsem se dozvěděl, že tato prodloužení mohou být vytažena nahoru, podobně jako vlakové můstky. Jsou tak dlouhé, jak vysoké jsou stropy, když jsou vytaženy, sahají od podlahy až ke stropu svého poschodí a přístup k šachtě zcela uzavírají. Tím v šachtě vytvoří hladkou stěnu, která ji odděluje od ostatních částí lodě, když výtah dojede do cíle, tato část šachtové stěny se nakloní směrem dolů, až vytvoří balkónový výstupek. Současně se vysune zábradlí výtahu směrem ven a vytvoří zábradlí pro můstek, když výtah jede dále, vrátí se zábradlí zpět a funguje opět jako ochranné zábradlí výtahu.
Pozoroval jsem činnost těchto zábradlí, právě když jsme opouštěli scout. Jakmile jsme vstoupili do výtahu, zábradlí nás v něm uzavřela, i když jsme nechtěli jet nahoru. Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych se seznámil s detaily. Zůl zatím přistoupil k přístrojové desce, která byla umístěna asi 10 centimetrů nad podlahou výtahu. Pravděpodobně proto, aby na desku někdo omylem nešlápl. Byla dlouhá přibližně 75 cm a široká asi 15 až 20 cm. Bylo na ní šest tlačítek ve dvou řadách, která bylo možno obsluhovat nohou. Na každém bylo označení, k jakému účelu slouží. Ale nedokázal jsem ty znaky ani přečíst ani jim porozumět.
Zůl šlápl na jedno z tlačítek a ihned se vysunulo zábradlí směrem ven a vytvořilo tak ochrannou mříž protilehlého balkónu, ke kterému jsme se blížili. Zároveň se před námi ve stěně šachty otevřely dveře, ozdobené ornamenty, a mně se opět naskytl překrásný pohled.
Nyní jsme byli v luxusním salónu. Svým zařízením a vybavením se podobal salónu lodě z Venuše, ale byl trochu větší. Také tento salón byl nádherně osvětlen týmž měkkým a tajemným světlem bez jakéhokoliv viditelného zdroje. Moji pozornost však rázem zaujalo šest žen a šest mužů, kteří očividně čekali na náš příchod. Asi společně pojedli a pak se bavili, když jsme vstoupili, všichni se s úsměvem zvedli. Jeden muž a jedna žena k nám přistoupili a velmi srdečně pozdravili nejen mé průvodce, ale i mne, i když jsem je nikdy předtím neviděl.
Dámy byly oblečeny do překrásných hladkých rób z materiálu, z něhož - jak se zdálo - vyzařovalo živé světlo. Součástí každého šatu byl široký pás, zdobený drahokamy, které jiskřily tak něžně a přece živě, jak jsem to ještě nikdy u žádného drahokamu neviděl.
Tyto pásy s drahokamy byly jedinými šperky, které jsem kdy na ženách z jiných světů viděl. Jak jsem tak drahokamy obdivoval, napadlo mě, že mají jenom o málo vyšší hodnotu než drahokamy pozemské a že jejich zvláštní lesk se musí připisovat kráse jejich nositelek. Firkon mi potom tuto mou domněnku potvrdil.
Šaty žen měly dlouhé široké a u zápěstí nabrané rukávy a u krku kulatý výstřih. Měly různé barvy, jistě podle vkusu jejich nositelek. Ale všechny měly jemné pastelové zbarvení a dodávaly celé skupině harmonický a poutavý vzhled, ženy byly různě vysoké. Nejmenší měřila přibližně 152, největší asi 172 centimetrů. Všechny byly štíhlé a pěkně rostlé. Tvary a rysy jejich obličejů byly jemné a úchvatné. Co se týče barvy pleti, byly zde zastoupeny všechny typy, od zcela bílé s nádechem do růžova až po měkkou olivovou barvu. Uši měly malé, oči velké a velmi výrazné pod pěkně klenutým obočím. Všechny měly středně velká ústa s přirozeně červenými rty, jejichž odstín odpovídal barvě pleti.
Všem padaly vlasy volně na ramena a všechny byly překrásně učesané. Jak muži tak i ženy měli na nohou sandály.
Žádná z žen nevypadala starší než dvacet let. Firkon mi však později řekl, že se jejich stáří pohybuje mezi 30 a 200 roky ! Zatímco splývavé róby žen krásu jejich postav jenom naznačovaly, byla tato krása později vidět zcela zřetelně, když na sebe oblékly přiléhavé uniformy.
Muži na sobě měli zářivě bílé košile s širokými rukávy, které byly rovněž v zápěstí stažené a jejich oblečení připomínalo oblečení pozemšťanů v 18. století. Kalhoty byly volné a podobné těm, jaké se nosí u nás. Ale látka byla tak měkká a kvalitní, že jsem takovou dosud neviděl.
Muži byli vysocí od 152 do 183 centimetrů, měli odpovídající váhu a všichni byli nádherně stavění. Tak jako ženy měli různé zabarvení pleti, ale všiml jsem si, že jeden z mužů měl pleť doslova jako měděnou.
Všichni měli krásně zastřižené vlasy, různě dlouhé, přibližně tak, jak se nosí u nás. Nikdo z nich neměl tak dlouhé vlasy

jako Orton, můj přítel z Venuše z našeho prvního setkání. Mezitím jsem zjistil, že měl zvláštní důvod pro to, aby tak dlouhé vlasy nosil.
Hezké rysy obličejů se příliš nelišily od rysů obličejů pozemských mužů a jsem si zcela jist, že by každý z nich klidně mohl pobývat mezi námi, aniž by si někdo všiml, že k nám nepřísluší. Žádný z nich nevypadal starší než něco přes třicet roků. Můj dojem však později opravil Firkon, když řekl, že jejich věk se pohybuje mezi čtyřiceti až několika sty lety podle počítání času na Zemi.
Ihned po pozdravu jsme byli vyzváni, abychom si sedli k oválnému stolu, na kterém stály číše s čirým nápojem. Tak jako všechny ostatní stoly, které jsem viděl, měl i tento průsvitnou desku, tato však byla z jiného materiálu, než za skla nebo umělé hmoty. Na stole nebyl žádný ubrus, deska stolu nebyla broušená, ani leptaná nebo nějak zdobená. Materiál byl tak nepopsatelně krásný, že nepotřeboval žádné zdobení.
Židle rozestavěné kolem stolu vypadaly jako naše židle v jídelně. Napočítal jsem jich 15, tedy přesně tolik, kolik bylo v místnosti osob.
Když jsme se posadili, já mezi Firkona a Zůla, byli jsme vyzváni, abychom se napili. Tekutina v pohárech vypadala jako naše nejčistší voda, ale chutnala jako meruňková šťáva, sladce a trochu sytě, ale zcela výtečně.
Třebaže mi vysvětlili metody, s jejichž pomocí se tito vesmírní cestovatelé učí pozemským řečem, překvapovala mne vždy znova jejich jazyková pohotovost.
Dáma, která nás po našem vstupu pozdravila jako první, začala hovořit:
"Tato loď je vlastně vědeckou laboratoří. My cestujeme vesmírem jen za tím účelem, abychom zkoumali neustálé změny, které ve vesmíru probíhají. Pozorujeme život a jeho poměry na jakékoliv planetě, kterou na svých cestách potkáme. Je proto nutné, abychom dobře znali různé řeči. Výzkumy, které jsou prováděny loděmi, jako je naše, směřují k cíli zlepšit naše cesty vesmírem a úplně zajistit jejich bezpečnost. O tom ti už mnohé řekli na lodi z Venuše. Ale ještě ti nikdo neukázal, jak pracují přístroje. Na této lodi tedy uvidíš přístroje v činnosti a my ti také něco z jejích funkce vysvětlíme, abys lépe porozuměl, jak jsme se naučili využívat přírodní zdroje síly."
Dále mi pak vysvětlila, že ani tato loď nenáleží jen jedné planetě, ale že je to loď univerzální. Je obsazována posádkami lidí z mnoha planet a pracuje pro blaho a pro rozšíření vědění všech.
"Naší současnou cestu," vysvětlovala, "podnikají tři ženy z Marsu a tři z Venuše, podle vašich názvů planet. Obyčejně jsou také přítomny tří ženy ze Saturnu, které se však nyní z určitých důvodů nemohou naší současné cesty zúčastnit. Saturn je, zde tedy reprezentován jen muži. Příležitostně se také k našim cestám připojují muži a ženy z jiné sluneční soustavy nebo k nám přicházejí posádky z jiných lodí podobných této naší. Členové naší posádky jsou vždy speciálně školeni našimi nejlepšími vědci."
A tak, jako by náš rozhovor mezi Firkonem a mnou, který jsme vedli předtím večer, nebyl vůbec přerušen, bylo i nyní navozeno téma o problémech, postihujících naši Zemi. Opět mě jako obvykle napadlo, že nás ze Země nikdo z nich tvrdě neodsuzuje ani nezatracuje. Místo toho se projevilo pochopení a sympatie k trpícím pozemšťanům.
Jedna z žen z Marsu řekla:
"Vy lidi na Zemi vlastně nechcete být k sobě tak krutí. Je to způsobeno, jak ti již bylo řečeno, nedostatkem sebepoznání, který vás činí slepými a netečnými k zákonům vesmíru, jehož jsme my všichni nedílnou součástí.
Ve svých rodinách tolik hovoříte o lásce, kterou k sobě navzájem cítíte. Avšak tato údajná láska se často ukazuje jako vlastnická moc, která vede až k nevolnictví. Nic nemůže více odporovat opravdové svobodné lásce. Pravá láska v sobě chová vzájemný ohled, porozumění a důvěru. Tak jak je láska známa v jiných světech a jak se projevuje, neobsahuje nic z falešné touhy po vlastnictví, která na Zemi lásku zcela znetvořuje.
My rozumíme láskou vyzařování Srdce Božího, které proniká všechno Stvoření a zvláště člověka vůči všem formám života bez jakékoliv výjimky. Ve skutečnosti není možné dávat přednost jedné živé formě před druhou.
Podívej se na znetvoření pozemské lásky, k němuž dochází jen proto, že člověk nerozumí ani sobě ani svému nebeskému Otci. Následkem této neznalosti jdou lidé do válek a bez milosti vraždí lidi jiných národů, jiné rasy, jiného náboženství, aniž chápou, co činí. Pro nás lidi z jiných světů je nepochopitelné, proč si lidé Země nemohou uvědomit, že vzájemné ničení nejen žádný problém nevyřeší, nýbrž přinese světu ještě další utrpení. Bylo tomu tak vždy a tak to zůstane stále. Vaše vědecké znalosti předběhly tak daleko váš sociální a lidský pokrok, že tento odstup musí být co nejrychleji překlenut. Lidé Země znají hrůzostrašnou moc a sílu bomb, které hromadí, aby jich použili proti sobě navzájem. Nicméně se stále přibližují k nepředstavitelnému světovému krveprolití. Pro nás je to naprosto nelogické."
"Ano," přitakal jeden z přítomných mužů, "vaše jednání nám často připadá velmi nelogické. Dovol, abych uvedl příklad: Máte na Zemi své fyzické otce, že ? Kdybys měl dva syny, zrozené z tvého těla a krve, jak vy říkáte, a kdyby jeden z nich před tebou klekl a prosil o požehnání, protože chce z nějakého důvodu svého bratra zavraždit - a ten je přece také tvým synem - splnil bys mu jeho prosbu jen proto, že se domnívá, že je v právu a jeho bratr ne ?"
"Samozřejmě, že ne." odpověděl jsem.
"A přece," pokračoval muž, "jste tak na Zemi jednali po celá staletí. Vy všichni uznáváte jsoucnost Nejvyšší bytosti a představujete si ji podle svého vlastního rozumu. Hovoříte o bratrství na Zemi. A přesto prosíte nebeského Otce, aby učinil to, co vy byste vašim dětem nikdy neudělali, neboť když se vy, pozemské národy, navzájem potíráte válkou. vyslovujete na kolenou takové znesvěcující modlitby. Prosíte vašeho nebeského Otce, aby žehnal vašemu úsilí, abyste zvítězili nad svým pokrevním bratrem a případně ho zabili. My. vaši bratři z jiných světů, se díváme na vaše rozdvojené národy naprosto neutrálně. My, kteří lépe známe zákony našeho Otce, platné ve vesmíru, nemůžeme dělat mezi skupinami lidí takové rozdíly. Jsme opravdu smutni z toho, co se na Zemi děje. Jako bratři celého lidstva bychom rádi pomohli jiným, k nimž se můžeme dostat a kteří si naši pomoc přejí. Ale nikdy vám nesmíme způsob svého života vnucovat.
Ve skutečnosti nejsou na Zemi lidé, kteří by byli od přírody zlí. To neexistuje nikde ve vesmíru. Když, jak někteří z vás

říkají, se život na Zemi zdá být peklem, pak na tom nesete vinu sami. Vaše planeta, stejně jako všechny ostatní, je stvořena jedním božským Stvořitelem a je sama o sobě svatým místem, jako všechna jeho stvoření. Kdyby byli náhle všichni lidé ze zemského povrchu smeteni a s nimi všechny spory a veškerá bolest a žal, které na Zemi způsobili, protože se nenaučili, jak mají vedle sebe žít, pak by byla Země překrásná, ale rozhodně ne tak krásná jako svět, ve kterém lidé žijí se všemi ostatními ve vesmíru jako bratři.
Nikdo nemá právo svého bližního přehlížet, urážet nebo dokonce zabíjet jenom proto, že je mu cizí.
Stanovili jste přece na Zemi jeden den, ve kterém si připomínáte bratrství mezi lidmi a hovoříte o otcovství Stvořitele. Ale v úplném rozporu k jednání, které by muselo z takových osvícených projevů vzejít, maříte čas a síla tím, že hledáte stále rychlejší a účinnější prostředky vzájemného ničení. Není absurdní, když prosíte Boha Otce, aby vám dal požehnání k takovému nemilosrdnému ničení ?
My slyšíme tyto modlitby, které vycházejí z vašich chrámů, od vašich vládních činitelů, z vašich domovů a z vašich bitevních polí. Což opravdu nevidíte, jak daleko jste zašli ve svém bláznovství ? Neboť ve skutečnosti prosíte svého nebeského Otce, aby dělal to, co byste vy vašim dětem nikdy neudělali ! Nevidíte, jakými pokrytci jste se stali ? A to je jen jediný příklad, jak jednáte proti svému nebeskému Otci.
Pokud budete takto žít dále, odděleni jeden od druhého, budou se vaše starosti a utrpení jen množit, když totiž usilujete o život svého bratra, pak zase usiluje někdo druhý o život váš. To je význam slov, která kdysi vyslovil Ježíš Nazaretský. Pomyslete na to, co řekl: "Zasuň meč do pochvy ! Neboť kdo s mečem zachází, mečem také sejde." Pravda těchto slov byla vždy znovu v lidských dějinách potvrzována."
Když přestal hovořit, vystoupil před mýma očima obraz Země a problémy lidstva a já jsem zesmutněl nad svými bližními i nad sebou samým jako člověkem Země. Tento obraz mi totiž jasně ukazoval, jak gigantický je úkol tyto poměry na Zemi napravit. Tolik lidí na Zemi se ještě neprobudilo a nepoznalo příčiny svého jednání, neboť jen tehdy, když mnoho lidí pozná pravdu a budou si ze srdce přát, aby se vše na Zemi změnilo, když odloží svá sobecká přání a žádostivost, aby jeden znamenal více než druhý, můžeme se z této bídy dostat.
Za poměry, které vyvstávaly před mýma očima, nemůžeme volat k zodpovědnosti jednotlivou osobu, stát nebo světadíl, a ani žádná jednotlivá civilizace na tom nemůže mnoho změnit. Všichni jsme zodpovědní. A kdo může změnit toho druhého násilím ? Je těžké zlomit otroctví, které vzniklo následkem neporozumění, rozporů a touhy po moci, hromaděné po celá staletí.
Když jsem si to všechno uvědomil, zalila mne hluboká a pokorná vděčnost k našemu nebeskému Otci za to, že dovoluje svým dětem z jiných světů, které našim problémům rozumějí, aby k nám přišly a plni lásky a soucitu nabídly pomocnou ruku. Jistě, že nás nemohou nutit, abychom se změnili, ani nemohou nijak aktivně zasáhnout. Avšak mohou pomáhat některým z nás a společně s námi bojovat za lepší svět, abychom proti sobě neválčili a nepůsobili stále nové odcizení.
Bylo mi jasné, že by bylo zapotřebí mnoho času k tomu, aby k takové změně došlo, neboť lidstvo si zvyklo přijímat nevyhnutelně námahu a starosti, a jen zřídka se pokouší odbočit z vyšlapané stezky.
Když jsem se opět probral ze svého zamyšlení, viděl jsem, že se dámy zvedly ze svých míst.
"Nyní se musíme převléci do leteckých uniforem," vysvětlovala krásná bruneta, "a potom půjdeme do strojovny. Tam uvidíš mnoho věcí, které bys jistě rád poznal."
Když odešly, měl jsem příležitost prohlédnout si podrobnosti tohoto krásného salónu. Na stěně před námi byla obrovská mapa oblohy. Ukazovala 12 planet našeho Slunečního systému kolem centrálního Slunce. Kolem našeho Slunečního systému byly další se svými slunci a planetami. Všechno bylo zobrazeno způsobem, který jsem neznal. Všude v prostoru mezi planetami byly vidět podrobnosti různých atmosférických poměrů, které platí ve vesmíru a o nichž my na Zemi nemáme ani ponětí. Bylo mi řečeno, že tyto znalosti jsou nanejvýše důležité pro jejich cesty v prostoru. Na mapě bylo také mnoho záznamů, které jsem nedokázal rozluštit, ale tušil jsem, že mají podobný význam jako u nás značky na mapách silnic, které používají řidiči aut. To mi pak jeden z mužů potvrdil.
Na druhé straně této obrovské mapy, na téže stěně, ale dále do nitra salónu, byl přesný plán této lodě. Také ten byl pokryt značkami, které mi byly naprosto cizí.
Ostatní stěny byly pokryty obrázky krajin z některých planet, které tato loď navštívila. Nejednalo se o zarámované malby, které obyčejně visí na stěnách, nýbrž se zdálo, že jsou namalovány přímo na stěnu. Všechny byly tak živé, že to vypadalo, jako by člověk byl fyzicky přítomen v nakreslené krajině. Tuto zvláštní vlastnost jsem zaznamenal na všech jejich malbách. Bylo mi to vysvětleno takto:
Všechno, co tito vesmírní lidé dělají, přechází do jejich práce takovou měrou, že jejich díla doslova vibrují jejích životní silou a vyzařováním jejich osobnosti.
Obrazy byly velmi podobné našim malbám a fotografiím pozemských krajin. Ukazovaly hory a údolí, malé vodní toky i moře.
Mezitím se oněch šest žen vrátilo. Všechny na sobě měly pilotní obleky. Muži se při jejich příchodu zvedli a jeden z nich řekl: "Nyní můžeme jít do laboratoře."
Vydali jsme se společně k výtahu, který nás sem před tím dovezl, když jsme se k němu přiblížili, otevřely se před námi nehlučně dveře, i když jsem neviděl, že by někdo stiskl nějaké tlačítko. Fungovalo to asi podobně jako naše dnešní fotoreceptory.
Všech patnáct nás vkročilo do výtahu a Zůl se ujal řízení. Viděl jsem ho jít ke kontrolní tabuli v rohu, naproti té, kterou jsem popsal již dříve. Tam šlápl na jedno tlačítko a jeli jsme pomalu a nehlučně dolů.
Když jsme přijeli do podlaží, ve kterém ještě stál náš talíř, tak jak jsme jej opustili, viděl jsem za ním obrovský prostor, který se táhl až na konec lodě. Středem tohoto prostoru vedly kolejnice a na nich odpočívaly další čtyři scouty, zrovna tak velké a stejného tvaru jako ten, který nás přinesl ze Země.
Byl to zřejmě hangár, kde zůstávaly, když loď byla na meziplanetárním letu. Po obou stranách kolejiště, avšak trochu

hlouběji, byla cesta pro pěší, široká asi 1,80 metru se stěnou na vnější straně.
Pak jsme jeli kolem dvou balkónů, které ležely hlouběji než ten, ze kterého jsme vstupovali do salónu, a já jsem si představil, že každý balkón vede do jiného poschodí této gigantické lodě. Na třetím balkónu pod tím, který vedl do salónu, se výtah zastavil. Zde od základů šachty jsem napočítal sedm poschodí na této straně lodě.
Když se výtah zastavil, otevřelo se zábradlí. Při jízdě jsem si všiml ještě jedněch kolejnic, které vedly spodní částí lodě. Tyto kolejnice tvořily ostrý úhel s těmi, po kterých vklouzl do lodě náš talíř. Byly to asi ony koleje, po kterých by při návratu na Zem mateřskou loď opustil. To naznačovalo, že celý tento díl lodě tvoří tunely s vjezdy a výjezdy, hlavní výtahovou šachtou a obrovským hangárem pro scouty. Někde v téže lodi, buďto vedle hangáru nebo dále za ním, byly asi zásobovací prostory a opravářské dílny, zatímco ještě dále vzadu, až na samém konci lodě, musí být kontrolní a pilotní prostor. Slyšel jsem totiž, že se vyskytuje na obou koncích této kolosální lodě. Zůstali jsme na této straně lodě a pak nás dovedli do velké laboratoře.

(10)
LABORATOŘ

Nikdy předtím jsem neviděl nic podobného tomuto prostoru, který byl naplněn všemi možnými přístroji. Byly zde celé řady grafických záznamů a rozvodných desek. Zdálo se mi, že každý z těchto podivuhodných instrumentů, které jsem viděl poprvé, má svůj kontrolní stůl. Šest jich bylo v provozu a šest mužů, kteří nás provázeli ze salónu, ihned zaujalo svá místa u šesti dalších přístrojů. Mnoho z nich bylo zatím bez obsluhy. Všiml jsem si, že čtyři muži nosí na levém rameni nějaký odznak.
Pilotka v mé blízkosti mi řekla:
"Všichni muži, kteří obsluhují tyto přístroje, jsou vynikající vědci. Znaky na ramenou těch čtyř znamenají, že jsou ze Saturnu."
Jako ve všech vesmírných lodích i zde ukazovaly mapy na stěnách barevná světla různých druhů, linií a figur, ale bez škál a měřících přístrojů jak je tomu na Zemi. I když jsem viděl již hodně takových ukazatelů, stále pro mne zůstávaly záhadou.
"Zde zkoušíme hustotu atmosféry Země," pokračovala pilotka, "nebo planety, ke které se blížíme. Pečlivě studujeme atmosférické prvky, které obklopují každé nebeské těleso, a zároveň prvky vesmíru. Třebaže se neustále mění, přece je možno rozeznat pravidelná opakování toho, jak se chovají podle zákonů kosmu. Podle toho trvají určité kombinace delší časový úsek než jiné. Tím, že pozorujeme aktivitu vesmíru, jsme mimo jiné schopni odhalit vznik nového vesmírného tělesa a rychlost jeho růstu."
Zdálo se mi to nanejvýše udivující a byl bych rád v tomto prostoru zůstal, zúčastnil se pozorování a pokusil se odhadnout způsob práce všech přístrojů, z nichž některé se podobaly naším televizorům, abych - jak jsem předpokládal - přišel na to, co tyto neustále se měnící vzorce znamenají.
Ale pilotka řekla: "Nyní musíme jít opět dále k něčemu dalšímu, nad čím jistě budeš žasnout."
Vedla mne přes laboratoř. Firkon, Zůl a ostatní ženy nás následovali. Vstoupili jsme na šikmou rampu vedoucí nahoru, která byla široká jako celá loď a směřovala vzhůru až k druhé rampě, vedoucí do velkého prostoru.
Šokující zážitky jako by nechtěly přestat. Každý další krok pro mě přinášel nové divy. Konečně jsem začal mít strach, že z toho, co jsem viděl, si zapamatuji sotva polovinu. Moji přátelé mne ujišťovali, že až přijde čas k psaní, sami mi pomohou. Pomohou mi vybavit si v paměti znovu celý obraz těchto nočních událostí se všemi podrobnostmi.
Pochyboval jsem, že existují lidé, kteří kdy mohli prožít noc s tolika překvapeními, s takovou krásou a s tolika poučnými věcmi i krásnou zábavou.
K svému největšímu překvapení jsem zde viděl dvanáct malých létajících disků, které byly srovnány ve dvou řadách po obou stranách lodě. Okamžitě jsem si pomyslel, že to jsou malé registrační disky, řízené na dálku, které byly vysílány z lodě k bližšímu pozorování. Měly asi 92 cm v průměru, byly z lesklého a hladkého materiálu a svým tvarem připomínaly dva na sebe překlopené mělké talíře nebo hlavy kol. Jejich okraje na sebe doléhaly, takže jejich střední díl byl tlustý několik centimetrů. Existují však, jak jsem se dozvěděl, registrační disky různých velikostí, od přibližně 25 cm do 3,66 metru v průměru, podle množství přístrojů, které jsou v nich zabudovány. Jak jsem již uvedl, měly v sobě citlivé přístroje, které každý disk nejen přivedly na určené místo, nýbrž také předávaly do mateřské lodě zprávy o každém vlnění v pozorované oblasti.
Vlnění v sobě zahrnují velký rozsah vln, k nimž náleží vlny zvukové, rádiové, světelné a dokonce myšlenkové. Tyto všechny mohou být odesílány do mateřské lodě, kde jsou registrovány a analyzovány. Z technického hlediska byly tyto malé disky nejjemnějšími uměleckými díly interplanetární techniky, které jsem kdy viděl. Mimo funkčních schopností, které jsem právě vypočítal, mohou – když se vymknou kontrole a je nebezpečí, že spadnou na Zem – být úplně rozpuštěny buďto formou exploze, nebo, kdyby tím byl ohrožen život a majetek lidí na Zemi, pomalým rozpustným procesem. Tyto malé vzdušné zázraky stály seřazeny na širokém stole po obou stranách místnosti, jako v nějakém žlabu. Přímo za každým diskem byl ve stěně lodě otvor s klapkou, dost velký na to, aby jím disk mohl projít. Ve chvíli, kdy jsme vstoupili do místnosti, byly všechny otvory uzavřené.
Na okamžik jsem se přinutil odtrhnou oči od těchto disků a rozhlédl jsem se kolem sebe. Všiml jsem si, že úplně vzadu na konci místnosti procházely stropem kolejnice a kolejiště výjezdového tunelu pro pozorovací lodě, protínaly celou místnost a procházely podlahou. Pak jsem se opět otočil k malým diskům a viděl jsem, že vpředu jsou zabudovány do stolu, na kterém stály, dlouhé kontrolní desky.
Když jsme vešli do laboratoře, nebyla vidět žádná sedadla. Ale jakmile ženy zaujaly svá místa u kontrolních desek, vyjela z podlahy nehlučně sedátka, zřejmě po sešlápnutí nožní páky.

Přístrojové desky vypadaly trochu jinak než ty, které jsem dosud viděl. Nevím přesně, zda byla do desek zapuštěna malá tlačítka nebo zda tu byly klávesy podobné klávesám u varhan.
Jakmile se ženy posadily, začaly velmi rychle pracovat. Jejich hbité prsy běhaly po přístrojích, když dávaly čekajícím diskům pokyny k letu. Pamatuji se, že jsem srovnával těch šest žen s klavíristkami, které provozovaly koncert bez hudby. Bylo fascinující se na to dívat; jakmile některý z disků obdržel pokyny, otevřela se za ním klapka, disk hladce proklouzl otvorem, projel vzdušnou propustí a odlétl na svou misi do vesmíru.
Zeptal jsem se Zůla, který zde zůstal s Firkonem a se mnou, kam disky odletěly. Odpověděl:
"Pojďme zpět do laboratoře, abychom mohli pozorovat jejich let na přístrojích."
Cestou se zmínil, že mateřská loď teď letí, tedy již nestojí na místě, ale neřekl mi nic o jejím cíli. Nepocítil jsem ani ten nejmenší pohyb ani nezaslechl žádný zvuk.
Když jsme byli opět v laboratoři, muži stále pracovali na přístrojích. Na jedné obrazovce jsem viděl, jak se vytvářely různé linie, mizely a opět se objevovaly v nových formách. Pak byly linie nahrazeny kulatými body a dlouhými čarami, které se opět rychle měnily v různé geometrické obrazce. Současně jiné obrazovky ukazovaly různé barvy měnících se intenzit, některé jako světelné blesky, jiné jako světelné vlny. Chvílemi se vytvářely obrazce a také ony měnily svou velikost a tvar. Všechno toto pro mne bylo velkým tajemstvím.
"To, co je vidět na obrazovkách, registrují muži svými přístroji," vysvětloval pilot ze Saturnu. "Později bude toto všechno shrnuto ke studijním účelům."
Zvědavost mne nutkala se zeptat, co je s těmi dvěma disky, které jsem viděl vylétat z lodě.
Pilot vysvětloval:
"Disky se právě teď vznášejí nad určitou obydlenou krajinou na Zemi a registrují šumy, které z tohoto místa vycházejí. Vidíš to na obrazovce jako linie, body nebo čáry. Některé přístroje shrnují jednotlivá pozorování a opět je spojují s původními šumy."
Zde bych měl poznamenat, že jsem tomu všemu dost dobře nerozuměl, ale Zůl vysvětloval dále:
"Všechno v kosmu má svou zvláštnost. Když třeba někdo vysloví slovo "dům", pak je to myšlenkový obraz nějakého obydlí v jeho duchu. Tímto způsobem je registrováno mnoho věcí včetně duševních hnutí lidí.
Pomocí těchto přístrojů se dokonce dozvíme, co si vaši lidé myslí, a zda jsou nám přátelsky nakloněni nebo ne. Když jsou někde vyslovena výhrůžná slova nebo si je někdo jen myslí, pak se nám výše popsaným způsobem ukáží a registrační aparáty je přesně zaznamenají. Tak se dovídáme, kdo z vás má dobrou vůli a je přístupný. Všechno v celém kosmu se pohybuje v kmitočtech, jak jste to na Zemi původně pojmenovali, nyní to nazýváte frekvencemi. Pomocí těchto frekvencí se také učíme řeči jiných světů."
Během vysvětlování jsem pozoroval stále se měnící vzorce na obrazovkách. Vypadalo to poměrně jednoduše a já jsem se ptal sám sebe, proč naši pozemští vědci již dávno na něco podobného nepřišli. Když mě ona myšlenka napadla, odpověděl můj průvodce, aniž bych ji byl vyslovil:
"Oni to již svým způsobem učinili. Neliší se to moc od vašich magnetofonových a jiných záznamových zařízení. Princip je týž, ale my jsme ho dovedli trochu dále. Místo abychom zachycovali jen frekvence, jsme nyní už schopni převádět je na obrazy. V malém měřítku tak činíte u vašich televizorů, ale i zde jste stále vázáni svým omezeným věděním."
Když mi to vysvětloval, pozoroval zároveň bedlivě několik obrazovek. Pak řekl, že bychom mohli jít opět do prostoru s disky, abychom se podívali na jejich návrat.
V okamžiku kdy jsme tam vstoupili, se opět otevřela obě padací dvířka, která vypadala jako obrovská volská oka na stěnách lodě. Každým otvorem se vrátil jeden disk zpět a jakoby veden neviditelnou rukou, usadil se tiše na své místo.
Nebylo mi dopřáno času, abych se dále zabýval těmito novými divy, neboť Zůl řekl svým klidným hlasem:
"Dávej pozor ! Nyní bude na každé straně vyslán disk, tentokráte za jiným účelem. Stále jsme ještě ve vaší atmosféře. Až disky odletí, vrátíme se do laboratoře. Tam ti ukážeme, jak pracují."
Když jsem se díval za diskem, klapka se za ním rychle uzavřela. Vzadu se otevřely další padací dveře, na každé straně prostoru jedny. Po celý tento čas hrály hbité prsty žen svoje nezvučné scherzo na přístrojových deskách.
Když druhý pár disků opustil loď, vrátili jsme se zpět do velké laboratoře. Uviděl jsem další dvě nově zapojené obrazovky, rozdělené na úseky. Zůl vysvětloval:
"Tyto obrazovky ukazují různé atmosférické poměry."
Na jednom úseku obrazovky jsem mohl pozorovat pohyb vzduchu, zatímco jeho rychlost a hustota byly registrovány jinými přístroji; na povrchu této obrazovky se objevovaly tomu odpovídající znaky. Zdálo se, že elektrický proud nebo magnetické pole atmosféry se pohybují opačným směrem, což bylo vidět na jiném úseku obrazovky. Zároveň byl měřen a registrován stav elektromagnetického pole (slabé nebo silné napětí, pokud jsem to dobře pochopil). Na třetím úseku se odděleně ukázaly parametry různých plynů, ze kterých se atmosféra skládá. Zde jsem mohl vidět, jak rychle a stále se mění její složení. Bylo nanejvýš zajímavé pozorovat různé stupně atmosférického tlaku a jiné vlastnosti atmosféry, o kterých naši vědci nemají ani ponětí. Zatímco to bylo promítáno na obrazovkách, registrovaly to zároveň jiné přístroje, ovšem ve formě dlouhodobého záznamu pro pozdější studium obyvatel jiných světů.
Po několika málo minutách – jak se mi zdálo – se tyto disky opět vrátily do mateřské lodě, a bylo mi řečeno, že s sebou nesou vzorky naší atmosféry. Malá část tohoto pokusného množství prý bude prozkoumána později.
"Pomocí takových disků," řekl Zůl, "jsme přesně informováni o abnormálních poměrech, které vznikají na okraji vaší atmosféry a narůstají každým výbuchem atomové nebo vodíkové bomby, která na vaší Zemi exploduje. A protože tyto přístroje jsou v chodu dlouhodobě, informují nás o tom, co máme očekávat, když se pohybujeme prostorem."
Jak jsme tak stáli v laboratoři a bavili se, obrátil pilot mou pozornost na jednu zvláštní obrazovku. "Zde vidíš vizuální zobrazení prachu, který vy nazýváte vesmírnými troskami," řekl. "Nyní budou oběma disky zobrazeny na této obrazovce."

Bylo fascinující pozorovat chování malých hmotných částeček na obrazovce. Bylo to stálé víření. Někdy to vypadalo, jako by se tyto jemné částečky chtěly spojit v pevné těleso a opět se pak od sebe rozdělit a stát se tak prakticky neviditelnými. Někdy byly tyto obrazce tak jemné, že to vypadalo, jako by se částečky změnily v čisté plyny. Připadaly mi jako malé obláčky, které se v parném dnu náhle utvoří na nebi a někdy rostou a pak se opět rozplynou a zmizí. To je nejlepší přirovnání, jakého mohu použít, abych popsal aktivitu, kterou jsem na obrazovce sledoval.
Zdálo se, že s každou novou formací těchto malých hmotných částeček se stává určité množství energie viditelným a má pevnou formu, pak je ale rozptýlena explozemi – alespoň to tak vypadalo – nebo náhlým rozpuštěním, což bylo možno na obrazovce zřetelně pozorovat. Jiné přístroje registrovaly hustotu a složení. Někdy mělo toto hromadění větší intenzitu a následná exploze pak byla silnější. Jindy zase byl tento proces nepatrný a sotva rozeznatelný. Ale koloběh pokračoval bez přerušení dále: Vířící energie, zhutnění, rozpuštění a neutuchající pohyb energie a jemné hmoty, která se stále pokouší spojit nebo reagovat na ostatní části vesmíru. Používám slovo "energie", protože mě nenapadá žádný vhodnější výraz pro to, co jsem pozoroval. Zdálo se, že vyvíjí velkou sílu, a zaznamenal jsem, když se zformovala k plochým nebo oblačným obrazcům, že v prostoru ruší vše kolem sebe.
Věřím, že jsem právě viděl sílu, která proniká celým vesmírem, sílu, která vytvořila planety, slunce a sluneční systémy, tutéž sílu, která je zároveň nositelem a udržovatelem veškeré aktivity a života v kosmu.
Když jsem si tuto pravdu uvědomil, jen váhavě jsem se odvážil přijmout obrovské důsledky, které z ní plynou. Zůl vycítil moje vnitřní zděšení, pokýval s porozuměním hlavou a řekl:
"Ano, je to stejná síla, která pohání i naše vesmírné lodě." Ještě chvíli jsem pozoroval obrazovky pln údivu nad tím, co jsem viděl. Pak můj průvodce opět obrátil pozornost k diskům:
"Tyto malé létající talíře lze často vidět prolétávat prostorem a někdy i velmi nízko nad Zemí. V noci září. Proletí nad Zemi a registrují různé vlny, které vycházejí z těles planety. Vlny, jako všechno ostatní, jsou v neustálém pohybu a střídání jejich délky a intenzity. Po ukončení jejich úkolu jsou tyto nanejvýše citlivé malé přístroje opět vtaženy do mateřských lodí. Někdy však bývá spojení s nimi z nějakého důvodu přerušeno. Potom se vymknou kontrole a zřítí se k zemi. V takových případech se ihned sáhne k nouzovým opatřením. Na každé straně lodě, přesně pod otvory, kterými jsou vysílány disky do prostoru, se nachází magnetický vrhač paprsků. Když se nějaký disk vymkne kontrole, je za ním vyslán paprsek, který ho rozpustí. To vysvětluje mnohé tajuplné exploze, které se odehrávají na vaší obloze a které nejdou na konto dělostřelectva, proudových letadel nebo elektrických bouří. Když se však některý disk vymkne kontrole v blízkosti zemského povrchu, kde by exploze mohla nadělat škodu, nechá se disk klesnout na zem a je za ním vyslán mírnější paprsek. Namísto exploze působí dlouhé a postupné rozpouštění kovu. Nejdříve změkne, pak se změní v jakési želé, pak zkapalní a nakonec se rozplyne a nezanechá po sobě žádné zbytky. Tento druhý způsob zneškodnění je úplně bezpečný pro každého, kdo by se disku dotkl ve fázi rozpouštění. Nebezpečná by mohla být jen ta situace, kdyby někdo náhodou viděl disk padat a dotkl se ho v okamžiku, kdy ho zasáhl paprsek."
Když muž ze Saturnu popisoval magnetický paprsek, napadlo mě, že tím mají v rukou podivuhodný obranný prostředek proti každému a proti všemu, čím by mohla být loď napadena.
Zůl moji myšlenku zachytil a odpověděl:
"Ano, je skutečně možné použít tyto přístroje proti lidem nebo nějaké jiné formě života, i proti planetám. Ale to jsme nikdy neudělali ani tuto zbraň nikdy nepoužijeme. Neboť kdybychom něco takového udělali, nebyli bychom lepší než lidé vaší Země.
Naše ochrana, jak jsme ji často předvedli, když jsme byli pronásledováni vašimi letadly, spočívá ve schopnosti uniknout rychleji, než to mohou vaše oči postřehnout. Mimo to můžeme frekvence aktivovaného okolí lodě zvýšit do té míry, že je neviditelná. Kdybychom nedávali pozor, mohla by vaše letadla do nás slepě naletět, protože nás nevidí. Kdybychom vám dovolili přiblížit se k lodi tak blízko, pak byste po nárazu do lodě zjistili, že je tak pevná, jako při nižším stavu frekvencí. Srážka by vás zničila, ale nám by nezpůsobila žádnou škodu."
"Z toho, co jsem zde slyšel, soudím, že i vašim přímo zázračným letounům se může někdy něco přihodit," řekl jsem.
"Ano," odpověděl. "Když se něco podobného ve vesmíru stane a loď již nelze zachránit, můžeme ji opustit. Když je to nutné, pak je loď rozpuštěna a navrátí se do původního stavu jako prvek vesmíru. Každá velká loď je opatřena malými ‚záchrannými čluny', které mají na palubě dostatečné množství zásob a všechny potřebné přístroje; ty nám umožňují navázat spojení s jinými vesmírnými loděmi nebo dokonce s nějakou planetou. Kdyby se ovšem takováto nehoda stala v blízkosti nějaké planety, pak bychom se zřítili stejně, jako se to stává vašim letadlům."
Okamžitě jsem se zeptal: "A zahynuli by při tom členové posádky ?"
"Ano," odpověděl. "Ale na základě našeho poznání a vědění nás smrt neděsí. Každý z nás se považuje za duchovní bytost, nikoliv za pouhé tělo. Znovuzrozením pak dostaneme nové tělo.
Na základě našich znalostí bychom rovněž nikdy nemohli úmyslně zničit těla druhých, neboť v nich sídlí inteligence. Kdybychom však způsobili smrt nešťastnou náhodou, pak bychom za to nenesli odpovědnost, neboť by se tak nestalo na naše přání."
Zatím co jsme se bavili, přístroje pracovaly dále, pozoroval jsem světelné blesky na obrazovkách a ptal jsem se sám sebe, zda jsou v lodi ještě jiné přístroje, které jsem dosud neviděl.
Na moji nevyslovenou otázku znovu Zůl odpověděl:
"Ano; je jich zde ještě celá řada, mezi hangárem a oddílem pro piloty; ty jsou však v chodu jen tehdy, když letíme vesmírem." Během naší prohlídky laboratoře a hangáru pro disky jsem si vůbec nevšiml, jak rychle ubíhá čas. Nevěděl jsem, zda stojíme na místě v atmosféře nebo se rychle pohybujeme prostorem. Díval jsem se sice na obrazovky, ale nedovedl jsem v nich číst jako oni. Pak řekl pilot ze Saturnu:
"Nejsme příliš vzdáleni od Měsíce."
Při této poznámce se mne zmocnilo vzrušení a myslel jsem na to, zda tam třeba nepřistaneme.

"Nikoliv," řekl, "tentokráte ne. Ale rádi bychom, abys nyní viděl na vlastní oči to, co ses o Měsíci pouze domníval. Měsíc má vzduch. Poznáš to pomocí našich přístrojů, když se k němu nyní přiblížíme tak blízko, abychom to mohli zaregistrovat. Vzduch nezabraňuje pohledu na nějaké vesmírné těleso, jak jsme mnohdy slyšeli, že se u vás na Zemi říká. A zatímco vy z vaší planety nevidíte ani těžká mračna nad Měsícem, vaši vědci příležitostně spatří něco, co nazývají lehkým pohybem vzduchu, obzvláště v oblasti oněch údolí, kterým říkáte krátery. Ve skutečnosti vidí stíny putujících oblaků. Strana Měsíce, kterou vidíte, vám skýtá jen málo příležitosti vidět opravdová oblaka, protože jen zřídka bývají hustá. Naproti tomu budeš moci pomocí našich přístrojů pozorovat na okraji měsíčního disku nad oblastí, kterou by bylo možno nazvat mírnou zónou, jak se tam tvoří hustá oblaka, jak se pohybují a mizí zcela podobně jako nad Zemí.
Tu stranu Měsíce, kterou ze Země vidíte, by bylo možno přirovnat k pouštním oblastem na Zemi. Je tam jistě horko, jak vaši vědci správně tvrdí, ale teplota není tak extrémní, jak si oni myslí. Strana, kterou nevidíte, je chladnější, ale opět ne tak chladná, jak se domníváte. Je divné, že lidé na Zemi bezmyšlenkovitě přijímají různá tvrzení od lidí, ke kterým vzhlížejí s respektem, protože je považují za učence, aniž však pátrají po hranici jejich učenosti.
Střední zónou Měsíce se táhne krásný krajinný pás, kde se daří rostlinám a zvířatům a kde zcela pohodlně žijí lidé. Dokonce i vy pozemšťané byste mohli na této části Měsíce žít. Neboť lidské tělo je nejpřizpůsobivějším aparátem v celém kosmu.
Vy pozemšťané jste mnohokráte dokázali něco, co jste zpočátku považovali za nemožné. Nic z toho, co si člověk vymyslí, není neproveditelné. Ale – abychom se vrátili zpět k Měsíci – každé vesmírné těleso musí kolem sebe mít atmosféru, jak vy to jmenujete, nebo plyny, a to jak žhavá tělesa, tak i chladná. Neboť právě atmosféra umožňuje tělesu být chladným nebo žhavým. Vaši vědci však tvrdí, že Měsíc nemá žádnou atmosféru, a zároveň připouštějí, že na Měsíci je jak zima tak také horko. Tolik atmosféry, kolik má vaše Země nebo naše planeta, Měsíc nemá, neboť je mnohem menším tělesem, než obě jmenovaná. Ale nicméně tam atmosféra je.
Snad bych ti to mohl blíže vysvětlit," pokračoval muž ze Saturnu, "vy máte na Zemi v oceánu nějaký malý ostrov. Kam až oko může dohlédnout není nikde kolem žádná jiná země; přesto mohou lidé na tomto ostrově žít, jako na velké pevnině, kterou vy nazýváte kontinentem. Vesmírná tělesa jsou jako ostrovy. Některá jsou velká, jiná malá. Ale všechna jsou obklopena a při životě udržovaná stejnou silou, která jim dává život.
Mnoho vašich vědců vyslovilo mínění, že Měsíc je mrtvé těleso. Kdyby bylo pravda, že by byl Měsíc mrtvým tělesem, ve smyslu, jak se u vás slovu mrtvý rozumí, byl by se již dávno rozpustil a z vesmíru zmizel. Nikoliv. Je zcela živý a nese na sobě dokonce život, i lidský. My sami máme velkou laboratoř právě za okrajem měsíčního disku. Ze Země není viditelná. Nachází se v poměrně chladné zóně tohoto tělesa."
Ptal jsem se, zda se loď přiblíží natolik, abych mohl vidět povrch našeho satelitu na vlastní oči.
Odpověděl s úsměvem: "To nebude nutné. Pojď a podívej se ! Tímto přístrojem si můžeme Měsíc přiblížit tak, že jej budeš vidět tak jasně, jako kdyby ses po něm procházel." Ptal jsem se ho, jak daleko jsme od Měsíce vzdáleni a on mi řekl, že přibližně 64 000 kilometrů.
Doufal jsem, že Měsíc obletíme, abych sám mohl vidět, co se nachází na druhé straně mírného pásma, o kterém se zmínil. Ale zároveň mě napadlo, že tam jsou možná věci, které mi vidět nedovolí. Tuto myšlenku pilot ze Saturnu ihned potvrdil.
"Musíme si nejdříve vyzkoušet, jak budeš zacházet s informacemi, které jsme ti zatím dali, než ti případně budou odhaleny určité další věci. My snad známe lidské slabosti lépe než ty, i u těch, kteří se opravdu snaží jednat správně. Musíme být opatrní, abychom nepřispěli ke zkáze Země !"
Přístroj byl nyní zaměřen na Měsíc a nastaven tak, že se jeho obraz dostal do bezprostřední blízkosti. Byl jsem na nejvyšší míru udiven, jak jsou naše představy o Měsíci, našem nejbližším sousedovi, zcela falešné. Mnoho kráterů je ve skutečnosti širokými údolími s rozeklanými pohořími, která vznikla velkými zvraty uvnitř Měsíce.
Mohl jsem dobře rozeznat, že na straně, kterou vidíme ze Země, muselo být před dávným časem hodně vody.
Zůl řekl: "Na druhé straně Měsíce je hodně vody ještě teď. A na této straně je jí ještě mnoho ukryto uvnitř hor." A pak mi ukázal na úbočích pohoří, která obklopovala údolí, zřetelné stopy po pradávných vodních tocích.
Je pravda, že některé z těchto kráterů vznikly díky meteoritům, které dopadly na povrch Měsíce. Ale v těchto případech byly na povrchu kráterů zřetelné trychtýře. Když jsem podrobně prohlížel měsíční povrch, zvětšený na obrazovce před námi, zpozoroval jsem hluboké brázdy v půdě i na některých skalách. Nemohly vzniknout jiným způsobem než působením tekoucí vody v dávných časech. Na některých místech bylo možno rozeznat slabý rostlinný porost.
Celkově povrch vypadal částečně jako jemně prašný, některé jiné oblasti se zdály být z hrubších částic, jako je hrubý písek nebo menší oblázky. Náhle jsem zahlédl, jak šikmo po povrchu, který jsem právě pozoroval, běží nějaké zvířátko. Mohl jsem vidět, že má čtyři nohy a srst. Bohužel běželo tak rychle, že jsem ho nemohl identifikovat.
Málo z toho, co jsem viděl, mi připadalo cizí. Neboť skoro tak jsem si to po léta představoval a také jsem o tom v tom smyslu hovořil. Muž ze Saturnu to zřejmě věděl, neboť zdůraznil, že hlavně z těchto důvodů se rozhodli mi tento pohled dopřát. Slíbil mi, že později mi ukáží i druhou stranu Měsíce. A ani ona prý nebude jiná, než jsem si myslel.
Po tomto příslibu obrazovka, která mi ukázala Měsíc, ztmavla, zatímco ty druhé stále pracovaly.
Pak mne Zůl odvedl zpět do hangáru pro disky. Ale než jsme tam přišli, vyšly nám naproti ženy. Těch šest mužů, kteří s námi přijeli výtahem, se zvedlo ze svých míst a pilot ze Saturnu navrhl, abychom se vrátili do salónu.

(11)
JINÝ MISTR

Když jsme se vrátili do krásného a útulného společenského pokoje, viděl jsem, že sklenice na velkém oválném stole

byly opět plné. Muž, jehož věk jsem odhadoval na třicet až čtyřicet let, již čekal na náš příchod. Když jsme vstoupili, zvedl se ze židle. Bez zvláštního představování mne pozdravil právě tak srdečně, jako ostatní, které jistě dobře znal. Ani mně tento muž nepřipadal úplně cizí. Okamžitě jsem k němu pocítil hlubokou náklonnost, něco jako příbuzenství. Jistě i čtenáři již udělali ve svém životě podobnou zkušenost. Jeho přítomnost nepředstavitelně rozmnožila pocit harmonie a porozumění mezi všemi, kteří byli v tomto salónu shromážděni.
Lehkým pokynem ruky nás vybídl, abychom zaujali místa u stolu. Naproti mně kdosi postavil ještě jednu židli, a právě na ni se tento muž posadil. Po mém boku opět seděli na jedné straně Firkon, na druhé Zůl. Na vyzvání Mistra, který se ujal funkce hostitele, jsme zvedli sklenice a mlčky pili. Všichni napjatě čekali, až začne hovořit. Jeho tmavé oči jiskřily hlubokou životní radostí, ale měly také – to jsem si uvědomoval – schopnost zachytit každou moji myšlenku. Věděl jsem, že mi bude rozumět a nikoliv mne odsuzovat, ať u mne najde cokoliv.
Byl to velmi pěkně a mohutně stavěný muž. V jeho hustých černých vlasech vůbec nebyly stříbrné nitky; měl je dobře zastřižené a padaly mu z vysokého čela v měkkých vlnách dozadu. Jeho obličejové kosti byly nápadně pěkně vystavěny, dělalo to dojem, že byl velmi zušlechtěn duchem, který v něm sídlil. Jeho pohled naplněný nekonečnou dobrotou, těkal rychle z obličeje na obličej. Pak se pohledem vrátil přímo ke mně a počal měkkým melodickým hlasem hovořit:
"Bylo pro nás velkou radostí ukázat ti něco málo z kosmu našeho nebeského Otce. Známe tvůj zájem o tuto oblast, jehož naplňování zabralo mnoho let tvého života. Nyní jsi na vlastní oči viděl mnoho věcí, jejichž existenci jsi již dávno tušil, zaregistrovaných na našich přístrojích. Tento zážitek ti má dát jistotu a být ti velkou posilou, abys mohl ostatním lidem na Zemi vysvětlit zákony vesmíru.
Nepřestávej zdůrazňovat, že všichni lidé jsou bratry a sestrami, bez ohledu na to, kde se narodili nebo kde podle svého přání žijí. Určitá národnost nebo barva pleti je vždy jen něco náhodného, neboť tělo je jen dočasným příbytkem. Tyto příbytky se v běhu věčnosti mění. V nekonečném vývoji všeho života musí každý z nás během časů projít všemi stanicemi.
V nekonečnu existuje mnoho forem života. Při obou návštěvách lodí jsi to viděl za hranicemi vaší atmosféry. Tyto formy mají zcela různé velikosti, od nekonečně nepatrných částeček prachu, které jsou pro lidské oko neviditelné, až po ty největší a nesčetné planety a slunce. Všechny plují na oceánu jedné Síly, neseny jedním Životem.
Ve vašem světě jste dali jména těm formám, které vidíte, člověku, zvířeti, rostlině a tak dále. Tyto názvy odpovídají jen lidskému, chápání, zatímco v moři nekonečna jsou takové názvy zcela bez významu. Nekonečný Duch si nemůže dávat jméno, neboť On je Dokonalost. A všechny formy, které existují, sídlí a vždy budou sídlit uvnitř Dokonalosti.
Mezi těmi mnohými formami je jedna, kterou vy nazýváte člověkem; tvrdíte o něm, že on jediný má na Zemi pravou inteligenci. To však není pravda. Neexistuje žádná viditelná forma na vaší Zemi a nikde v celém kosmu, která by nevykazovala určitý stupeň inteligence. Neboť božský Stvořitel vyjadřuje svým stvořením sám sebe. Stvoření je projevem jeho bytí, myšlenkovým výrazem jeho ducha.
Jako člověk nejsi nic více a nic méně, než všechno, co existuje. Neboť právě život, kterým je udržována každá forma, a inteligence, která je jí vyjádřena, jsou oba výrazem Boha.
Pozemský člověk to většinou neví a nalézá chyby na mnoha věcech, které se nacházejí mimo něho. Neví, že každá viditelná forma vyjadřuje svůj účel a vykonává službu, pro kterou byla stvořena.
Žádná forma není oprávněna posuzovat jinou, neboť všechny jsou jenom služebníky Nejvyššího. Žádná forma neví všechno, co je možno vědět, neboť žádná forma nezná všechno, co existuje. To ví jenom Vševědoucí. Ale všechny formy, které ochotně slouží, ve svém chápání rostou a stále lépe poznávají prameny, ze kterých čerpají svou moudrost i životní sílu, díky níž existují.
Nejnázornější je následující obraz: Všechny formy života jsou jako nádherné květiny ve velké zahradě, které společně kvetou v harmonii barev a druhů. Každý květ prožívá sám sebe teprve na základě projevu toho druhého. Malý květ vzhlíží vzhůru k velkému a velký shlíží dolů k malému. Rozmanitost barev pak uchvacuje všechny. Plny horlivosti sledují květy různé tvary růstu a každý by chtěl být ještě dokonalejší. Pozorují, jak se krása, která dříme v jejich nitru, rozvíjí, ať již v jednom dnu nebo po staletí. Jejich určení se krok za krokem projevuje v barvě a vůni a je úchvatné pro všechny ostatní. Každá životní forma se sama zkrášluje tím, že prokazuje službu druhým a sama ji také od druhých přijímá. Všichni v této velké zahradě krásy jsou dárci, ale také zároveň obdarovaní, jsou nádobami, kterými zaznívají melodie, vycházející od Nejvyššího.
A tak některé slouží u paty trůnu, některé nahoře na trůnu a všechno kolem dokola. Všechny se mísí mezi ostatní a jsou plné radosti, že mohou sloužit.
S takovým přístupem by se měla učit žít forma života, kterou nazýváte člověkem, když na počátku přišla na Zemi, aby ji osídlila. Ale člověk v této úloze selhal. Kdyby k tomu nedošlo, byla by vaše Země zahradou radosti, zahradou neustálé dobrovolné služby. Ale člověk ve svém nedostatku porozumění zničil harmonii svého pozemského bytí. Žije se svým sousedem v nenávisti a jeho duch je rozerván a zmaten. Mír nikdy nepoznal. Nikdy neviděl pravou krásu. I když je tak pyšný na své materiální úspěchy, žije jen jako ztracená duše.
A kdo je ten člověk, který žije v takové temnotě ? Je smrtelníkem, který nedokázal sloužit jedinému Nesmrtelnému. Je tím, kdo mluví o správné cestě, ale nechce po ní jít. Je tím, jenž se obává všech věcí, kterým nerozumí, a jenž popřel hlad svého ducha.
A strach, kterým se člověk nechal zcela naplnit, jej činí neschopným pro všechen život a vůči všem věcem. Kdyby tento strach vystoupil ze svého vlastního stínu, přestal by okamžitě existovat. V této podobě však drží člověka pevně jako zajatce až do smrti.
Skutečně – dnes člověk žije bez útěchy a opuštěný na Zemi ve strachu z toho, co nazývá smrtí – koncem svého smrtelného života sám v divočině své duchovní slepoty. A přece člověk tuto bezútěšnou samotu, na kterou si stěžuje,

sám na sebe přivolal tím, že nevykonává službu, kterou tak samozřejmě vykonávají i ty nejskromnější formy života, které jej obklopují. Místo toho člověk ničí stále další projevy života, které by rád přežil. Nepoznal, čím ho právě ony jiné formy života mohou obohatit, jestliže je nechá plnit účel, pro který byly stvořeny. Lidské konání na Zemi je skutečně neplodné. Setba, kterou člověk seje podle svého ubohého rozumu, přináší trpké plody. Stále je spoután vlastní nevědomostí, po staletí opakuje svoje chyby a ještě doufá, že najde to, po čem touží jeho srdce a po čem volá jeho duše.
Bojí se otočit, ze strachu, že mu někdo vezme místo, na kterém stojí, jeho pozemskou základnu, kterou si pro sebe vystavěl, a že potom nebude mít nic. Proto si střeží to, co vůbec není věčné, nýbrž co podléhá času, změnám a zániku. Jeho oči jsou slepé k tomu, co se děje. Uvěznil ve svém nitru světlo, které by jej mohlo vést na cestu k věčné jednotě a ke štěstí, jež bylo dáno těm, kdo se touto cestou dali. To jsou ti služebníci, synové a dcery jednoho Otce všech světů. Tento Otec, Stvořitel oné krásné zahrady s tolika formami, barvami a odstíny, výškami i hlubinami, je Stvořitelem blaženosti, kterou ve dne v noci opěvuje všechno Stvoření ve zpěvu nebeské harmonie, k němuž se každý může připojit."
Když hovořil, vyvstávaly přede mnou obrazy toho, co říkal, a můj soucit se smutnými poměry na Zemi byl stále větší. Když domluvil, nikdo se ani nepohnul. Ani já jsem nechtěl toto mlčení porušit.
Pak se Mistr zvedl ze svého místa a šel okolo stolu ke mně. Všichni povstali a zůstali mlčky stát.
Velký Mistr se lehce dotkl mé ruky a celá moje bytost zajásala v pokorné vděčnosti za všechno, co mi dal. Jak rád bych u něj zůstal navždy ! Ale z předchozích zkušeností jsem věděl, že to není možné.
"Můj synu," řekl, "neztrácej odvahu, když narazíš na výsměch a nevěru na vaší Zemi. Pomocí poznání, které jsme ti předali, budeš vědět, proč tomu není jinak. Vyprávěj svým bratřím a sestrám, čemu ses naučil. Bude mnoho těch, kteří budou mít otevřené srdce i mysl, a jejich počet poroste.
Scout již čeká a naši bratři tě doprovodí zpět na Zemi. Nyní po našem setkání s námi můžeš mnohem snáze navázat duchovní kontakt. Měj stále na paměti, že vzdálenost není rozhodující."
Jeho slova mne naplnila uspokojením, které v duši nedovolí vzniknout žádné prázdnotě. Řekl mi sbohem, otočil se a opustil místnost. Firkon a Zůl mi ihned pokynuli. Rozloučil jsem se s novými přáteli, dveře salónu se před námi nehlučně otevřely, vkročili jsme na rampu a stoupali k čekajícímu letounu.
Jeli jsme scoutem pomalu dolů, klouzali po kolejnicích, ven z této gigantické létající laboratoře. Když jsme letěli směrem k Zemi, podíval jsem se zpět na velkou loď, která čekala na návrat malého scoutu. Jak velká asi byla ?
Třebaže jsem tuto otázku nevyslovil, Zůl na ni odpověděl:
"Na základě vašich měřítek můžeš snadno odhadnout, že má 91,5 metru v průměru a je dlouhá asi 1 067 metrů. Nejsou to přesná čísla, ale přibližně odpovídají skutečnosti."
Náš let trval, jak se zdálo, jen několik sekund. A již se dveře scoutu otevřely a my jsme byli opět na Zemi. S pilotem jsme se rozloučili v letounu, neboť pilot ven nevystoupil.
Muž z Marsu a já jsme šli k místu, kde jsme před několika hodinami nechali stát auto, a vydali jsme se na cestu k hotelu. Otočil jsem se a viděl jsme, jak scout rychle zmizel v oblacích.
Na zpáteční cestě k hotelu jsme tak jako dříve mlčeli. Měl jsem toho tolik k přemýšlení, ale nechtělo se mi mluvit. Jenom si pamatuji, že vzduch byl toho rána dosti chladný a že právě vyrážely první sluneční paprsky. Byl jsem tak pohroužen do vzpomínek na Mistrova slova, že jsem vůbec nevnímal krajinu, kterou jsme jeli.
Když vůz zastavil před hotelem, dotkl se Firkon obvyklým způsobem mé ruky a řekl: "Brzy se opět uvidíme."
Věděl jsem, že se to splní, a byl jsem, třebaže tělem opět na Zemi, v duchu u svých přátel z jiných světů, kteří nyní cestovali prostorem. Bylo nádherné vědět, že nejsme odloučeni a že tomu tak bude navždy. Této noci se v mém nitru probudilo a rozkvetlo poznání, které tam dosud jen dřímalo, právě jako květiny v zahradě, kterou mi onen moudrý muž popisoval. V mém srdci byla radost z vědomí, že není ani rozloučení ani odchodu; byla všeobsahující jako melodie Nekonečna. A já doufal a modlil se, aby mi byl zjeven způsob, jak bych se mohl o toto vědění podělit s ostatními lidmi na Zemi.
Vrátil jsem se do svého hotelového pokoje, ale ne proto, abych spal. Moje zážitky z této noci mne tak posílily a oživily, že jsem se cítil být novým člověkem. Můj duch byl bdělý a čilý a moje myšlenky živější a rychlejší než kdy před tím. Moje srdce zpívalo radostí a moje tělo bylo osvěženo jako po dlouhém odpočinku. Tento den jsem měl ještě mnoho práce a druhý den jsem musel zpět domů do hor. Od nynějška jsem chtěl ze všech sil v každém okamžiku svého života, jak bude přicházet ve své plnosti, sloužit onomu jedinému Nejvyššímu, jak má každý člověk činit neboť k tomu byl stvořen.

(12)
ROZHOVOR V KAVÁRNĚ

Kolem 1. září 1953 jsem opět počal pociťovat, že brzy uvidím své přátele z vesmíru. V létě jsem často pozoroval jejich lodě, jak prolétávaly naší atmosférou. Ale nutnost osobního setkání se neprojevila.
S každým končícím dnem jsem cítil stále větší nutkání jet do města. Dne 8. září mne pozvala jedna známá, která strávila nějaký čas u nás v Palomar Gardens, abych s ní jel do Los Angeles. Pozvání jsem přijal. Asi ve čtyři hodiny odpoledne jsme přijeli do města. Vystoupil jsem u obvyklého hotelu, následoval jsem liftboye do svého pokoje, kde jsem se osvěžil a opět se vrátil do haly.
K mému radostnému překvapení tam čekali přátelsky se usmívající Firkon a Ráma !
Když jsme se pozdravili, ptal jsem se v duchu, zda hodně spěchají. Ráma znající mé myšlenky, vysvětlil:
"Vůbec ne. Jsme zde, abychom ti odpověděli na několik otázek, které ti tanou na mysli." A s úsměvem dodal: "Podle

nejlepšího vědomí a svědomí."
Navrhl jsem, abychom šli do restaurace, kde bychom se mohli nerušeně najíst a popovídat si. Po cestě jsem řekl: "Předpokládám, že víte, co mne zajímá nejvíc."
Firkon s úsměvem odpověděl: "Snad by ses rád dozvěděl, zda ti byly odpovědi na otázky, které jsi po celé léto v duchu vysílal do naší lodě, posílány bez použití jakéhokoliv přístroje."
"Přesně to," řekl jsem s ulehčením.
V této podvečerní hodině byla restaurace ještě téměř prázdná. Sedli jsme si dozadu do kouta a objednali si kávu a chléb s máslem. Servírce jsem vysvětlil, že jsme se nepřišli najíst, ale přišlí jsme si vyhledat pohodlná místa, kde bychom si mohli v klidu pohovořit o nějakých obchodních záležitostech.
Srdečně nám přála, abychom se zde cítili jako doma, rychle nás obsloužila a odešla, aby pokračovala ve svém rozhovoru s pokladním.
"Jak to bylo s tím člověkem na Floridě." zeptal jsem se, "a co je pravdy na zprávách, že na něj bylo namířeno něco jako plamen z létajícího talíře ?"
"Naprostá lež," odpověděl Firkon důrazně. "Něco takového bychom nikdy neudělali. Ve skutečnosti se to odehrálo takto: Muž byl vyděšen, nechtěl to však dát najevo útěkem, proto začal na letoun dorážet mačetou, aniž si byl vědom toho, co činí. V každém případě se těsně přiblížil k dosahu energie, která pohání scout, a popálil se. Abych ti to lépe vysvětlil," pokračoval, "ty víš, že kousek provázku v sobě nemá oheň, ale přesto může způsobit popáleninu, když ho rychle protáhneš rukou. Stejnými způsobem proběhla energie, která proudí ze scoutu, po těle toho muže a způsobila mu popáleniny na těle, které kladlo odpor."
"Ty jsi udělal podobnou zkušenost," připomněl mi Ráma, "při tvém prvním setkání s Ortonem, když byla tvá ruka zasažena energií, která pulsovala pod talířem. Tys sice žádnou popáleninu neutrpěl, ale bylo by se tak stalo, kdybys byl ztratil rovnováhu a upadl pod talíř. Orton tě zachránil tím, že tě strhl zpět."
Zeptal jsem se, co je pravdy na události v Brush-Creek.
"K těmto viděním skutečně došlo," odpověděl Firkon, "i když loď a její posádka nenáleží k naší skupině. Kromě tvých setkání došlo ještě k mnoha podobným viděním a osobním setkáním s tím nebo oním jednotlivcem. Některá se udála dříve a jiná později. Došlo k nim téměř ve všech částech světa. Ale tvůj zážitek byl první, o kterém se hovořilo tak, že se to dozvědělo mnoho lidí. Přesto, že k podobným setkáním došlo již před lety a byly o tom sepsány zprávy, které nikdy nebyly zveřejněny, odvažuje se o tom hovořit jenom málo lidí. Ostatní jim to nevěří."
Pak prostě dodal: "My vůbec nemáme rádi tajnosti, s nimiž musíme naše setkání realizovat. Raději bychom byli přivítáni a navštěvovali vaše národy, tak jako navštěvujeme národy jiných planet. Ale pokud nebudou naše návštěvy u vás správně chápány, a dokud nebudou pro nás bezpečné, musíme i nadále postupovat opatrně jako dosud."
Pak jsem prosil o vysvětlení, co se ve skutečnosti stalo, že kapitán Mantel musel zemřít.
Ráma se zřejmou upřímností vysvětloval: "Byla to nešťastná náhoda, které hluboce litujeme. Loď, kterou pronásledoval, byla velká. Posádka zpozorovala, že na ně najíždí, a věděla, že jeho úmysly jsou čestné, nikoliv nepřátelské. Zpomalili rychlost letounu a prostřednictvím přístrojů se pokusili navázat s ním kontakt. Byli si vědomi síly, která z lodě vyzařovala, a mysleli si, že mu právě tato síla zabrání, aby se dostal do jejich těsné blízkosti. Ale když se přiblížil, křídlo jeho letounu se dostalo do dosahu energie. Tím nastalo magnetické přisávání, které jeho letadlo přitáhlo, a to způsobilo okamžité rozpuštění letadla i kapitánova těla. Toto rozpuštění," vysvětloval dále, "bylo způsobeno magnetickým zářením, které od sebe odděluje molekuly, držící pohromadě hmotu, a tím úplně mění jejich vzájemné postavení. Kdyby jeho letadlo bylo kulaté nebo mělo doutníkový tvar, nebylo by k neštěstí došlo. Jeho letadlo však nemělo jednotnou formu. Křídla letadla vyčnívala daleko přes trup a právě jedno křídlo bylo příčinou nehody. Trup letadla by nezpůsobil magnetické přisávání. Ale když bylo energií zasaženo křídlo letadla, byla velmi rychle přitažena i zbývající část letadla tak, že se rozpadlo na malé kousky, které spadly na zem, zatímco zbytek letadla se prostě proměnil v prach.
Naproti tomu my," pokračoval, "můžeme klidně najet do našich vlastních lodí a nic takového se nám nemůže přihodit. Neboť my budujeme lodě způsobem, který jim umožňuje zabránit srážce.
Měli jsme jenom v úmyslu snížit rychlost vesmírné lodě a navázat s pilotem kontakt. Nepomysleli jsme na to, že jeho letadlo nesnese kontakt s energií naší lodě. Ztratíte ještě mnoho, mnoho vašich lidí, kteří létají podobnými letadly, obzvláště proudovými. Nejsou ohroženy jen v silovém poli našeho energetického vyzařování, nýbrž mohou se dostat do magnetických energetických proudů, které je vyšinou z jejich dráhy a zničí. Z trupů vašich letadel vyčnívá ven příliš mnoho částí, a když je takový díl zasažen naší energií, pak je letadlo ztraceno."
Tím byly všechny moje otázky, týkající se nejdůležitějších kontaktů z minulého léta, zodpovězeny.
"V každém případě jste potvrdili moje domněnky," řekl jsem svým průvodcům.
"Pak bychom se mohli pokusit dopředu ti odpovědět na nějaké otázky, které bys nám později kladl," navrhl Firkon.
"Jak ti již bylo řečeno, planety a sluneční systémy se nacházejí v procesu bytí a zániku. Jeden sluneční systém je téměř shodný se všemi ostatními. K dosažení životního vrcholu je nutné určité časové rozpětí. Pak nastane proces sestupu a rozpouštění. Již dávno před tím, než vznikl náš Sluneční systém, existovalo nesčetné množství slunečních systémů, na kterých žily bytosti, které vy nazýváte lidmi.
Tenkráte, stejně jako nyní se provozovaly interplanetární cesty uvnitř slunečního systému i mimo něj, mezi ostatními slunečními soustavami. Hlavní účel kosmických cest byl týž, jako je náš dnešní, totiž zkoumat procesy vesmíru ve všech jeho fázích. Když se objeví nová planeta uvnitř slunečního systému, pak ji z bezprostřední blízkosti pozorují vesmírní cestovatelé mnoha světů.
Když se zjistí, že se nová planeta vyvinula natolik, že může být obydlena lidmi – a všechny planety dříve nebo později tohoto stavu dosáhnou – pak cestovatelé jiných světů tuto skutečnost oznámí obyvatelům jiných planet a slunečních

soustav. Pak se hledají dobrovolníci, kteří by tam chtěli jít pomoci při vývoji planety. Velké lodě tylo dobrovolníky s potřebnou výstrojí naloží a odvezou je na novou planetu. Pak se uskutečňuje mnoho dalších cest, jejichž cílem je dodat pionýrům potřebné nástroje a zásoby. Lidé jsou zároveň také převážení zpět, aby navštívili své domovské planety. Tak se otvírají nové oblasti činnosti a zároveň je nový svět osídlován lidmi.
V našem Slunečním systému to byla planeta Země, která procházela nejpomalejším vývojem, a dlouho nebyla schopna nést na svém povrchu lidi. Její první obyvatelé byli přivezeni z jiných planet. Ale brzy na to došlo v atmosféře, která Zemi obklopovala, k něčemu neočekávanému, a lidem, sídlícím na jejím povrchu, bylo jasné, že životní podmínky na Zeměkouli budou v několika následujících staletích nepříznivé. Následkem toho sebrali pozemští obyvatelé, až na malé výjimky, všechny své saky a paky, jak tomu říkáte, nasedli do vesmírných lodí a vydali se ze Země směrem k jiným světům. Malé množství lidí, které se rozhodlo zůstat, se zabydlelo a dalo přednost životu v bujné kráse a nadbytku planety Země. Nežádali nic jiného. Postupně se spokojili s životem v přírodních jeskyních a nakonec se ztratili v dějinách času.
Ve vašem světě se nezachoval řádný záznam o těchto prvních obyvatelích. Jenom jedna rasa má ve své mytologii vzpomínku na boha Tritona, který byl pojmenován po první lidské rase Triteria.
Brzy po odchodu vesmírných pionýrů nastaly v přírodě události, které zcela změnily povrch Země. Celé pevniny zmizely v hlubinách vod, jiné se zase vynořily. Potom byla Země podruhé připravena k lidskému osídlení, ale pro špatné podmínky v zemské atmosféře se k tomu nenašli žádní dobrovolníci. Ještě něco jiného, co vzbudilo náš zájem jsme objevili při zkoumání vzniku a vývoje Země. Jako doprovodný satelit Země se totiž vytvořil jenom jeden měsíc. Podle přírodních zákonů dojde jednou k nevyrovnanému stavu, k porušení rovnováhy, za předpokladu, že v budoucnu nevznikne ještě další měsíc jako doplněk malého sputniku v rostoucím světě."
V tomto okamžiku byl Ráma přerušen, protože přišla servírka a dolila nám do šálků horkou kávu. Když opět odešla, řekl Firkon: "Člověk je skutečně podivná bytost, ať se nalézá kdekoliv ve vesmíru. Třebaže lidská rasa jako taková by ráda žila s ostatním Stvořením v harmonii a míru, najdou se tu a tam egoističtí a svárliví jedinci, pachtící se po stále větší moci nad druhými. K tomu může dojít dokonce i v našich světech, navzdory učení, které člověku přikazuje žít v souladu s božskými zákony."
"Ano." řekl Ráma, "přestože známe zlo, k němuž podobné počínání vede, nesmíme – v souladu se zákony vesmíru – tyto bratry žádným způsobem vázat a nutit. Proto bylo před mnoha staletími na jednom setkání velkých moudrých Mistrů mnoha planet rozhodnuto dovézt tyto sobecké jedince na novou planetu, která by byla schopna nést na svém povrchu lidi. Vždy byly za místa vyhnanství vybrány planety, které měly nejpomalejší vývoj. Z právě uvedených důvodů byla v našem Slunečním systému zvolena Země, jako nový domov pro tyto odpůrce zákonů.
Tito vyhnanci byli kazimíři – jak to nazýváte vy. Nesměli jsme je zničit ani uvěznit, protože to by bylo proti vesmírným zákonům. Ale protože všichni tito lidé měli stejnou arogantní povahu a jeden druhému nechtěli ustoupit, mysleli jsme, že budou nakonec okolnostmi života přinuceni vybudovat si harmonické soužití. Toto jsou ti praví kmenoví otcové vašich původních dvanácti kmenů na Zemi.
A proto byli shromážděni z mnoha planet na lodích a dopraveni na Zemi, tentokráte však bez jakékoliv výstroje, kterou jinak dáváme dobrovolníkům. Měli však ze svých domovských planet dobré vzdělání. Znali půdu, minerály, atmosféru a mnoho dalších věcí, nezbytných k fyzickému přežití. Zde v novém světě museli využít svých znalostí a začít jenom s tím, co jim příroda sama nabízela. Tím jsme je chtěli donutit k práci a k využívání jejich talentu v naději, že budou později přivedeni do společenství všech těch, kteří zachovávají přikázání Stvořitele.
To jsou vaši ‚padlí andělé', totiž lidé, kteří spadli z vyššího stupně bytí a kteří byli setbou pro poměry, které nyní na Zemi nacházíte. Když byli tito lidé dovezeni na Zemi, navštěvovali je po nějakou dobu lidé z mnoha planet, pomáhali jim a vedli je, pokud s tím oni souhlasili. Ale byla to pyšná a vzdorná společnost a nežádala naši nabízenou pomoc. Nicméně po počátečních šarvátkách dokázala žít společně po nějaký čas v míru.
Tehdy byla Země skutečnou zahradou Eden. Všeho byla hojnost, příroda nešetřila svými dary v oblasti potravin i ostatních věcí, potřebných k životu.
V radosti nad tímto novým světem počali noví příchozí společně žít v míru a štěstí a my z jiných planet jsme se tím těšili. Ale pak, jak vypráví vaše Bible, pojedl člověk ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého a došlo k rozkolům tam, kde dříve panovala jednota. Vášně a chtivost opět nad lidmi zvítězily a oni se postavili proti sobě.
Když se lidé časem rozmnožili, povstali z původních kmenů muži, kteří se povyšovali, a počali rozlišovat mezi jednotlivými rasami. Každý si činil nárok na vládu nad jinými lidmi a tvrdil, že přišel z planety, která je daleko pokročilejší ve vývoji, než ty druhé. Proto prý má právo vládnout.
Navštěvovali jsme tyto pobloudilé bratry dále, abychom jim pomohli navrátit se k vzájemnému bratrství. Časem byli tito "vládci z vlastní milosti" stále mocnější a naše námaha neúspěšnější. Rozkoly se prohlubovaly a narůstaly a nakonec vedly k rozdělení národů, jak vy to dnes označujete.
Založením národů se vzdálil bratr od bratra ještě více a lidstvo pak již nežilo podle božích zákonů.
Jako důsledek tohoto rozkolu vzniklo mnoho druhů božského uctívání. Ale i potom jsme pokračovali ve vysílání jednotlivců na Zemi v naději, že zde našim bratrům pomůžeme. Byli to mužové známí jako proroci a jejich úkolem bylo pomáhat bratrům na Zemi; aby se navrátili k prapůvodnímu poznání. Vždy se kolem těchto moudrých shromáždilo několik učedníků. Ale vždy byli usmrceni těmi, kterým přišli sloužit.
Ptal ses, proč je Země nejnižší planetou našeho Slunečního systému uvnitř kosmu, jehož obyvateli jsme my všichni. Teď jsem ti to řekl. Lidé ve všech ostatních světech se mohli vyvinout jen díky mužům a ženám, kteří dobrovolně sloužili, a tak stále stoupali vzhůru. Žili tak, jak to věčný Stvořitel od svých dětí očekává. Tím, že plnili Jeho vůli, rostli a vypracovali se. A vždy, když skupina nějakých dobrovolníků opustí svou vlast a cestuje do nového světa, který božská nika připravila k osídlení, vstupuje prakticky do nové školy životních zkušeností a získává tak větší poznání o

celém kosmu. Tímto způsobem se stávají schopnými trvalého pokroku a dosahují stále vyššího stupně bytí a vzájemné služby.
Těžká práce, jak ji znáte na Zemi, u nich není. Neboť jakmile obyvatelé nějaké planety jednají podle vůle Stvořitele, počínají jim živly sloužit.
Na vaší Zemi lze vidět pravý opak toho, o čem jsem teď mluvil. Neboť sebevyvyšováním a překrucováním přírodních zákonů obrací člověk živly proti sobě samému. Boj člověka proti člověku je toho nejjasnějším příkladem. K ničení používá energie, kterou Stvořitel určil k jeho blahu.
A v tom spočívá hlavní rozdíl mezi obyvateli Země a lidmi z jiných planet. Člověk Země opakovaně dosáhl určité výše vývoje, ale pak opět upadl do stadia ničení zneužitím živlů, a vše, co vybudoval, opět zničil.
Tu a tam ve vašem světě povstane osobnost, neboť člověku je ponecháno na vůli, aby sám urychlil nebo zpomalil svůj vývoj. Jen když se lidé učí ze svých vlastních chyb, že to, co vidí jako stou sílu, je ve skutečnosti jejich slabost, měřeno podle božské Inteligence, a že jejich takzvaná moudrost je jenom matením a stojí proti Vševědoucímu, pak teprve budou ochotní vrátit se zpět do stáda božích dětí.
My jsme zatím stále ochotni vyslyšet lidské volání o pomoc, ale musí o ni prosit upřímně, neboť jsou stále našimi bratry."
"Neztrácíte někdy odvahu," zeptal jsem se, "když se tváří v tvář setkáváte s tak nezměrnými těžkostmi ?"
Tentokrát odpověděl Firkon:
"Neznáme to, co vy nazýváte nedostatkem odvahy. To je negativní výraz. Už dávno jsme poznali moc víry, naděje a vytrvalosti. Cíl, kterého nebylo možno dosáhnout včera, může být zdolán zítra. To však neznamená, že se považujeme za dokonalé. Zdaleka ne ! Abychom tohoto cíle dosáhli, musíme ještě celou věčnost cestovat. Ale v našich světech nemáme již žádné nemoci, chudobu, jak ji znáte vy, ani žádné zločiny. Uznáváme člověka za nejvyšší projev boží lásky, za vrcholný bod všech životních forem. Kdybychom měli úmyslně nějakou bytost zranit, tak víme, že tím bychom ji nutili k odchýlení se od přirozeného účelu a tím bychom škodili především sami sobě.
Vidíš, proto nám Stvořitel přenechal řešení vlastních problémů. Jestliže jeho zákony opomíjíme, svědčí to proti nám. Vy hovoříte o Satanovi. Ale disharmonické poměry, které připisujete pouze jemu, si vytváříte sami, a to tím, že se stavíte proti božským principům. A proto je musíte sami dát opět do pořádku. Neboť všechno bezpráví musí být napraveno těmi, kdo ho působí."
Když se Firkon odmlčel, objevil se Rámovi kolem úst lehký, ale vážný úsměv, který je pro něj tak charakteristický, a Ráma řekl: "Slunce neřídí Zemi, ani Země neřídí Slunce. Také hvězdy se navzájem neřídí. Vše řídí nebeský Otec. Proto se člověk musí začít učit zde, přímo u přírody."
Připomínalo mi to něco, o čem jsem již často přemýšlel.
"Co se týká smrti a znovuzrození, jak tomu rozumíme my," ptal jsem se, "je možno přenést si vzpomínky z jednoho života do druhého ?" Ráma odpověděl: "Je to možné, a sice v různých stupních vědomí.
Věčný člověk nezapomíná nic. Ale vzpomínka na věci, které se naučil v jiném těle, se ponejvíce projevuje jen jako instinktivní vědění nebo jako sklon k určitým věcem, důvěrně známým z předešlých životů. Svým vědomým rozumem člověk sotva chápe, proč tomu tak je. Když se takové schopnosti manifestují v určitém stupni, nazýváte je talentem nebo nadáním. Když se obzvláště silně projeví již v dětství, pak tyto bytosti nazýváte zázračnými dětmi.
Vaše planeta se pohybuje, jak vy byste to řekli, v nízké frekvenci. Důsledkem toho je pomalý růst a vývoj životních forem, obzvláště formy lidské. Uplyne vždy mnoho času od zrodu až ke zralosti. Když se na Zemi narodí člověk, zůstává mnohem déle v bezmocném dětském stavu, než jak je tomu na jiných planetách. Když pak člověk vyroste a stane se mužem nebo ženou, jeho vzpomínky, které si přinesl při narození, leží zahrabány pod falešným chápáním, které mu ztěžuje první životní kroky.
Nezávisle na přírodním zákonu jsou síly lidského rozumu velmi omezené. Nově přicházející člověk je přecpáván tradicemi a mravy nebo způsoby uplynulých staletí; a právě tím je vzpomínka na dřívější zkušenosti potlačena. Někdy se vzpomínka zcela neočekávaně vynoří kanálem z podvědomí na povrch vědomí. Může to být způsobeno prvním setkáním s osobou, která vám připadá známá, nebo pohled na nějakou krajinu, kterou jste v tomto životě ještě nikdy nenavštívili, ale k níž máte – jak se vám zdá – autentický vztah. Takové zážitky připadají mnohým lidem velmi tajemné. A přece jsou tyto vzpomínky ponejvíce vzpomínkami pravými a dají se lehce vysvětlit.
Na našich planetách takovýmto způsobem nově narozené děti nezatěžujeme. Naopak, děláme vše pro to, aby zůstaly svobodné. Víme totiž, že každá lidská bytost je jiná než ostatní a že individuální pozadí zkušenosti tvoří základ pro zformování jejího individuálního osudu.
Frekvence kmitočtů jedné planety mohou být vytvořeny pouze lidmi, kteří ji obývají. Přiměřeně k vyšším frekvencím našich planet nejsou naši novorozenci vystaveni pomalým periodám vývoje od dětství až k věkové zralosti, jako u vás. U nás trvá vývojové období od narození k jinošství průměrně dva roky, kdežto u vás 18 i více let.
Vy na Zemi používáte výrazu "zákon o stěhování duší" v nesprávném slova smyslu. Ve skutečnosti to znamená, že takovému jedinci, který se pozvedne nad nevědomost svých bratří k vyššímu chápání života, je dovoleno opětné zrození na jiné planetě. Tím pak onen jedinec přijde s živou vzpomínkou na své zkušenosti ze Země. Pak u něho převládají pojmy základních zákonů, které řídí veškerý život. Vzpomínky na jeho denní zvyklosti, jeho vztahy k rodině a příbuzenství jsou jistě také ještě jasné, ale jsou to druhotné záležitosti. Poznává, že neexistují spojovací články mezi oběma životními stádii, nýbrž že vývoj stále pokračuje vpřed, neovlivněn zmatkem, mnohými vztahy a rozdělením, které vás tolik na Zemi matou. Protože cesta od dětství ke zralému věku vyžaduje u vás na Zemi tolik času, přichází rychle stáří a rozklad. To vše má základ ve starých tradicích a zvyklostech, které se trvale projevují u každé jednotlivé bytosti. Pravé vědění – není důležité, před jak dlouhou dobou bylo získáno - nese člověk lehce, ale břemena a utrpení, která se stále a stále opakují a jsou po staletí uchovávána v paměti, jsou pro lidského ducha nesnesitelnou zátěží.

Jak jsi viděl, my nestárneme, a to ani zevně ani uvnitř. Je to tím, že do každého nového dne vstupujeme s požehnáním dobře naučených lekcí a odhazujeme od sebe vše, co se ukazuje jako neplodné. Dovolujeme, aby se skrze nás projevovalo stále něco nového a ještě neprožitého. To nás udržuje mladými.
Když sochař bere do rukou hlínu, aby vymodeloval nějakou postavu, pak tuto postavu formuje podle své vlastní představy. Zrovna tak je tomu i s lidským tělem. Člověk je sám svým sochařem. Materiál obdržel od svého Stvořitele. Vytváří z něho své tělo podle představy, kterou nese sám v sobě. A podle toho má jeho tvář krásné nebo ošklivé rysy.
Ve svém světě si představujete Božství jako staré a přece věčné. To si však velmi odporuje, neboť věčnost nezná stáří. Vaše oceány přetrvávají věky, neboť jsou v neustálém pohybu, jak ve svých hlubinách, tak i na hladině. Ale rybník, ve kterém pohyb ustal, počíná stárnout tím jak se plní množstvím cizích látek, které kalí jeho dříve jasnou vodu. Pak nastává to, co vy nazýváte stagnací a nečinností.
Nemoc a rozpad lidského těla nastává na základě zcela shodných procesů. Protože jste se nenaučili žít podle přírodních zákonů, nastává u vás stagnace. Příležitostně může dokonce i ve vašem světě nějaký jedinec dosáhnout – podle vašich pojmů – vysokého věku a vypadat ještě mladě. To záleží na schopnosti uchovat si nadprůměrnou duchovní aktivitu, zájmy a nadšení."
Vybavil jsem si několik takových lidí a souhlasně jsem přikývl.
"Vy jste skutečně daleko před námi," řekl jsem. "Dospěli jste již tak daleko, že neděláte žádné chyby ?" Firkon se tomu zasmál. "Tomu jsme ještě příliš vzdáleni," řekl. "Ale když děláme chyby, neskrýváme je a také se nepokoušíme je ospravedlňovat: Naše chyby nám slouží jako poučení pro budoucí jednání. Mimo to, když zkoumáme nějakou novou fyzickou nebo duchovní oblast, počítáme s omyly a chyby pokládáme za nevyhnutelné. U vás to považujete za chybné selhání nebo dokonce i za hanbu, a dotyčnou osobu nebo celou skupinu osob to často vystavuje výsměchu a kritice ostatních lidí. To je hlavní důvod, proč se člověk váže na vyšlapanou stezku, místo aby sebral odvahu a ukázal svým spolubližním dostatek tolerance, a tím jim umožnil, aby mohli vyzkoušet nové cesty. V našem světě není žádný člověk, který upřímně zkoumá něco nového, považován za toho, kdo selhal, i když nedosáhl výsledku. Tento člověk se při své práci něčemu naučil. Právě svým nepodařeným pokusem může spolubližním prokázat velkou službu. Odvaha a podnikavost jej přiměly vyzkoušet novou cestu, a jestliže se ukáže jako nesprávná, zabrání to ostatním, aby po ní šli. On sám při tom trpěl a my, jeho bratři, jej za to chválíme."
Když Firkon přestal mluvit a Ráma zvedl oči, věděl jsem, že tento plodný rozhovor je u konce. Nebylo již potřeba nic dodávat. Zvedli jsme se ze svého koutku, zaplatili účet a vyšli na ulici.
Tentokráte mne Firkon a Ráma k hotelu nedoprovodili.
"Jsem vám velmi vděčný," řekl jsem, když jsme se loučili, ale moje slova mi připadala nedostatečná.
Zůstal jsem okamžik stát a díval jsem se za nimi; pak jsem se otočil a vydal se směrem k hotelu.

(13)
OPĚT VELKÝ MISTR

Nedlouho po našem rozhovoru v kavárně jsem se opět ocitl na cestě do Los Angeles, neboť jsem k tomu cítil jasné nutkání. Během celé jízdy do města jsem byl naplněn radostným očekáváním, jaké jsem jako dítě často prožíval před vánocemi.
Vnitřní sdělení mých přátel z jiných světů byla časem stále zřetelnější. Tak jsem například nyní věděl, že naše další setkání nebude v žádné restauraci tady na Zemi, nýbrž že mne opět vezmou nahoru do své lodě.
V této šťastné náladě mi připadaly krásy důvěrně známé krajiny, kterou jsme projížděli na začátku naší cesty, ještě majestátnější. A údolí s přirozeným zlatožlutým povrchem nebo se zářivou zelení, tam kde byla obdělána, mne naplňovaly láskou k Zemi. Skutečně, kdyby se člověk naučil vidět ji novýma očima, pak by zde již nebylo místo pro hořkost a sváry.
Při jízdě mi tentokrát čas uběhl rychleji než jindy. Vystoupil jsem u hotelu, šel ihned do svého pokoje a pak do haly. Přestože na hodinách nad pultem bylo krátce po páté odpoledne a já jsem ještě neměl hlad, cítil jsem silné nutkání jít do restaurace, rychle něco sníst, vrátit se do hotelu a čekat tam na své přátele. To jsem také udělal. Když jsem chtěl krátce před šestou hodinou opět vstoupit do hotelu, viděl jsem přicházet Ráma. Pln radosti jsem jej pozdravil a ptal se, zda jsem ho nenechal dlouho čekat.
"Ale vůbec ne," řekl. "Věděl jsem, kdy mám přijet."
Pontiac stál za rohem. Když jsem nastupoval, ptal jsem se po Firkonovi.
"Tentokrát bohužel nemohl přijít," řekl Ráma, "ale mám ti vyřídit, že je mu moc líto, že tě nemůže vidět."
Štěstí a radostné očekávání vyplňovalo celou dlouhou jízdu z Los Angeles. Příležitostně jsme vyměnili několik slov, ale většinou jsme mlčeli. Konečně jsme odbočili z hlavní silnice a asi půl hodiny jeli po hrbolaté a úzké venkovské cestě. Vyhlížel jsem v temnotě zářící obrysy scoutu. Konečně jsem v dálce uviděl slabou záři. Když byly kontury zřetelnější, poznal jsem podle velikosti, že to musí být scout ze Saturnu nebo nějaká podobná loď.
Byl ze Saturnu a stál tam Zůl, aby nás pozdravil.
Let ke vznášející se mateřské lodi byl rychlý. "Je to..." začal jsem otázku, ale Zůl se usmál a přikývl: "Mateřská loď, na které jsi nedávno byl ? – Ano !"
Přistání na lodi probíhalo stejným způsobem jako při minulé návštěvě. Když mne Zůl vedl směrem k velkému salónu, zůstal na okamžik stát a řekl:
"Byl to sám Mistr, kdo žádal, abychom tě dnes v noci přivedli. Tato návštěva má jediný účel: Aby s tebou mohl hovořit."
Když jsem to uslyšel, moje radost se ještě zvětšila.

Vstoupili jsme do místnosti a já byl znovu uchvácen její krásou a harmonií, které ji naplňovaly. Všichni, s nimiž jsem se zde minule setkal, byli opět přítomni. Nebyl tu nikdo cizí, kromě dvou krásných žen, které si byly navzájem tak podobny, že klidně mohly být dvojčaty. Než jsme si byli navzájem představeni, měl jsem pocit, že jsou ze Saturnu. Na pravých rukávech jejich blůz, těsně u ramen, měly totiž tytéž znaky. které jsem viděl při poslední návštěvě na rukávech mužů ze Saturnu.
Když mne moji přátelé uvítali, pozdravil jsem obě krásné ženy. Poněkud se lišily od ostatních žen a měly na sobě i jiné šaty. Protože stály blízko mne, měl jsem příležitost je dobře pozorovat. Obě měly tmavohnědé vlasy i oči a husté klenuté obočí a řasy. Barva jejich obličejů byla až překvapivě bílá, tváří naopak jemně růžová. Měly plné, rudé rty. Obě se zdály být živější než ostatní ženy. Myslím však, že to nemá nic společného s tím, že jsou obě ze Saturnu. Spíše to byl nějaký charakteristický rys jejich osobností.
Měly na sobě světle modré blůzy s širokými rukávy, které byly v zápěstí staženy. Tyto blůzy vypadaly spíše jako krátké bundy, zakončené u krku těsným stojáčkem. Sukně měly stejnou barvu a byly ze stejného materiálu. Ten vypadal jako velmi lehký a tkaný úplně jinak, než jsem dosud viděl. Dlouhé sukně měly široký pás a sahaly až ke kotníkům. Malé nohy byly obuty do sandálů srnčí barvy.
Mistra jsem tu ještě neviděl. Poněvadž však zůstali všichni stát, jistě se čekalo na jeho příchod.
"Vaše letectvo je dnes v noci obzvláště aktivní," řekl nu Ráma, "proto loď nyní stoupá. Zůstaneme stát pravděpodobně ve výšce 27 450 metrů nad Zemí."
Jistě nemusím připomínat, že jsem ani tentokrát nepocítil ani ten nejmenší pohyb.
Náhle se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Mistr. Všichni jsme se k němu otočili. Když se naše oči setkaly, usmál se. Pak šel ke stolu s nízkými křesly, které byly potaženy krásnou, jako hedvábí lesklou látkou.
Ráma mne k němu zavedl a Mistr mne pokynutím ruky vybídl, abych se posadil po jeho pravici. Z druhé strany vedle mne seděla jedna žena ze Saturnu. Když se všichni posadili do křesel, využil jsem příležitosti a zeptal se své sousedky, zda mi může vysvětlit význam znaku. Ochotně se ke mně natočila tak, abych si mohl znak na jejím rameni dobře prohlédnout, a řekla:
"To znamená, že Saturn je tribunálem našeho slunečního systému."
Přesto, že jsem přesně nevěděl, co mínila slovem tribunál, již mi to nevysvětlila.
Znak sestával z kruhovitého disku, obepnutého prstencem, jak to u Saturnu vidíme našimi teleskopy, a uprostřed byly váhy, stojící v rovnováze.
Poděkoval jsem a uvelebil se v křesle. Avšak mohl jsem jen stěží uvěřit, že se dá sedět tak pohodlně. U nás nejsou tak poddajné ani vzduchové polštářky a už vůbec nepodpírají tělo tak pevně, jako tato křesla.
Mistr počal hovořit:
"Můj synu, jestliže k tobě dnes večer budu hovořit o věcech, které jsi již slyšel, pak je tomu tak proto, že se jedná o věci vrcholně důležité, které je třeba, abys dobře pochopil. Další vysvětlení ti napomůže všechno si lépe zapamatovat."
Měl jsem radost, že to řekl, neboť navzdory přislíbené telepatické pomoci, jsem se obával, že si potom přece jen na všechno nevzpomenu.
"Lidé na Zemi se stali obětí narůstajícího klamu," pokračoval Mistr, "a to díky trvalému návyku stále dělit to, co nikdy nemělo být rozděleno. Máte rozmanité představy o jednotlivých formách života a naukách, mnoho zafixovaných sklonů nebo odchylek. Tím se ještě stupňují zmatené poměry na vaší planetě.
My z jiných světů známe vzájemné vztahy všech věcí a jejich vzájemnou souvislost a nic nedělíme takovým způsobem jako vy. Vím, že jsi hluboko v sobě pocítil sílu a vyzařování našeho zpodobnění božství, které vidíš na stěně před sebou. Máme-li před svým duchovním zrakem stále tento obraz a držíme-li jej živý ve svých srdcích, nikdy nezapomeneme, že v něm všechny věci mají své trvání.
On je dárcem toho, co nazýváte životem. Skrze nás dává život také našemu dílu, neboť On nás pověřil tím, co je třeba učinit. On jediný ví, jaké složení musí mít minerály a prvky, aby sloužily nejen nám, ale celému vesmíru stále lépe a lépe.
My na Venuši a ostatních planetách s různým stupněm vývoje známe minerály a prvky jako existenci věčně aktivního a stále nového projevu Božství. Jednotvárnost, jak ji znáte vy na Zemi, nemůže nikdy existovat.
Tak jako si vážíme toho, co stvořil božský Tvůrce celého vesmíru, tak si vážíme a hodnotíme i to, co udělal člověk a co přivádí různé složky vesmíru k vzájemné službě. Proto je i v oněch složkách živá snaha vykonávat službu denně lépe a lépe.
Uvedu příklad, abys tomu lépe porozuměl. Kousek železa, který najdeš na Zemi mezi minerály, slouží k určitému účelu. Kdy je do tohoto kousku železa puštěna síla, kterou vy nazýváte elektřinou, pak železo vykonává jinou službu, a to magnetickou. Tím získává i přitažlivou sílu, kterou dříve nemělo. Toto tedy máme na mysli, když říkáme: Prvky a minerály budou pozdviženy k lepší službě. Neboť nejdříve to bylo jenom železo, pak dosáhlo vyššího stupně služby, když dostalo přitažlivou sílu, kterou ve svém původním stavu nemělo. A tak se toto železo může dále a dále rozvíjet ke stále vyšší službě, kterou prokazuje svému Stvořiteli.
Nyní tedy víš, co mám na mysli, když hovořím o minerálech a prvcích, které člověku slouží. Tím, že slouží všezahrnující Inteligenci, získávají jisté schopnosti. Tento zákon, myslím, na Zemi znáte jako zákon proměny (transmutace) nebo jako zákon vývoje, evoluce. Lidské tělo, jak ho máme ty i já, je složeno z prvků a minerálů. A je možno dokázat, že tyto prvky a minerály, ze kterých je tělo složeno, skutečně poslouchají podněty, které přijímají.
Když podněty mají radostný charakter, pak je bytost, nazývaná člověk, rovněž veselá. Když jsou však podněty zlé, tělo to dává najevo a dokazuje tak, že minerály a prvky jsou neustále podřízeny duchu člověka. Bez tohoto ducha by se nikdy nedokázaly povznést k vyššímu stupni svého projevu.
Vy lidé na Zemi stále rozmnožujete zlo tím, že vytváříte kombinace, které místo aby společně působily se navzájem potírají. Udělali jste ze sebe něco úplně jiného, než co odpovídá vašemu božskému původu. Přijali jste pro svou bytost

mnoho falešných pojmů, místo toho, abyste zůstali přirození. Podobáte se hezké ženě, která tím, že má na sobě příliš mnoho šperků, zakrývá své přirozené půvaby.
Udělali jste přesně totéž, když jste ke své bytosti přidali něco, co v sobě nemá pravý život ani inteligenci. Dovol mi, abych poukázal na něco, co je lidské bytosti vrozeno a podle čeho žijeme i my na Venuši, zatímco vy se tomu neustále vyhýbáte, i když tyto zásady platí pro váš svět stejně jako pro světy ostatní.
Tvrdíte, že jste bytostmi s pěti smysly, a míníte, že by bylo možno k um přidat další – šestý, sedmý a tak dále. Snažíte se tyto vymyšlené smysly rozvíjet, místo toho, abyste pochopili a rozvíjeli ty, které tu skutečně jsou. Zatímco tvrdíte, že existuje jasnozřivost, jasnoslyšnost, přenášení myšlenek nebo vnímání vnuknutí, dělíte to, co je jedinou fází výrazu nejméně na čtyři části. Důsledkem toho je zmatení vašich svérázných vlastností a jejich pomalé vytrácení se.
Dovol, abych to vysvětlil blíže: V první řadě jste produktem z minerálů a elementů toho, co nazýváte přírodou. V druhé řadě jste však jako výraz inteligence produktem svého božského Stvořitele. Minerální a elementární díl vaší bytosti je vybaven čtyřmi přístupy neboli smysly. Jimi se vaše bytost projevuje fyzicky. Váš duch neboli vaše božská část se vyjadřuje každou buňkou celé vaší postavy, kterou nazýváte fyzickou.
Čtyřmi uvedenými smysly jsou zrak, sluch, chuť a čich. Všimni si, že jsem se nezmínil o tom smyslu, který vy na Zemi nazýváte hmatem. Hmat je totiž inteligence, která má před ostatními smysly přednost.
Hned ti to vysvětlím: Nikdo v jakémkoliv světě nemůže vytvořit žádné takové tělo, jako je vaše, a pak mu uložit, aby žilo, jako žijete vy. To může učinit jenom Stvořitel kosmu. Proto musíš připustit, že když dojde k početí, neví nastávající matka, co všechno se musí pro dokonalou výstavbu těla dítěte stát. A přece tento zárodek vyroste v dokonalou živoucí formu.
Při zrození má tato dokonalá forma oči, uši, ústa, nos. Oči poprvé ve svém životě vidí, uši slyší. Poprvé cítí i nos vůně a ústa chuť potravy. Tyto orgány byly stvořeny jako části těla. Ony čtyři smysly si poprvé uvědomí fyzický svět zároveň s tělem, neboť k tělu náleží. Ale matka tohoto těla neví, jak bylo vytvořeno.
Ovšem hmat, který jsem vyňal ze skupiny smyslů, ten to ví. Když je dítě během procesu vývoje ještě v matčině těle, je na něj vytvářen tlak a tělo na tento tlak uvnitř reaguje. A podívej se na oddělování obou těl: Když totiž tělo blízké porodu je natolik hotové, aby mohlo být vystaveno změně, matka toto dění ani neřídí ani k němu nedává podnět; ono dění v tomto případě rozděluje smyslové vnímání do dvou různých reakcí, a to na reakci matky a reakci dítěte. To dokazuje, že na poli vnímání jsou těla obou na sobě nezávislá. A přece je to jedno tělo v těle druhém. To rovněž dokazuje, že hmat plní svou funkci v oblasti inteligence a ví, co a kdy má činit. Zdá se, jako by byl "vědoucí".
Když při analýze smyslů toto vezmeme v úvahu, pak zjistíme, že hmat je hlavním smyslem, že je ve skutečnosti duší těla, částí všezahrnující inteligence. Jedná se ovšem o pocit, a pocit – jak víš – je stav bdělosti nebo vědomé vědomí, jak je nazýváme my.
Když toto vědomí opustí tělo sestavené z minerálů, pak se zastaví činnost zraku, sluchu, chuti i čichu. Tělo, když je beze smyslů, nepociťuje již žádný dotek. Jinými slovy – můžeš to tělo tlouci a ono nic neucítí.
Na druhé straně když někdo ztratí zrak, sluch, chuť a čich, ale zůstane mu zachován hmat, pak je stále živý a může jednat inteligentně. A když je tělo zasaženo nějakým předmětem, pak cítí dotyk nebo zranění, což v předchozím případě nemohlo.
Je tedy lehké pochopit, že pravou inteligencí těla zvaného "člověk" je právě hmat, tento tak zneužívaný a nesprávně nazývaný smysl. Je to projev duše nebo život těla ? Lidské tělo, a to platí i pro ostatní formy života, je skutečně stvořeno pro službu, kterou vykonávají jeho minerály a prvky za pomoci fyzických smyslů. Ten pátý – hmat – je však všezahrnujícím smyslem, který těm ostatním čtyřem dodává pocity. Když tento pocitový smysl jednou opustí tělo, pak ostatní čtyři již nemají schopnost vnímat a být činnými.
Když člověk tuto skutečnost pochopí, pak pozná sám sebe, jako kdyby odložil masku. A když se to stane, bortí se stěny těsného vězení, ve kterém tak dlouho žil, a stává se obyvatelem kosmu. Jako takový vidí, že v každé formě života – a je úplně jedno, o jakou formu se jedná – vládne stejný zákon, a to i na planetě, na které žije. Teprve potom člověk poznává sám sebe, a s tím i všechny ostatní věci. Pak poznává i svého Stvořitele, jak jej nikdy před tím nepoznal, jako univerzální nebo božskou Inteligenci.
Tímto poznáním nebo tímto porozuměním roste minerální člověk do stavu jednoty s nebeským Otcem, ve kterém Otec a Syn jsou jedno. Když pozemský člověk toto všechno jednou zakusí a pozná a když si to ověří nejen svým rozumem, ale také svým životem, jako to děláme my, pak bude zakoušet tutéž radost ze života, jako my na jiných planetách.
Tak se vrací domů ztracený syn, jak říká vaše Bible, když se vzdal své fyzické a minerální ješitnosti. Nyní mu musí minerálie sloužit, aby on místo minerálíím sloužil svému Otci. Ty ovšem, můj synu, tento zákon znáš. Léta jsi se pokoušel podle něho žít a také ses tomu naučil. Není pro tebe ničím novým, ani to není nauka, která by pocházela od tebe. Je to univerzální zákon, všichni lidé jej musí poznat a podle něho žít, aby jako synové Boha Otce mohli využít právo svého božského zrození.
Jak jen nejlépe dovedeš, musíš svým pozemským bratrům vtisknout do vědomí, že prvořadou nutností je poznání sebe sama. A první otázky musí znít: Kdo jsem ? Co mohu dělat, abych byl opět spojen s tím Jedním, od kterého jsem vyšel a od kterého jsem odpadl ?
Stále jim připomínej, že člověk sám sobě nic nedal. Má uskutečnit jen to, co je jeho úkolem. Ale musí svůj úkol poznat. A musí tímto poznáním žít. Neboť hlavní věcí je způsob života. Když toho člověk jednou dosáhne, pak zármutek a bolest brzy zmizí. Neboť pak se začnou prvky, které tvoří ony čtyři smysly zrak, sluch, chuť a čich, lépe rozvíjet a stanou se citlivým nástrojem, který bude sloužit nejen fyzickému, ale i vyššímu – kosmickému – světu.
Další skutečnost, kterou musí pozemský člověk poznat, je tato: Kosmický svět, jako vyšší složka, v sobě zahrnuje svět fyzický, ten samozřejmě neleží nikde mimo. Neboť všechno, co se v kosmu děje, je zároveň uvnitř božské nebo nejvyšší Inteligence, nikoli někde mimo ni. Proto se tolik staráme o váš svět a váš život, jako o náš vlastní, neboť my všichni

žijeme v témž království nejvyššího Ducha.
Již sta a tisíce let se podle toho učíme žít. Pro toto přesvědčení je pro nás nemožné někomu úmyslně ublížit, jak to děláte vy na Zemi. Víme totiž, že nadále musíme společně žít se vším, co jsme poškodili, neboť vše tvoří jednu rodinu. Jakmile se duch fyzického člověka pozvedne k tomuto stupni poznání, pak se mu již nic nebude zdát škaredé nebo nepříjemné, neboť zjistí, že vše se nachází v procesu dění, a je na cestě ke svatosti, kráse a nadšení.
Kdyby pozemšťané dbali tohoto zákona, viděli a poznali by zároveň, jak se vše propracovává k všeobecnému cíli, to jest od nižšího k vyššímu, a nikoliv obráceně od vyššího k nižšímu. Síla Nejvyššího se přece projevuje až k tomu nejnižšímu, aby to nízké posílila na cestě k výšinám. Existuje jen věčný přechod jednoho stupně v druhý, ale nikdy žádné odloučení. Obyvatelstvo naší planety tento zákon zná a využilo ho ke svému vývoji. Tím jsme došli k poznání věčného života a k roli, kterou v něm všichni hrají."
Přišel mi na mysl problém přelidnění, který je na Zemi tak často příčinou znepokojení národů. Bez jakéhokoli přerušení mi velký Moudrý muž na mou myšlenku odpověděl:
"Nikoliv, můj synu, my nejsme přelidněni. Takový stav nás nikdy neohrožuje tak, jako vás. Neboť my se nerozmnožujeme bezmyšlenkovitě a neplánovaně. Existuje přírodní zákon vyrovnání a toho my se držíme. Mimo to smí ti, kteří na nějaké planetě získali velké poznání; hledat nová zrození na jiných planetách. K tomu mají dvojí možnost: Buď mohou výměnu planety uskutečnit znovuzrozením nebo přímo být na žádoucí místo dopraveni nějakou lodí ve svém dosavadním těle. K tomu často dochází, dokonce i na Zemi. Znovuzrozením se dostalo velké množství lidí ze Země na jiné planety. Jiní lidé – i když je jich málo – tam byli dopraveni přímo, jak o tom podává zprávu i vaše Bible. Smrt existuje na jiných planetách tak jako na Zemi. Ale my to nenazýváme smrtí a nemáme zármutek nad těmi, kteří nás opustili, jako je tomu u vás. Víme, že takový odchod je jenom změnou stavu a přenesení na jiné místo. Víme, že to není nic jiného, než přesídlení z jednoho domu do druhého.
Nemůžeme si s sebou vzít své domy, když odcházíme na jiné místo. Zrovna tak si při smrti a odchodu z jednoho světa do druhého s sebou nemůžeme vzít své tělo, které je také domem. Materiál vašeho pozemského těla patří Zemi a musí tam zůstat, aby váš svět byl zachován. Ale když vy lidé ze Země přicházíte na jinou planetu, tento pro vás nový svět vám také zapůjčí materiál, abyste mohli vystavět dům, který je v souladu s potřebami a poměry, které tam existují.
Pozemský člověk má skutečně omezené vědění o vesmíru. Vesmír bez hranic si nedokáže ani představit. A přesto užívá slova "věčnost". Podle jeho definice nemá věčnost ani začátek ani konec. Jak nezměřitelný je potom vesmír ? Tak nezměřitelný, jako věčnost.
Tak také člověk není jenom dočasnou bytostí, nýbrž bytostí věčnou. A ti, kteří tuto pravdu poznali, žijí ve věčně trvající přítomnosti. Neboť skutečně existuje jenom přítomnost.
My lidé z Venuše se oblékáme podobně jako vy a děláme mnoho věcí podobným způsobem. Není žádný větší rozdíl mezi naší a vaší postavou a ani naše oblečení se mnoho neliší. Rozdíl je jen v tom, že my víme, kdo jsme !
Od té doby, co jsme pochopili, že život je všezahrnující a že my sami jsme životem, víme, že nesmíme nic zraňovat, abychom tím zároveň nezranili sami sebe. Život, aby byl životem věčným, musí stále setrvávat ve svém původním stavu. Aby to mohl realizovat, musí být věčně nový.
Proto u nás, jak jsem již řekl, neexistuje žádná jednotvárnost. Každý okamžik je radostí. A vůbec nezáleží na tom, jakou práci vykonáváme. Když se musí udělat to, co vy nazýváte těžkou tělesnou prací, děláme to s velkou radostí a láskou v duši. Také na naší planetě přináší každý den spoustu práce jako u vás. Každý člověk a každá životní forma je za své služby hodnocena stejným způsobem. Nikdo není považován za méněcenného. Neděláme žádný rozdíl mezi duševně pracujícími a ostatními dělníky. Všechny služby jsou posuzovány stejným způsobem.
Pozemskému člověku byl tento zákon dán také; byl mu předán těmi, kteří jej už znali a po nějakou dobu na jiných planetách využívali. Na Zemi to bylo alegoricky vyjádřeno v chrámu Šalamounově a také v podobenství o dělnících na vinici, kterým je na konci dne dána stejná mzda jednoho groše. Jak Ježíš Kristus řekl, jednalo se zde o stejné ohodnocení prokázaných služeb."
Když se velký Mistr odmlčel, lehce si přejel rukou po čele. Uvědomil jsem si, že jsem naslouchal tak pozorně, že jsem se ani nepohnul. Přesunul jsem své tělo do jiné pozice a čekal jsem, až Mistr začne znovu hovořit.
"Přestože je vzduch na všech planetách trochu rozdílný, mohl by se člověk, v rozporu s tím, co tvrdí vaši vědci, pohybovat všude ve vesmíru, aniž by pocítil nějaké nepohodlí. Ve skutečnosti bude vesmír přirozeným dědictvím člověka tehdy, až pozná sám sebe i velkou přizpůsobivost svého těla."
Opět se odmlčel, naklonil hlavu a chvíli přemýšlel. Pak pokračoval:
"My jsme se propracovali k takovému stupni vědomého cítění, které nám nedovoluje sedět se skupinou lidí bez láskyplných myšlenek a bez žehnání. Přítomnost lidí je už sama o sobě požehnáním, protože my se na ně nedíváme jenom jako na lidi, ale jako na živou božskou inteligenci, vyjádřenou formou, která se nazývá "člověk". Toto božské cítíme i u jiných životních forem.
Vidíme, jak se projevuje božské vědomí prostřednictvím všech forem, od nejmenších až po největší. Poznali jsme, že nic, žádná jednotlivá forma nemůže existovat, aniž by ji pronikl tento božský život.
Vidíme, že život je božská nejvyšší Inteligence. Neexistuje okamžik, ani ve spánku, abychom nepocítili tuto božskou přítomnost. To je pravým smyslem bytí životní formy – člověka, pro to byl stvořen. Neboť zatímco se všechny ostatní životní formy vyjadřují jenom právě ve svých speciálních oblastech služby, vyvinula se elementární a minerální forma člověka tak vysoko, že je schopna vyjadřovat nejvyšší stupeň božské Inteligence.
Nemáme se na pozoru jeden před druhým, ani netoužíme po tom, co patří jinému, neboť jsme rovnými podílníky veškerých darů na naší planetě."
Všemu, co Mistr z jiného světa říkal, jsem velmi dobře rozuměl. V tomto okamžiku se mi v mysli vynořila otázka. Rád bych věděl, jaký názor mají na zabíjení zvířat v rámci zajišťování potravy, zda zvířata vůbec zabíjejí nebo zda se živí jen

zeleninou a ovocem; vždyť i tyto dva druhy – ovoce a zelenina – patří přece k formám života. Jako vždy jsem na tuto nevyřčenou otázku okamžitě dostal odpověď.
"Na tom není nic nelogického, můj synu. Když jíš list salátu, stane se částí tebe. A od tohoto okamžiku s tebou začíná prožívat všechny věci. To, co jsi tedy ve skutečnosti udělal, je, že jsi formu tohoto listu přenesl do své vlastní formy. Kdyby k tomu nedošlo, salátový list by dozrál, přinesl by semena a vysemenil se, aby dál žil ve své vlastní formě. To by pak bylo jeho celým zážitkem. Ale když ti slouží, pozvedá se díky tobě k vyšší formě bytí.
Vše záleží na pohnutkách. Neboť když tvou pohnutkou je ničení, zranění nebo vyhlazení, pak je to pohnutka falešná. Ale když v sobě zahrnuje službu, kterou můžeš prokázat jiné formě života a tím ji pozvednout na vyšší stupeň, pak je to správné. Neboť tím minerál postupuje z jednoho stavu do druhého, a to znamená vyšší způsob služby. Když tak činíš, jednáš v souladu se zákonem růstu nebo vyššího vývoje, který u vás často nazýváte evolucí. Je to zákon vašeho Stvořitele.
Lidé vašeho světa nemyslí na zákon vyššího vývoje, neboť pokládají formu za všechno. Ale forma je jen prostředek, kterým se vyjadřuje život nebo inteligence. Všezahrnující inteligence se nemůže vyjádřit jedním listem salátu.
Proto musí být salátový list postupně proměněn ve vyšší formu, skrze niž pak může sloužit vyšším způsobem. A to je jeho odměnou. Kdyby vaši lidé na Zemi tento zákon přijali v plnosti a žili podle něho, tak jak to učinili obyvatelé jiných planet, pak by se atmosférické podmínky na vaší Zemi zlepšily. Neboť pak by každá forma vyzařovala radost a naplnila by touto radostí vzduch, ve kterém člověk žije.
Rád bys věděl, jakým způsobem jsme dospěli až do stavu, ve kterém nyní žijeme. Stalo se to tím, že žijeme podle základních zákonů. Jejich přijetím a dodržováním mohou vyrůst i lidé na Zemi.
Až lidé na Zemi poznají, že nejsou jenom tělem nebo domem, nýbrž že jsou obyvateli těla nebo domu, pak si budou moci stavět domy všude, kde jen budou chtít. Pak i oni budou pány živlů, místo aby byli živly ovládáni.
Jistě jste se vy, lidé na Zemi, naučili některé živly až do určitého okamžiku ovládat, ale zneužití znalostí u vás dosáhlo takového rozsahu, že se živly nyní obracejí proti vám, aby vás zničily. Tímto způsobem bylo v minulosti zničeno mnoho civilizací.
V takovém stavu nyní my planetu Zemi nacházíme. Nemůžeme dělat nic jiného, než se pokoušet pomoci všude tam, kde se naskytne příležitost. Je však velmi těžké dostat se k většímu počtu lidí, protože většina z nich je na nízkém stupni vývoje."
Mistr se odmlčel. Po chvíli pokračoval:
"Není to poprvé, co jsi byl vzat do naší lodi, a také to není naposledy. Můžeš si být jist, že my z jiných světů ti čas od času budeme sdělovat pravdy, které pak musíš na Zemi dále předávat. Budeme ti vyprávět o fyzickém životě v jiných světech a také ti sdělíme to, co vy nazýváte duchovními nebo náboženskými pravdami, i když my je od sebe neoddělujeme. Neboť existuje jenom jeden život. A ten objímá vše. Dokud lidé na Zemi nepoznají, že je jenom jeden život, kterému musí sloužit a kterým musí žít, dotud budou pracovat proti sobě samým. Toto je základní pravda, kterou budou lidé teprve muset poznat. Až ji poznají, bude život na vaší Zemi rovnocenný životu na jiných planetách.
A nyní, můj synu, je čas, aby ses vrátil na Zemi. To, čemu ses naučil, může mít pro obyvatele tvé planety velkou cenu. Sděl jim to ústně i písemně. Neboj se, že zapomeneš něco z toho, co ti bylo řečeno. Neboť jakmile o tom začneš hovořit nebo psát, vybaví se ti s první myšlenkou nepřetržitý proud vzpomínek."
V této nádherné lodi z jiného světa vládl tak velký mír ! Poučení, kterého se mi této noci dostalo, bylo velmi významné a plné hlubokého porozumění. Nějak jsem tušil, že všichni přítomní je již slyšeli v životě mnohokrát. Ale zdálo se, že ono poučení miluji, protože se při něm v člověku otevře něco nového, takže mu rozumí ještě lépe. Opět jsem si přál, abych se již nemusel vrátit na Zem a mohl s těmito dobrotivými přáteli zůstat a cestovat s nimi k jiným světům. Ale Mistr řekl:
"Synu, je toho ještě tolik, co se musí na Zemi udělat. Lidé jsou hladoví a musí být nasyceni. Ty se k nim nyní vrátíš a podělíš se s nimi o duchovní potravu, aby nezahynuli ve tmě své nevědomosti, která již po dlouhé generace na Zemi vládne."
Na cestě zpět jsem stále ještě v mysli měl Mistrova slova, která naléhavě zaznívala v mém vědomí. Ani Zůl ani Ráma mé mlčení nepřerušili. Bylo tomu tak i při cestě do města. Pamatuji si jen velmi mlhavě, jak jsme se rozloučili s pilotem. Myslím, že jsme při tom ani nemluvili.
Když Ráma zastavil u vchodu do hotelu, pomalu jsem vystoupil. Otočil jsem se a hledal jsem slova, která bych mu řekl. Přestože to Ráma pravděpodobně věděl lépe než já, čekal trpělivě a klidně. Jeho oči se na mne dívaly s porozuměním, na rtech měl vážný úsměv.
Pak jsem to náhle věděl:
"Myšlenkové poselství, které jsem dnes obdržel," řekl jsem, "se mi zdá mnohem jasnější než jindy. Zdá se, že jsem věděl mnohem lépe; co se stane na mé cestě do Los Angeles. Nenavázal se mnou mentální kontakt tentokrát sám Mistr ?"
"Ano," řekl Ráma, "byl to on – a proto ten velký rozdíl. Kromě toho však roste tvoje schopnost přijímat telepatická sdělení."
"Ovšem ten pocit duchovního povznesení, který jsem pocítil," pokračoval jsem zajíkavě a hledal vhodná slova, "věřím, že ten také vyšel od Mistra."
"Ano," odpověděl Ráma, "on je jednou z nejvyspělejších bytostí, které působí v našem solárním systému. Už jen jeho přítomnost přispívá k růstu v lásce a porozumění. Po setkání s ním jsme všichni velmi šťastní."
Dali jsme si sbohem a já vstoupil do hotelu. Jako vždy po takových setkáních jsem necítil potřebu spát. Ani jsem se nepodíval, kolik je hodin. Vím jenom, že jsem chvíli stál a díval se vzhůru, nikoliv dolů. Měl jsem ve svém nitru podivný pocit rozdvojení, které jsem již předtím zažil. Jenomže tentokrát jsem nebyl smutný. Myslím, že jsem nahlas vyslovil své

myšlenky:
"Všechno je jeden celek, tam i zde a všude. Neexistuje žádné rozdělení."

(14)
DNY NA PALOMARSKÝCH TERASÁCH

Během několika příštích měsíců jsem měl další schůzky, jak v lodích, tak s lidmi z jiných planet, kteří žijí nepoznáni na naší Zemi.
Palomarské zahrady byly prodány a my jsme se v našich horách přemístili o několik set metrů výše. Kniha "Létající talíře přistály" vyšla v září 1953 v Anglii a v říjnu téhož roku následovalo vydání americké.
Obdělat zemi, která se stala naším novým domovem, nás však stálo velkou námahu. Byla hustě porostlá stále zelenými duby a poseta velkými balvany. S bolestí jsme mnohokráte vzpomínali na schopnost, která byla na Zemi využívána před dávnými časy a která lidem umožňovala zvedat obrovské kamenné desky a pohybovat jimi z místa na místo, kamenné desky obrovské váhy, jako kdyby to byla peříčka. Toto tajemství znali například Egypťané, kteří stavěli pyramidy, zrovna tak jako lidé na Velikonočních ostrovech, kteří dopravovali na určená místa obrovské sochy. Ale my jsme byli odkázáni na nedokonalé stroje, abychom si vybudovali cestu a odstranili velké kusy skal.
Mnoho hodin jsme po večerech trávili kreslením plánů jednoduchých budov, které jsme zde chtěli postavit. Měly sloužit nejen našemu pohodlí, ale měly pohostinně přijímat i stále rostoucí počty lidí, kteří mne přicházeli navštívit. Očekávali jsme, že kupci z Palomar Gardens povedou dále restauraci a skromný hostinec, protože zde na míle daleko žádný jiný nebyl. Ale z nějakého důvodu jej zavřeli. Proto jsme cítili povinnost, i když jsme neměli žádný personál, dávat našim hostům jídlo, už jenom ze slušnosti a s ohledem na námahu, s níž cestu podnikali, a na čas, který obětovali, aby nás mohli nahoře navštívit. Dokázali jsme postavit kuchyň s navazující rovnou terasou, vytesanou do naší hory. Dokončit terasu dalo nesmírnou práci. Ale s pomocí svalnatých mladých mužů, kteří nám dali k dispozici svůj čas a své síly, byla terasa nakonec vytesána. Naše námaha byla bohatě odměněna. Část terasy stínily krásné věčně zelené duby. Odtud jsme měli výhled na vrcholy hor, které se vynořovaly jeden za druhým v jemných pastelových barvách, až poslední téměř splýval s modří nebes. Terasu jsme vybavili židlemi, lavicemi a stoly a koupili jsme i gril na dřevěné uhlí.
Nejdříve jsme bydleli ve dvou starých chýších, které patřily přátelům v sousedství. Kuchyni jsme používali také jako kancelář nebo jako ložnici pro jednoho z nás, nebo jako místo úkrytu, když nás počasí zahánělo dovnitř. Zpočátku jsme neměli tekoucí vodu ani elektřinu. Čistý potok tekl v podzemí v boku hory. Ten jsme potrubím vyvedli až na povrch a udělali jsme malý rybník s odtokem, takže jsme měli stále čerstvou vodu. Tu jsme pak ve vědrech nosili nahoru.
Bylo nám jasné, že navzdory svým snům a nutné potřebě těchto věcí, se s výstavbou budovy nedostaneme dále, dokud na to nebudeme mít dost peněz. Mnohým lidem by se náš život bezpochyby zdál nepohodlný a primitivní a naše práce těžká. Ale my jsme byli spokojeni s tím, co jsme měli, a každý malý komfort, který jsme si čas od času mohli dopřát a který nám naši každodenní práci přece jen usnadňoval, pro nás znamenal více, než kdyby šlo všechno hladce.
Jak nádherný pro nás byl den, kdy jsme se dozvěděli, že konečně můžeme stavět dům, sice menší, než bychom si přáli, ale s dost velkým pokojem, v němž budu moci za nepříznivého počasí hovořit s návštěvníky, a s menší místností, opravdovou kanceláří.
Doslechli jsme se o jednom čestném a spolehlivém stavebním podnikateli, žijícím ve městě vzdáleném asi 40 km. Navázali jsme s ním spolupráci. Kuchyňskou budovu jsme postavili sami, s pomocí našich dobrých přátel. Někteří z nich byli mými dlouholetými žáky v seminářích o univerzálních zákonech. Kuchyňská budova pro mne měla prvořadou důležitost, zásluhou přátelství a věrnosti, které pomohly při její výstavbě.
Pak jsme si mohli dovolit opravdového stavitele. Ukázal se jako dobrý člověk, a měl zájem o moji duchovní práci. Venkovský dům byl brzy hotov. Měli jsme již dost peněz na to, abychom jej hezky a pohodlně zařídili. Dokonce jsme si pořídili dvě malé umývárny se sprchou. V době, kdy jsem začínal psát tuto knihu, jsme ještě neměli elektrický proud. Ale voda již tekla trubkami a nevadilo nám, že byla chladná a často jen kapala. Jak velká pak byla naše radost, když jsme konečně po dlouhém čekání měli elektrický proud, který zajišťoval teplo a nahrazoval svíčky a petrolejové lampy. Naše čekání se vyplatilo a bylo odměněno radostí.
Jak jsme se pomalu dopracovávali ke konečnému komfortu, mohli jsme si dovolit i zvířata. Měli jsme dva psy a šest koček a způsobně nás navštěvoval jejich příbuzný druh – skunk. Tato tak těžce pomlouvaná zvířata jsou společenská a milá, pokud je nikdo nedráždí, a pamatují si své přátele. Pili mléko z nádobek pro kočky a dělili se o maso se psi, a jen zřídka se setkali s protestem. Když se někdy náhodou nějaký pes rozhodl skunkovi maso odepřít a se zuřivým štěkotem se po něm ohnal, stáhl se pan skunk s grácií a s důstojnou rychlosti zpět na úbočí hory.
Mezi svými cestami na střední západ, do New Yorku a Kanady, kde jsem přednášel, jsem usilovně pracoval na pozemku, a dělal jsem přestávky jenom tehdy, když jsem měl možnost pohovořit s přáteli a s mnohými cizinci, kteří mne přišli navštívit. Plánoval jsem sice přednášky i pro východní pobřeží a pro Anglii, ale v Kanadě jsem se zcela vyčerpal a ztratil jsem hlas. Moje přednášky totiž následovaly hustě jedna za druhou a já se nenaučil šetřit síly, když jsem hovořil o tématech, která mi obzvláště ležela na srdci. Po ukončení každé přednášky se mnou vždy chtělo hovořit mnoho lidí a já musel odpovídat na jejich otázky. Nějak jsem nebyl schopen uposlechnout dobré rady, abych opustil přednáškový sál, než mne lidé přepadnou svými dotazy. Nakonec jsem již vůbec nemohl mluvit a můj lékař mi nařídil, abych odřekl přednášky na východě i v Anglii a nejméně šest měsíců si odpočinul.
Lékařské nařízení pro mne bylo velkým zklamáním, ale musel jsem se mu podřídit. Krátce po návratu do milovaných hor se mi hlas opět vrátil a já trval na tom, abych ho mohl používat alespoň tehdy, když mne někdo přišel navštívit.
Obávám se, že jsem byl pro ty, kdo mne nabádali k rozumu, tvrdým oříškem. Pravděpodobně jsem v tomto směru žádný rozum ani neměl. V každém případě vím, že má námaha nebyla marná. Když se plně rozdám lidem, kteří mne navštívili,

bude mi to vráceno jiným způsobem.
V červnu 1954 přijel na Palomar Desmond Leslie. Vlastně jsem jej chtěl navštívit v New Yorku, ale nemohl jsem splnit svůj program. Místo toho mne navštívil on sám. Byla to velká radost. Je nadán velmi bystrým rozumem a zájmem, má skvělý smysl pro humor a může dát naší společnosti velmi mnoho dobrého. Účastnil se nejen akcí našich společných zájmů, ale dělal s námi i veselé hlouposti, kterými jsme se odreagovávali mezi vážnými tématy .
Desmond chtěl u nás pobýt jenom měsíc, ale nakonec zůstal až do konce srpna. Těším se na další setkání s ním, tentokrát v jeho domovině, až tam pojedu, abych dohnal zameškané přednášky.
Celkově mohu říci, že můj čas byl bohatě naplněn. Došlo k dalším setkáním s mými přáteli z jiných světů, a také rostl počet dobrých pozemských přátel různých druhů a typů. K tomu ovšem musím ještě připočíst zdravou práci v přírodě a práci na sestavování materiálu pro tuto knihu. Byl jsem šťastný. Příležitostně jsem si také odpočinul; bylo to tehdy, když moji přátelé příliš dávali najevo svůj nesouhlas s tím, jak se unavuji.
Brzy nám bylo jasné, že musíme náš dům uspořádat trochu jinak. Abychom získali místo pro spaní, přepažili jsme krátce před tím, než přijel Desmond, velkou místnost, která byla určena pro přednášky. Až do té doby spal vždy jeden z nás ve staré chatě a druhý v budově kuchyně. Po novém uspořádáni máme nyní o polovinu menší prostor pro přednášky, ve kterém spávám, a jednu zvláštní ložnici a kancelář, ve které se rovněž nachází polní lůžko. Později jsme vytvořili pohodlnou místnost pro spaní z kůlny pro psy. Tak se nám podařilo odstranit lůžko z kuchyně.
Voda je nyní přiváděna do reservoáru a zároveň i na pozemek. Z původního kapání vody do mycí kádě a do sprchy je nyní pořádný proud. Pod věčně zeleným dubem jsme zřídili malý rybníček s kamennou obrubou a kolem ní nasázeli květiny. Doprostřed rybníčku jsme posadili sochy Amora a jeřába. Pracujeme hodně, ale jsme šťastni. Před očima máme stále hory. Nikdy nejsou jednotvárné. Jejich krása se mění s ranním svítáním, s jasným polednim sluncem i se západem. Okouzlující jsou i v noci, ať již na ně svítí Měsíc nebo se temně tyčí proti hvězdami poseté obloze.
A často vídáme létající talíře, jak nad námi letí rychlosti blesku. V posledních týdnech spatřilo mnoho lidí v sousedních městech i vesmírné lodě. Jsme rádi, že jsou tam nahoře nad námi a nad celou Zemí. Doufáme, že je budou v blízké budoucnosti vidět všechny národy světa a že snad i poznají, kdo jsou. Doufáme též, že lidé, kteří se již dnes ve věci vyznají a jejichž slova budou přesvědčivá, v zájmu celého lidstva brzy promluví.

(15)
SLAVNOSTNÍ HOSTINA A ROZLOUČENÍ

Moje poslední setkání se odehrálo 23. srpna 1954. Desmond Leslie byl toho času v Los Angeles, kde přednášel. Věděl, že budu mít setkání, a velmi doufal, že jej vezmu s sebou. Přál jsem mu to. Ale kosmičtí bratři nemohli jeho přání splnit, z důvodu, který mi neřekli. Když o tom zpětně uvažuji, myslím, že to odmítli proto, že mi chtěli ukázat určité věci a sdělit něco, co nebylo určeno pro někoho, kdo ještě neměl žádné kontakty.
Setkání s mými přáteli Firkonem a Rámou proběhlo běžným způsobem. Na cestě ke scoutu Firkon řekl:
"Musím ti říci, že dnešní setkání bude setkáním na rozloučenou pro tebe i pro nás. Až tě dnes v noci doprovodíme zpět do hotelu, vrátíme se do scoutu a poletíme do mateřské lodě. Ta nás odveze na naši domovskou planetu. Naše mise na Zemi končí."
Padl na mne hluboký smutek. Ráma rychle řekl:
"Ale ty nás ztratíš pouze fyzicky. Nezapomeň, že nadále zůstaneme v myšlenkovém kontaktu, ať jsme kdekoliv."
Pokoušel jsem se z toho získat nějakou útěchu, ale momentálně se mi to nedařilo.
Pak Firkon hlasem plným soucitu řekl:
"Ty jsi náš velký přítel. Celý ten rozlehlý prostor, který se rozpíná mezi námi, na tom nemůže nic změnit."
Styděl jsem se za své duševní pohnutí. I když jsem tyto pocity nedokázal zcela překonat, přece jsem se pokusil je alespoň trochu ovládnout. Přistihl jsem se při myšlence, zda snad jiní kontaktéři, kteří budou právě teď žít na Zemi, nedostanou za úkol se se mnou někdy v budoucnu sejít. Na tuto nevyslovenou otázku jsem bohužel nedostal žádnou odpověď. Nechali mě při tom, že toto je skutečně setkání na rozloučenou, přinejmenším na nějaký čas. Je to nejen rozloučení s oběma přáteli, mezi nimiž jsem seděl, ale zároveň to je i poslední let do vesmíru.
Pohnutí mysli, které na mne bylo jistě znát, propůjčilo všemu novému, co jsem slyšel, a všem podivuhodným věcem, které jsem této noci viděl, zvláštní naléhavost. Přispělo k hlubšímu hodnocení věcí z mé strany. Rostla moje vděčnost za vše, co mi mimozemšťané již dříve prokázali, a moje srdce tím bylo tak přeplněno, že se to ani nedá vyjádřit slovy.
Let malým talířem jsem již několikrát detailně popsal. Proto jenom krátce připomenu; že nás u malého letounu čekal Orton.
Scout se vznášel nad zemi a byl připraven k okamžitému odletu. Během krátkého letu jsme se ani neposadili. Pozoroval jsem střídavě měnící se diagramy a Ortona u přístrojové desky.
Když jsme tentokrát vjeli do mateřské lodě z Venuše, neměl jsem již pocit propadání žaludku. Dosáhli jsme plošiny a zastavili se jako při prvém letu. Byl zde opět týž muž se svorkami, aby malý scout upevnil, tentokrát nás však následoval po schodech dolů do salónu.
Při vstupu jsem ihned zachytil slavnostní náladu. Bylo zde množství lidí, které jsem nikdy před tím neviděl.
Měl jsem obrovskou radost, když ke mně přistoupily Ilmuth a Kalna a srdečně mne pozdravily.
"Jestlipak ti již někdo řekl, že mám dnes v noci pro tebe překvapení ?" ptala se Kalna. Aniž by však vyčkala odpovědi, pokračovala nadšeně dále: "Dnes v noci ti bude splněn slib, který jsme ti kdysi dali."
Zatímco Kalna hovořila, podala mi Ilmuth číši se vzácnou ovocnou šťávou. Všiml jsem si, že dívky na sobě měly letecký oblek, a to znamenalo cestu do vesmíru.
V salónu bylo mnoho mužů a osm žen, včetně Kalny a Ilmuth. Ostatní ženy měly na sobě krásné šaty, stejné jako Kalna

a Ilmuth, když jsem se s nimi setkal poprvé. Muži byli oblečení do pohodlných košil a kalhot. Všichni měli na nohou sandály.
Nebyli jsme si navzájem představeni, ale mně to nevadilo, neboť mne všichni přátelský pozdravili a někteří mne při tom dokonce oslovili jménem. Když bylo vítání u konce, ozvala se pojednou kdesi v pozadí hudba; místy mi to připomínalo hudbu orientální.
Kromě mne obdržel číši se šťávou jenom Ráma, ostatní s námi nepili. Proč, to jsem pochopil, když Ilmuth řekla:
"Musíme jít ihned na svá místa, abychom připravili překvapení, o kterém se zmínila Kalna. Tentokráte zde s tebou zůstane Ráma."
Zatímco Orton a Kalna odešli jedním směrem, Firkon a Ilmuth se vydali opačným směrem na druhý konec lodě. Ráma a já jsme mlčky pili šťávu. Bylo mi dobře, neboť jsem se podílel na vřelé a radostné náladě, která na lodi panovala. To mi alespoň částečně pomohlo překonat pocit smutku z loučení.
Některé skupiny lidí byly zabrány do mně neznámých her. Ráma, když uviděl můj zájem, řekl, že se můžeme k některé skupině podívat blíž.
U jednoho z malých stolů seděli čtyři muži a hráli karty. Karty byly zcela jiné, než u nás, i když byly přibližně stejně velké. Místo číslic na nich byly namalovány znaky. Díval jsem se, zda se některé znaky opakují, ale byly odlišné.
Další skupina mužů házela malé barevné kuličky na hladkou desku. Měl jsem zato, že jsou magneticky nabité. Neboť i když na desce nebyly žádné drážky, kuličky se nepohybovaly volně. Některé měly, jak se zdálo, přitažlivou sílu a přitahovaly k sobě ty druhé.
Jiná hra se podobala našemu stolnímu tenisu s tím rozdílem, že ve hře byly dva míčky najednou. To vyžadovalo obzvláštní šikovnost. Ženy byly v této hře mnohem obratnější.
Bylo mi nápadné, že nikdo při hře nemluvil, nesmál se ani se jinak nerozptyloval. Všichni se očividně bavili, ale nikdo z nich při tom nekřičel, jak tomu často bývá na Zemi. Mimoto nikdo nebral hru vážně, jak je to obvyklé u nás. Vládla zde atmosféra veselí a duševního odpočinku. Hráči se na nás často podívali s přátelským úsměvem. Někteří s námi také hovořili. Žasl jsem, jak plynně hovoří tito lidé mým jazykem.
Po nějaké chvíli Ráma řekl:
"Nyní bychom měli jít do kontrolního prostoru. Je tam k vidění mnoho věcí, které tě zcela jistě budou zajímat."
Následoval jsem jej s číší v ruce do velkého prostoru s mnoha tabulemi, diagramy a přístroji, které jsem zde již viděl při své první návštěvě.
Když jsme vstoupili stiskl Ráma zřejmě nějaké tlačítko, protože jsem viděl, jak se jako kouzlem z podlahy vynořila dvě sedátka. V týž okamžik jsem na velké obrazovce přímo před sebou spatřil Měsíc. Byl jsem zcela ohromen, jak byl blízko, a že vůbec nevypadal, že je na obrazovce, nýbrž jako by byl v hlubinách vesmíru.
To tedy bylo to překvapení ! Chvíli jsem se domníval, že na Měsíci opravdu přistaneme.
Ráma řekl:
"Dnes vidíš stranu Měsíce, kterou můžete ze Země vidět, ale nepřistaneme na ní. Obraz Měsíce je reflektován teleskopem, který při tvé minulé návštěvě nebyl v činnosti. Jen se podívej: Blížíme se k povrchu a za chvíli uvidíš výsledky lidské činnosti. V nesčetných velkých kráterech, pozorovatelných i ze Země, uvidíš obrovské hangáry, které ovšem normálně vidět nemůžete.
Všimni si, že krajina se velmi podobá krajině vašich pouští. Vystavěli jsme tyto hangáry tak velké proto, aby lodě, které jsou větší než je například tato, do nich mohly pohodlně vjíždět. V těchto hangárech jsou i byty pro velký počet pracovníků a jejich rodin a jsou vybaveny veškerým komfortem. Voda se v dostatečném množství přivádí z hor, stejně jako to děláte i na Zemi, když chcete zavodnit pouště.
Když loď vjede do hangáru, podrobí se cestující změně vzdušného tlaku. Tento proces trvá přibližně 24 hodin. Kdyby se tato změna neuskutečnila, pak by lidé v okamžiku, kdy vstoupí na Měsíc, trpěli značnými nevolnostmi. Takový proces změny tlaku nemohou lidé ze Země ještě pochopit. Příliš málo rozumí tělesným funkcím a jejich ovládání. Lidské plíce se skutečně mohou přizpůsobit velmi nízkému i velmi vysokému tlaku za předpokladu, že ke změně tlaku nedojde příliš rychle. V takovém případě by to ovšem mohlo způsobit i smrt."
Rád bych se takovému procesu podrobil, jen kdybych mohl na Měsíci přistát. Moje zpáteční cesta na Zemi vůbec nespěchala. Ale Ráma s chápavým úsměvem řekl:
"Máme pro tebe ještě mnoho nového. Chceme ti, ještě než tě dopravíme zpět na Zemi, ukázat druhou stranu vašeho satelitu. Dívej se pozorně – přibližujeme se k okraji Měsíce. Hleď, jak se vytváří oblaka. Jsou velmi lehká a vynořují se jakoby z ničeho, jak to často u oblak bývá. Většina z nich se nezhušťuje, ale okamžitě mizí. Za příznivých podmínek však některá ztěžknou. Jejich stíny jsou ze Země pozorovatelné teleskopy.
Nyní se blížíme k té straně Měsíce, která ještě nikdy nebyla ze Země viděna. Podívej se na povrch přímo pod námi ! V této krajině jsou hory. Na vyšších vrcholcích můžeš dokonce vidět sníh a na úbočích nižších kopců hustý porost stromů. Na této straně je velký počet horských jezer a vodních toků. Jedno z těchto jezer můžeš nyní vidět pod sebou. Řeky ústí do velkých vod.
V údolích a na úbočích hor můžeš vidět celou řadu různě velikých osad. Tak jako všude jinde, i zde někteří lidé milují výšky hor, jiní dávají přednost údolím. A také zde, jako všude, kde žijí lidé, jsou pro udržení života stejné podmínky. Kdybychom měli čas přistát a aklimatizovat se," pokračoval Ráma, "a trochu se projít po okolí, pak bys některé zdejší lidi poznal osobně. Ale co se týká studia měsíčního povrchu, je daleko výhodnější způsob pozorování z výšky, jak ho nyní provádíme."
Ráma měl pravdu. To jsem pochopil, když se na obrazovce objevilo dost velké město. Skutečně to vypadalo, jako kdybychom pluli nad střechami, a bylo vidět lidi, jak se procházejí čistými úzkými ulicemi. Letěli jsme nad hustě obydlenou části města, asi nad obchodní čtvrtí, avšak mnoho lidí venku nebylo. Zjistil jsem, že na ulicích neparkovaly

žádné vozy, viděl jsem jenom několik vozidel, které se pohybovaly nad ulicí, nikoliv po zemi, neboť nebylo vidět žádná kola. Svou velikosti ony vozy připomínaly naše autobusy a byly různě velké.
Ráma vysvětloval:
"Někteří lidé mají vlastní vozidla, ale mnozí jsou, jak vidíš, odkázání na městskou dopravu."
V blízkosti města bylo poměrně velké volné prostranství s obrovskou budovou na jedné straně. Vypadala jako velký hangár a Ráma to také potvrdil, když řekl:
"Musíme postavit vždy několik hangárů v blízkosti měst, kvůli pohodlnějšímu přistání, když přivážíme zásoby a vše, co je potřebné k životu a co se zde přitom nedá sehnat. Výměnou dostáváme určité minerály, které se na Měsíci nacházejí."
Stále jsem se díval na město, to však začínalo pomalu mizet. Ráma řekl, že se nyní vrátíme do prostoru mezi Měsícem a Zemí.
"Chceš se ještě na něco zeptat ?" otázal se. Nic mě nenapadlo, a tak jsem záporně zavrtěl hlavou.
"Vrátíme se tedy do salónu." řekl a jeho oči zářily. "Je tam totiž připravena hostina na oslavu mého a Firkonova návratu na domovskou planetu."
Při pomyšlení na brzké rozloučení jsem opět se zahanbením cítil vzrůstající pohnutí mysli. Překonal jsem je však tím, že jsem se v duchu vžil do jejich situace. Nebyl bych snad i já za takových okolnosti šťasten jako oni ? Byl, a to velmi !
"Všechny slzy, které snad proliji, budou slzami prolitými jenom nad sebou samým," řekl jsem a usiloval o klidný tón hlasu. "Co se týká vás, jsem šťastný."
Setkali jsme se s Ortonem a Kalnou u dveří a šli jsme společně do salónu. Viděl jsem, že velký stůl na jedné straně salónu je prostřený. Některé ženy, které se dříve zaměstnávaly hrou, právě dokončovaly jeho úpravu.
Když protilehlými dveřmi vstoupili do salónu Firkon a Ilmuth, šla Kalna ke své přítelkyni a obě dívky společně opustily místnost. Vrátily se m několik minut převlečeny do jiných šatů. Své pilotní uniformy vyměnily za překrásné splývavé róby.
Stůl pokrýval nádherný ubrus ze zlatožluté látky, do které byl vetkán barevný vzor. Z obou stran po celé délce stolu ležely příbory. Stolní stříbro se od našeho poněkud lišilo tvarem a zároveň bylo, jak jsem viděl, mnohem lepší. Zdálo se, že je vyrobeno z několika kovů a bylo ozdobené krásným tepáním.
V čele stolu stálo křeslo a kolem stolu dalších 14 židlí. Když se Kalna a Ilmuth vrátily, byli jsme vyzváni, abychom zaujali místa. V místnosti bylo osm žen a 21 mužů včetně mě.
Ráma seděl po pravici a Firkon po levici velkého Mistra. Ilmuth měla místo mezi Rámou a mnou a Kalna na protější straně mezi Firkonem a Ortonem.
Když se všichni posadili. Mistr se zvedl a v sále zavládlo uctivé mlčení. Po chvíli velký učitel promluvil tichým, ale zřetelným hlasem:
"Děkujeme Pravěčnému za tyto dary a pokrmy. Kéž by všichni lidé ve tvé velké říši byli zrovna tak nasyceni, jako my ! Dej, ať tyto pokrmy posílí naše těla, aby dále sloužila božskému Duchu způsobem, který se tobě, Stvořiteli veškerého života, líbí." Když tuto překrásnou modlitbu dokončil, všichni ještě po několik okamžiků mlčeli. Než se Mistr posadil, dodal:
"Sešli jsme se zde dnes večer, abychom s velkou radostí oslavili úspěšné dokončení pozemské mise, kterou uskutečnili dva naši bratři. Firkon a Ráma splnili svůj úkol dobře. Nyní se po vynaložené námaze vrací na své mateřské planety. Radujeme se s nimi."
Před každým hostem stál na stole křišťálový kalich s jemně nazlátlou tekutinou. Mistr jako první pozvedl svou číši a pronesl: "Připijme na blaho přítomných a svých spolubližních v celém vesmíru."
Zvedl jsem číši ke rtům a trochu upil krásně vonící tekutiny. Obsah poháru jsem pil pomalu, abych jej vychutnal až do poslední kapky. Nápoj měl trochu opojný účinek, asi tak jako některá vína, když se vypijí ve větším množství.
Když jsme na počest Rámy a Firkona pozvedli číše, zazněla v salónu z neviditelného zdroje jemná hudba. Ještě nikdy před tím jsem podobnou hudbu neslyšel. Pronikala celou mojí bytostí a působila příjemné vibrace. Byla to podivná a krásná melodie. Pozemskou hudbu připomínala jen velmi vzdáleně.
Bylo to poprvé, co jsem směl stolovat s lidmi z jiných světů. Byl jsem přirozeně velmi zvědavý, jak dalece se jejich pokrmy podobají našim.
Uprostřed na obou koncích stolu stály krásné mísy s ovocem. Jeden druh ovoce vypadal přesně jako velké růžové jablko včetně stopky. Sliny se mi sbíhaly v ústech a již předem jsem cítil báječnou chuť ovoce, které mi bylo tímto způsobem nabídnuto. Když jsem se do něho zakousl, měl jsem pocit, jako kdybych kousl do dužiny zralé broskve, i když chutí se ovoce spíše podobalo směsi chuti jablka a třešně. Jádro obsahovalo pouze jednu pecku, která vypadala jako velké jadérko z jablka.
Jiné ovoce se podobalo obrovské malině, a to vzhledem i chutí. Nejmenší z plodů tohoto ovoce byl asi čtyřikrát větší než naše malina. Podél celého stolu byly rozestavěny nádoby, z nichž některé obsahovaly rozmanité ovocné šťávy, jiné pak různé druhy nápojů. Každý host měl k jejich konzumaci několik číší různých velikostí. Další nápoj, který jsem okusil, měl chuť jako čistá malinová šťáva.
Pokrmy rozdávaly dvě dámy, které seděly na opačných koncích stolu. Nejdříve přinesly kouřící mísy se zeleninou. Obsah jedné z mís se podobal naší karotce. Jak jsem však zjistil, nebyla tak tuhá a chutnala sladkokysele. Jiná zelenina se zase podobala pozemským bramborám. Byly sice oloupané, ale jinak v přirozené podobě. Měly nažloutlou barvu, chutnaly jako pastrňáky, ale jejich tkáň nebyla tak hrubá. Jiná zelenina měla tvar a barvu petrželové natě a chuť jemně citrónovou.
Bylo zde i velké množství dalších druhů zeleniny, ale ty jsem již neochutnal. Nikdy jsem od přírody nebyl velký jedlík a v onen večer jsem díky rozrušení neměl k jídlu skoro žádnou chuť. Marně jsem se pokoušel z mysli zapudit důvod

konání této slavnostní hostiny. Firkon a Ráma, moji dobří přátelé, odcestují na své vzdálené domovské planety...
Bral jsem si po kouscích hrubý velmi tmavý chléb a něco, co vypadalo jako maso. Chléb měl zlatohnědou kůrku a chutnal, jako by byl upečen z ořechů, měl však v sobě i chuť obili. Když jsem žvýkal kousek do zlatova upečeného "masa" a v duchu ho přirovnával k našemu hovězímu, vysvětlila mi Kalna přes stůl:
"Je to sušený kořen jedné rostliny z Venuše. Na Venuši vaříme tuto rostlinu čerstvou a čerstvá má daleko lepší chuť než tato sušená. Na cesty si je ovšem musíme usušit. Je obzvláště výživná, neboť obsahuje proteiny jako maso, ale je pro tělo lépe stravitelná: Každý kousek tohoto kořene, který je zde podáván, se rovná půl kilogramu vašeho masa. Z kořene rostliny navíc získáváme výtečné koření pro jiné pokrmy."
Jako zákusek se podával velký koláč. Vypadal jako něco, co u nás nazýváme "andělským pokrmem". Když ho však rozřízli, vnitřek se naší houbovité buchtě nepodobal. Bílé těsto bylo proloženo žlutými pruhy. Byl z jemné hmoty, která se doslova rozplývala v ústech, a měl nasládlou chuť. Když se z koláče jedla pouze bílá část, měnila se jeho chuť způsobem, který nedovedu popsat. V každém případě byl onen koláč vynikající.
Pozoroval jsem ostatní u stolu a naslouchal jejich veselému hovoru. Viděl jsem, že se nikdo chutnou potravou nepřejídal, jak se tomu často děje při hostinách na planetě Zemi. Bylo ovšem vidět, že jídlo chutnalo všem.
Po skončení hostiny se zvedly všechny ženy a několik mužů a odklidili nádobí. V jedné stěně, která předtím vypadala celistvě, se mně již známým způsobem otevřely dveře, vedoucí do kuchyně. Tudy všechno odnesli a za několik okamžiků se vrátili zpět na svá místa. Dveře se za nimi nehlučně zavřely.
Náhle utichla hudba. Jeden z mužů vstal a bez jakéhokoliv doprovodu zazpíval píseň ve své mateřské řeči. Nemohl jsem mu samozřejmě rozumět, ale byl jsem zcela unesen jeho hlasem. Když skončil, řekla Ilmuth:
"Byla to píseň na rozloučenou. Obsahovala požehnání pro naše bratry, vracející se domů."
Opět zazněla hudba z neviditelného zdroje, nyní trochu hlasitěji a živěji. Dvě ženy se zvedly od stolu a ve volném prostoru místnosti se počaly v rytmu hudby půvabně pohybovat. Později mi bylo vysvětleno, že tento tanec je symbolem vesmírné síly.
Když jsem tak pozoroval pohyby žen, napadlo mě, že kdyby chtěl člověk takový tanec napodobit, musel by mít dvoje klouby a pružnost dítěte. Byla to skutečně nádherná podívaná. Neboť svými pohyby i držením těla představovaly postupně všechny přírodní nálady, od tichých vod za bezvětří až k nejbouřlivějším orkánům ve vesmíru.
Popsat takový rytmus je nemožné, ale bylo ta fascinující a zároveň vzrušující. Mladé tanečnice v sobě měly nenapodobitelný půvab a jejich šaty jako by při pohybu měnily barvy. Při tom jsem neviděl, že by na ně dopadalo barevné světlo. Slovo "grácie" v nejužším slova smyslu vystihuje nádheru představení jen velmi těžko.
Chvíli po tom, kdy skončil tanec, promluvil Mistr s Ortonem a ten pak přišel ke mně.
"Nyní bychom ti rádi ukázali krajiny na Venuši, jejichž obrazy jsou z Venuše přenášeny přímo do naší lodě."
Byl jsem unesen vyhlídkou na takový zážitek a ptal jsem se sám sebe, na které obrazovce se slíbené obrazy objeví. V salonu přece žádná nebyla. Vtom zhaslo světlo a před mýma udivenýma očima visela první krajina přímo uprostřed tohoto sálu.
Ortonovi zřejmě připadalo moje ohromení legrační a tak mi hned vysvětlil:
"Máme zvláštní projekční aparát, který může zadržet vyzářené paprsky v požadované vzdálenosti. Body, které v této vzdálenosti vytváří pomyslnou plochu, slouží jako jakási neviditelná obrazovka. Na ní se obrazy koncentrují v barvách a plasticky."
Krajina, kterou jsem spatřil, vypadala, jako by byla přímo před námi, takže mi dalo velkou práci uvědomovat si, že se nacházím nikoliv na Venuši, ale v kosmické lodi. Viděl jsem krásné hory, jejichž některé vrcholky byly pokryty sněhem. Některé byly zcela holé a skalnaté a od pozemských hor se příliš nelišily, jiné byly naopak hustě zalesněné. Viděl jsem také vodu v potocích a velké vodopády na horských převisech.
Orton se ke mně naklonil a šeptal mi:
"Na Venuši máme mnoho jezer a sedm oceánů. Všechny jsou vzájemně spojeny přírodními i umělými vodními toky."
Ukázali mi mnoho měst na Venuši, malých i velkých. Neustále jsem měl pocit, že jsem se ocitl v nějaké nádherné pohádkové zemi. Architektura domů byla podivuhodně krásná, neměla monotónní linie. Mnoho staveb mělo kupole, které zářily duhovými barvami, a působily dojmem živoucí síly.
"V temnotě noci," řekl tiše Orton, "barvy mizí a kopule svítí měkkým žlutavým světlem."
Všechna města měla půdorys kruhový nebo oválný a žádné z nich nebylo přelidněné a nemělo domy postavené těsně vedle sebe. Mezi městy se nacházel neobydlený prostor.
Lidé, které jsem na ulicích těchto měst viděl, konali své denní pochůzky beze spěchu a neklidu, tedy bez toho, co je u nás na Zemi tak charakteristické. Jejich oblečení se podobalo našemu.
Každá osoba byla sice oblečena podle svého vkusu, zároveň se však svým oděvem přibližovala všeobecnému stylu.
Nejvyšší osobu jsem odhadoval tak na 198 centimetrů, průměrného dospělého člověka asi na 167 centimetrů a nejmenší osobu, kterou jsem viděl, asi na 106 centimetrů. To nejmenší bylo možná dítě. Nemohl jsem to zjistit přesně, neboť na nikom nebyl patrný věk, jak je tomu u nás. Vím zcela určitě, že jsem viděl i několik dětí. Ale ty byly ještě mnohem menší.
Dopravní prostředky, které se podobaly našim autům a s nimiž se cestovalo z místa na místo, vypadaly jako miniaturní mateřské kosmické lodě. Vznášely se mírně nad zemí a sloužily zřejmě jako autobusy, jak jsem to viděl na Měsíci. Navzájem se lišily velikostí a některé z nich byly zřejmě otevřené.
Byl bych rád věděl, čím jsou poháněny. Opět se ke mně naklonil Orton a šeptal mi do ucha:
"Stejnou energií, kterou jsou poháněny naše vesmírné lodě." Silnice byly dlážděné a lemované záhony pestrých květin.
Dále jsem viděl pobřeží jednoho jezera. Písek byl velmi bílý a jemný. Po hladině se proti pevnině valily dlouhé ploché

vlny s hypnoticky působící pravidelností. Na pláži a ve vodě bylo mnoho lidí. Z jakého asi materiálu měli své koupací oděvy, když po vynoření z vody vypadaly stejně suché jako před ponořením ?
Kalna, která si sedla vedle mne, mi to vysvětlila:
"Materiál je vodotěsný a má i určité vlastnosti, které odpuzují některé škodlivé sluneční paprsky. Tak jako na Zemi jsou i u nás sluneční paprsky silnější, když se odrážejí od vodní hladiny."
Jako další byl promítnut obraz tropické krajiny Venuše. S velkým údivem jsem zjistil, že mnoho stromů zde se podobá našim smutečním vrbám, jejichž listí visí v kaskádách z větví. Avšak barvy a detaily listů byly zcela jiné.
Jak může každého napadnout, měl jsem velký zájem o život zvířat, který bylo možno pozorovat na některých obrazech. Na pláži jsem viděl pejska s krátkou srstí, na jiných místech ptáky různých barev, jen málo odlišné od ptáků pozemských. Jeden například vypadal jako náš divoký kanárek. Na venkově jsem viděl koně a krávy, obojí trochu menší než u nás na Zemi, ale jinak velmi podobní. Zdálo se, že to jsou na Venuši jediní reprezentanti fauny.
Také květiny se podobaly těm, které rostou na Zemi. Mohl bych říci, že hlavní rozdíl mezi faunou a flórou na Venuši a na naší Zemí spočívá v barvách a tkáních. Jak mi Kalna řekla, je to způsobeno neustálou vlhkostí planety.
"Jak jsi již slyšel," pravila, "na rozdíl od lidí vaší Země vidí naši lidé hvězdy jen zřídka. Krásy nebes známe jen z našich výzkumných cest vesmírem."
Jako poslední nám byl promítnut obraz velmi hezké paní, jejího chotě a jejich 18 dětí, které už byly kromě jednoho dospělé. Rodiče vypadali jako mladý manželský pár na počátku třicítky.
Zde podívaná končila. Byl jsem vyzván, abych kladl otázky. Moje první otázka byla, jak působí neustále zamračené nebe na obyvatele Venuše.
Orton odpověděl:
"Kromě toho, že žijeme podle vesmírných zákonů, působí naše vysoce aktivní atmosféra jako další faktor příznivě ovlivňující délku našeho života. Střední věk u nás je tisíc roků. Když měla Země také takovou atmosféru, byl u vás lidský věk mnohem vyšší než je tomu dnes.
Vrstva oblaků, která obklopuje naši planetu, působí jako filtrační systém. Oslabuje škodlivé záření, které by jinak pronikalo do naší atmosféry. Chtěl bych tě upozornit na jedno místo v Bibli. Když ji budeš pečlivě číst, zjistíš, že na Zemi se počal lidský věk zkracovat, když se začalo tvořit méně mraků a když lidé poprvé viděli daleko v prostoru hvězdy.
Jistě tě bude zajímat, že se vaše Země naklání. Kdyby se náhle převrátila úplně, a to se může stát každým okamžikem, pak se z moře vynoří velké plochy pevnin. Toto nové území, nasáklé vodou, pak bude po mnoho let vysychat, a to způsobí velké výpary. V důsledku toho se budou na vaší obloze neustále tvořit oblaka a lidský věk se začne opět prodlužovat. Jestliže se pak lidé vaší planety naučí žít podle zákonů Stvořitele, budou moci dosáhnout tisíce let života ve stejném těle.
Možné převrácení Země je důvodem, proč vás neustále pozorujeme. Neboť vaše postavení vůči ostatním planetám Mléčné dráhy je nanejvýš důležité. Drastické převrácení jedné planety by do určité míry mělo vliv na oběhové dráhy ostatních planet, a to by měnilo i směry vesmírných cest."
"Převrácení Země. jestliže by k němu došlo náhle, by jistě na naší Zemi vyvolalo velké katastrofy, že?" ptal jsem se.
"Musí k tomu nevyhnutelně dojít," odpověděl. "Bohužel člověk ještě nezná zákony, které určují vztah člověka ke světu, ve kterém žije. Po celá dlouhá staletí a tisíciletí tu bylo mnoho znamení a výstrah, ale lidé je prostě ignorovali. Některá z těchto znamení jsou uvedena v Písmu jako proroctví. Ale bohužel, lidé jich nedbali. Některá proroctví se již dokonce vyplnila. A přesto lidé nejsou o nic chytřejší. Není moudré zříkat se Stvořitele ! Lidstvo se musí dát vést nikou, která mu dala život !
Jestliže chce člověk žít bez katastrof; pak se musí dívat na svého bližního jako na sebe sama. Každý totiž v sobě zrcadlí toho druhého. Není vůlí Stvořitele, aby se lidé krutým způsobem a bezuzdným krveprolévánim navzájem vybíjeli."
"Já vím," řekl jsem, "že se nyní dostáváme do nového cyklu nebo časového úseku. Někteří pozemští bratří to nazývají "zlatým věkem", jiní obdobím Vodnáře. Můžeš mi o tom něco říci ?"
"My na naší planetě neoznačujeme časové změny tímto způsobem. Známe jenom pokrok. Ale abych na tvůj dotaz odpověděl, mohl bych možná říci, že se blížíte kosmickému věku, i když tomu sotva můžete rozumět. Vy už jste zlatý věk měli tehdy, kdy pro vás mělo zlato větší cenu než Bůh. A věk Vodnáře, jak to nazýváte, se může projevit jen tak, že Země bude ohrožena obrovskými masami vod nebo také jejím nedostatkem. Tato dvě období jste již také prodělali. Právě takové označování časových period vede k tomu, že je omezováno vaše chápání. Obyvatelé Země se musí učit žít v rovnoměrném rytmu s přírodními změnami a nebýt jim podrobeni."
"Jak bys definoval Kosmický věk ?" Zeptal jsem se nyní. "Vlastně bychom to raději měli nazývat věk kosmického porozumění. Je to ve vaší civilizaci poprvé, kdy si začínáte více uvědomovat možnost, že i ostatní světy mohou být obydleny lidmi. Poněvadž se se svými vesmírnými loděmi nyní často objevujeme všude na obloze vašeho světa, nemají ani ti, kteří věřit nechtějí, jinou možnost, než to přijmout. Kam až sahá lidská paměť, existují nyní poprvé přesvědčivé důkazy o tom, že život na Zemi nevznikl náhodou, jak to tvrdí dokonce i vaši největší astronomové. Lidské pokolení se ve vašem světě vyvinulo proto, že planeta Země je součástí dalekosáhlého a přesně řízeného Stvoření a jako ostatní planety je podřízena božským zákonům jediného Pravěčného.
Naše vesmírné lodě provádějí na vašem nebi manévry, které žádný pozemský letoun, ať patří kterémukoliv národu, nemůže napodobit. Vaši vědci a vlády to vědí. Po celém světě nás piloti vašich letadel viděli a obdivovali. Tisíce lidí Země nás spatřilo na obloze a žaslo. A další tisíce se dívají po obloze v naději, že nás někde zahlédnou.
To všechno bylo již dávno předpovězeno. Ve vašich písemných proroctvích se říká, že celý svět upadne do zmatku a že to bude provázeno následujícími znameními: Synové Boží sestoupí z nebe na Zemi, aby lidi zachránili. Současné poměry na vaší Zemi, abych to řekl vašimi slovy, vás postavily do stínu smrti. Celý váš svět je jediný chaos ! A

poněvadž nazýváte vesmírný prostor nebem a poněvadž i my jsme synové a dcery boží; nenapadá tě, že se právě nyní naplňují stará proroctví ?
Dále je předpovězeno, že až přijde čas, pozvednou se tmavé rasy na Zemi a budou si činit nárok na rovnoprávnost s bílými, na život svobodných lidí, který jim byl lidmi bílé pleti tak dlouho upírán. Nevyplňuje se právě nyní i toto proroctví ? Jak vidíš, známe velmi dobře historii vašeho světa. Výrok "jsme strážci svých bratří" platí všude pro celé lidstvo. Právě v roli strážců svých bratří přicházíme k vám a říkáme: Nechť nejvyšší bytost vesmíru je světlem pro váš svět, dejte se jí vést, aby se vaše trápení rozplynulo, jako tma před světlem.
Co by byl člověk bez dechu života ? A od koho jej dostává ? Není ho snad všude dostatek k požehnání všech lidí ? Řekni lidem Země, že Bůh nesídlí na nějakém vzdáleném místě, ale že je stále zcela blízko ve všech životních formách a především v člověku samotném."
Orton se odmlčel a já chvíli seděl se skloněnou hlavou a přemýšlel o jeho slovech. Pomalu jsem si začal uvědomovat nádherné teplo, které proudilo do mé duše. Když jsem opět vzhlédl, četl jsem v obličejích všech, kteří mne obklopovali, že to, co jsem pociťoval, byl proud požehnání, které ke mně od nich všech vyzařovalo.
Mistr se zvedl a šel ke mně. Povstali také všichni ostatní včetně mně.
"Můj synu," řekl Mistr a díval se mi hluboko do očí, "mnohé z toho, co ti právě řekl bratr, je v rozporu s tím, co jste se naučili znát jako pravdu. Nemá to samo o sobě žádný význam, neboť co jsme se naučili včera, je pouhým předstupněm k tomu, co zítra můžeme poznat jako vyšší pravdu. Je to zákon pokroku. Když je člověk jednou na správné cestě, pak již nic jiného neexistuje. Hlavní je, aby lidé pracovali s otevřeným srdcem, snažili se postupovat kupředu a měli stále na mysli, že nikdy nikdo nemůže vědět všechno ! Existuje neomylné vodítko, které člověku jasně naznačuje, zda nastoupená cesta je správná. Je to velmi prosté. Jestliže vaše myšlenky a vaše jednání mají zlé důsledky, pak cesta, kterou jdete, vede pryč od světla božské tváře. Když však vaše jednání přináší dobré výsledky, pak nejen váš život, ale i život vašich dětí a dětí vašich dětí bude šťastný. Pak bude vaším dědictvím nepřetržitý proud požehnání, nenarušený žádnou nemocí ani nouzí."
Dotkl se na rozloučenou mé ruky a opustil místnost, v jejímž tichu ještě zněla ozvěna jeho slov.
Dlouho jsem se díval do tváří mých přátel a pevně si vrýval jejich podoby do srdce. Neřekli jsme si na rozloučenou žádná slova. Každý jen zvedl ruku a já také. Pak mě Orton doprovodil k malému scoutu.
Na zpáteční cestě do města mne provázeli Firkon a Ráma. Už jsme spolu nehovořili.
Když jsme dorazili k hotelu a nastal okamžik, kdy jsem se musel s těmito milými přáteli rozloučit, zalil mne pocit nevýslovné bolesti. Stiskli jsme si ruce a Ráma mi tiše řekl:
"Požehnání věčného Boha budiž s tebou !"
Pak jsem je opustil a šel nahoru do svého prázdného pokoje.

(16)
NEOČEKÁVANÝ DOVĚTEK

25. dubna 1955
Právě když se stránky této knihy tiskly, událo se něco tak důležitého, že jsem se rozhodl rychle to poslat svým nakladatelům, aby to k mé knize bylo připojeno. Včera, 24. dubna 1955, bylo u mne na Palomarských terasách po celý den opět mnoho nedělních hostů, kteří mě zaměstnávali od rána až do noci. Když jsem je pozdravil a bavil se s nimi, náhle jsem stále více a více cítil, že jsem v duchu volán k blízkému setkání se svými přáteli z vesmíru. Bylo už pozdě, když odešli poslední dva návštěvníci. Odebral jsem se do svého pokoje a pokoušel se usnout, ale marně. V průběhu další hodiny bylo nutkání, abych vstal a jel do města, tak silné, že jsem musel vyrazit.
Během dlouhé jízdy do města mě napadlo, že mi snad bude splněno přání, které jsem vyslovil při našem posledním setkání. Tehdy jsem se ptal, jestli by mi dovolili udělat uvnitř lodě fotografické snímky, abych tak opatřil další důkazy jak pro pochybovače, tak i pro ty, kdo věří. Naznačili mi, že to není tak jednoduché, jak si myslím, a jeden kosmický bratr řekl větu, jejíž pravdivost jsem nakonec musel uznat:
"I kdyby se nám podařilo snímky udělat, pochybuji, že to přesvědčí nevyléčitelné pochybovače, neboť lidé Země mají falešné představy o ostatních planetách a poměrech, které na nich panují."
Přesto jsem v sobě stále choval naději, že mé přání bude jednou splněno.
Šel jsem na obvyklé místo a potkal tam muže, který mi byl při našich dřívějších setkáních již představen. Byl poslán místo jednoho bratra, který se vrátil na svou domovskou planetu. Bez zbytečného zdržování jsme nasedli do auta a jeli do pouště, na místo, kde na nás čekal scout jako při předešlých setkáních.
Když jsme vstupovali do malého letounu, podíval jsem se na hodinky. Bylo přesně 2,30 ráno. Pilot mne pozdravil a ptal se mne, zda jsem si přinesl fotoaparát. Ano ! Mám ho s sebou ! Byl to malý Polaroid, který jsem si koupil před krátkým časem. Pilot si ho prohlédl. Ještě nikdy podobný fotoaparát neviděl a ptal se mne, jak se s tím zachází.
"Rozhodli jsme se uskutečnit toto setkání, abychom ti splnili přání udělat snímek uvnitř lodě." řekl. "Nemůžeme ti však zaručit výsledek, a to z důvodů, které pochopíš později. Pokusíme se udělat snímek lodě a tebe, jak jsi uvnitř. Bylo by to jednoduché, kdybychom mohli použít své vlastní fotografické metody. Ale tím bychom ti neposloužili. Naše fotoaparáty a filmy jsou dokonale magnetické a vy na Zemi nemáte žádné přístroje, abyste mohli zachycené obrazy vyvolat. Musíme tedy použít tvůj. Uvidíme, co s ním půjde dělat."
Vysvětloval jsem, jak se s kamerou zachází. Byl jsem tím tak zaujatý, že jsem vůbec necítil žádný pohyb scoutu. Teprve slova pilota "Jsme tu !" mě uvedla zpět do skutečnosti.
Vzhlédl jsem a viděl, že se dveře scoutu otevírají. Pak jsem ke svému překvapení zjistil, že jsme přistáli na plášti jedné malé vesmírné lodě. Říkám malé, protože nebyla tak velká jako ty, ve kterých jsem byl předtím. Otvor, kterým malý

scout vjíždí do nosné lodě, byl zřetelně viditelný. Ale můj přítel ze scoutu vystoupil a pokynul mi, abych jej následoval. Šli jsme po povrchu mateřské lodě, minuli jsme veliký příjezdový otvor a zamířili k otvoru menšímu, který se před námi samočinně otevřel. To mne také velmi překvapilo, neboť jsem vůbec netušil, že se ve vesmírných lodích takové vchody nacházejí. Ukázalo se, že je tam výtah a já ke své velké radosti poznal v muži, stojícím na plošině, Ortona. Na jeho vyzvání jsem za ním vstoupil. Muž, který mne dopravil na mateřskou loď, se vrátil zpět ke scoutu ke svému společníkovi, kterému jsem přenechal fotoaparát.
Výtah byl úplně stejný jako ve velké lodi ze Saturnu (popsal jsem ho v osmé kapitole). Jeli jsme směrem ke středu lodě, kde se nacházela celá řada okének – volských ok, nyní dobře viditelných po obou bočních stranách lodě. Zde se výtah zastavil a my jsme vystoupili. Orton mi vysvětlil, že on se nyní postaví k jednomu otvoru a já ke druhému a onen muž, který mne sem dopravil, se ze scoutu pokusí nás oba vyfotografovat. Scout se poněkud vzdálil od mateřské lodě.
Zjistil jsem, že okna mateřské lodě jsou zdvojená; vnitřní sklo bylo od vnějšího vzdáleno asi 180 centimetrů. Stáli jsme za vnitřními okny a já byl zvědav, zda se mým fotoaparátem podaří udělat skrze takovou vrstvu skla dobrý snímek.
Je velice těžké odhadnout ve velkém prostoru velikost a vzdálenost. Po ruce totiž není nic, s čím by se to, co se odhaduje, dalo srovnat. Stále se mi zdálo, že scout je od mateřské lodě vzdálen asi 30 metrů.
Z kupole na špičce scoutu vyzařoval směrem k velké lodi světelný paprsek. Chvílemi byl tento paprsek velmi intenzívní, potom zase slábl. Jak je na snímcích vidět, zkoušeli intenzitu světla, která byla potřebná k tomu, aby byla vidět mateřská loď a zároveň aby světlo proniklo dvojím sklem okének a ozářilo Ortona i mne.
Během celého procesu bylo světelné a magnetické záření, vycházející z mateřské lodě i ze scoutu, sníženo na minimum. Později jsem se dozvěděl, že oba muži, kteří nás fotografovali, museli na čočku kamery přiložit nějaký druh filtru, aby ochránili film před magnetickými vlivy, vycházejícími z mateřské lodě. Byl to jenom první pokus a jak snímky zřetelně ukazují, vyzkoušely se různé vzdálenosti od lodě a různá intenzita osvětlení.
Musím se přiznat, že jsem si neustále vyčítal, že jsem si s sebou do města, kam jsem se vydal tak narychlo, nevzal další filmy. To bylo pro moje bratry dost těžkou překážkou, protože měli pro svoje pokusy, které museli nejdříve provést, dost málo operačního prostoru. Při práci s mou kamerou oba muži důkladně prostudovali její výsledky. Možná že při nějaké další příležitosti a při použití lepšího aparátu by mohli dosáhnout výsledků lepších.
Uběhl nějaký čas, než ze scoutu přišel signál, že se vrací do mateřské lodě. Díval jsem se, jak výtah vyjížděl až ke stropu. Otevřely se vnější dveře a po chvíli se výtah vrátil a zastavil opět v naší úrovni. Na plošině stál pilot scoutu s mou kamerou v ruce. Když k nám došel, oznámil nám, že se jim snímky sice zdají málo zdařilé, ale že přece jen určitého úspěchu dosáhli. Pak poněkud ztlumili osvětlení mateřské lodě a pořídili zde další snímky.
Očekával jsem špatný výsledek, avšak tím, co jsem viděl, jsem byl příjemně překvapen. Pak jsme všichni tři šli do přední částí lodě. Najednou jsem viděl, jak před námi ustoupila stěna a objevil se otvor, připomínající tunel. Za tunelem byla menší místnost se dvěma piloty, kteří seděli u kontrolních přístrojových desek.
Protože konec lodě byl průhledný a tabule v místností zářily, bylo tam hodně světla a moje naděje na pořízení dobrého snímku opět vzrostly. V prostoru, ve kterém jsme stáli, najednou zhasla všechna světla, takže tam byla úplná tma. Tyto pokusy však nevyšly, neboť v mateřské lodi bylo magnetické pole silnější než ve scoutu.
Něčemu jsme se při tom naučili. Bez filtračního systému pro naše filmy, dodnes nevyvinutého, není možné uvnitř lodě pořídit zřetelné fotosnímky. Když jsem se zeptal, zda by se s nějakou lepší kamerou s ostřejší čočkou podařilo dosáhnout lepších výsledků, dostal jsem odpověď, že nikoliv, a to díky druhu filmů, které používáme.
Muži pořídili dva snímky a v lodi se opět rozsvítila světla. Všichni tři jsme se vrátili k výtahu a vyjeli ke stropu lodě. Když se otevřel východ, opět jsem na plášti lodě uviděl odpočívající scout. Orton se dotkl mé ruky na rozloučenou a já i pilot jsme se vydali k letounu. Vstoupili jsme, dveře se zavřely a my se vydali na zpáteční cestu.
Nejsem schopen posoudit, jak daleko od Země jsme byli, ale čas od odchodu po návrat nebyl delší než dvě a půl hodiny.
Po přistání jsem se já a můj průvodce rozloučili s pilotem a odešli k místu, kde byl zaparkován vůz. Krátce před sedmou hodinou ráno mne můj společník vysadil z auta. Pozval jsem jej na kávu a snídani, ale on odmítl se slovy, že nemůže přijít pozdě do práce, kterou přijal na dobu, po níž se bude na naší Zemi zdržovat.
Nakonec bych chtěl říci, že vím úplně přesně, že se objeví snahy prohlašovat tyto fotografie za nepravdivé. To mně ale nijak netrápí. Každý člověk má právo věřit nebo nevěřit tomu, co říkám v této knize. Každý ať si však uvědomí, že svým osobním míněním nemůže na skutečnosti nic změnit. K potvrzení mých slov je pouze třeba zalistovat v historii. Zde zjistíme, že v každé časové epoše se masa duchovně přízemních lidí vždy spíš něčemu novému vysmívá, než aby uznala, jak málo ví o ohromujících skutečnostech nekonečného kosmu, čekajících dosud na své objevení. Bratřím z jiných světů, lidským bytostem jako jsme my, jsem vděčný za všechno, co mi ukázali a o čem mne poučili. Svým bratrům na Zemi pak o tom podávám zprávu, neboť mnoho z nich je nové pravdě otevřeno. Tím jsem si jist.
Pochybovači však musí jako vždy čekat, až se objeví i pro ně naprosto přesvědčující důkazy, že vesmírný prostor je již dávno prozkoumán národy jiných planet, národy, které jsou ve svém pokroku daleko před námi.

## DODATKY

### (17)
### BIOGRAFICKÁ SKICA AUTORA

Georgi Adamskému, narozenému 17. dubna 1891 v Polsku, nebyly ještě ani dva roky, když se jeho rodiče vystěhovali do USA a usadili se v New Yorku. Jeho dětství se sotva lišilo od dětství mnohých jiných dětí z emigrantských rodin.

Jeden rozdíl tu však přece jen byl. Rodiče George měli neobvyklý a hluboce náboženský vztah k zázrakům Stvoření, jak se projevují v nesčetně rozmanitých formách přírody. Proto také chlapec chodil do školy jen krátce a převážně byl vzděláván privátně. Tak mladý George vyrůstal v obdivu a posvátné úctě před každým jevem přírody až do jinošského věku. V takovém světě, který je ve mně, myslil si chlapec, by pro lidi mělo být lehké žít ve vzájemné harmonii. Velmi brzy začal pátrat po důvodech, proč se uskutečnění jeho modelu světa zdá být nemožné. Velmi brzy také počal poznávat pomíjivost zákonů, stanovených lidmi, zákonů diktovaných geografií, měnícími se potřebami a často tvořených jen pro prospěch těch, kteří jsou u moci. Poznával však také nepomíjivost zákonů přírodních. Zdálo se mu, že poučení, které lze čerpat z historie, si lidé vůbec neberou k srdci. Lidé této Země jednotlivě i jako celek – jak se zdá stále kráčejí ve starých kolejích, které vedou k nepřetržitému opakování neblahých poměrů. Myšlenky tohoto druhu mladého Adamského nikdy neopouštěly. Brzy věděl, že jeho životním úkolem bude, aby se navzdory omezení, ve kterém žije, dozvěděl o tom vše, co jen bude možné. Doufal, že se získaným poznáním pak bude moci být svým spolubližním alespoň trochu v jejich hledání pravdy nápomocen.
Naštěstí tento mladý muž nezahořkl, i když špatné sociální poměry jeho rodičům neumožnily, aby mu zaplatili vzdělání. které by odpovídalo jeho otevřenému duchu a ctižádostí.
Naopak, sám si našel práci, aby rodičům pomohl hradit všechny výdaje na rozrůstající se rodinu. Jeho univerzitou byl svět. Zde dostával vzrušující lekce, ať byl kdekoliv a ať s kýmkoliv rozprávěl.
V roce 1913 vstoupil Adamski do armády a sloužil u XIII. kavalerie na mexických hranicích. V roce 1919 se s armádou se ctí rozloučil. Mezitím se o vánocích 1917 oženil s Mary A. Shimberskou.
Pět roků vojenské služby ještě zvýšilo Adamského touhu rozšířit vlastní vědění, aby mohl lépe sloužit lidem. Ale brzy poznal, že ještě dlouho nebude vědět dost k tomu, aby sám mohl být učitelem. A proto po mnoho let putoval Spojenými státy, vzdělával se a zároveň si příležitostně vydělával na živobytí. Ukázalo se, že tento způsob poznávání byl pro Adamského velmi dobrý. "Studoval" tak problémy a učil se překonávat přicházející zklamání, která ostatně potkávají v hojné míře každého člověka. Adamski nebyl ani fanatik ani pošetilý horlivec. Optimální míra trpělivosti, soucitu a radostné mysli, která pro něj byla charakteristická zejména v zralém věku, jistě přispívala k tomu, že si vždy získal důvěru svých spolupracovníků.
Teprve ve svých čtyřiceti letech Adamski putování ukončil a trvale se usadil v Laguna Beach v Kalifornii. Byl to jeho první opravdový domov. Zde pak většinu času trávil studiem vesmírných zákonů a později jim začal i vyučovat. Počet jeho studentů brzy dosáhl několika set. V té době byl Adamski vyzván, aby uspořádal přednášky v celé jižní Kalifornii a jeho vystoupení pak byly vysílány rozhlasovými stanicemi KFOX v Long Beach a KMPC v Los Angeles.
Jeden ze studentů daroval Adamskému patnácticentimetrový teleskop Newton - Reflex a Adamski pak trávil spoustu času studiem oblohy. On i jeho studenti pořídili bezpočet fotografických snímků vlastnoručně vyrobenými přístroji. Právě v tomto období se Adamskému podařil první snímek vesmírného plavidla; tehdy ovšem ještě nevěděl, co to je. Snímek byl předložen mnoha astronomům, ale nikdo jej nedokázal identifikovat. Objekt byl příliš daleko, aby se na něm daly rozeznat podrobnosti. Vědci nabídli mnoho vysvětlení, ale žádné z nich nebylo uspokojivé.
V roce 1940, když se schylovalo k námořní válce, vystěhoval se Adamski a několik studentů, kterým to dovolovaly poměry, z Laguna Beach do jedné osady na silnici směrem k pohoří Palomar. Osada se jmenovala Valley Center a noví přistěhovalci se s nadšením pustili do budování malé farmy. Doufali, že bude natolik výnosná, aby je uživila. Když se později Amerika zapojila do války, sloužil Adamski v protivzdušné obraně.
V roce 1944 byl zemědělský podnik ve Valley Center prodán. Adamski se s několika lidmi, kteří u něho během válečných let zůstali, přestěhoval na jižní svahy hory Palomar, asi 10 kilometrů od jejího vrcholu a 17,6 kilometru od místa, kde stojí největší teleskop na světě, který však v té době ještě nebyl dobudován. Zde společně začali znovu obdělávat panenskou půdu a stavět malá přístřeší. Postavili zde také malý dům, který sloužil jako kavárna a bistro pro turisty. Správcem a majitelem se stala jedna ze studentek, paní Alice K. Wells, avšak na práci v podniku se podílel každý člen Adamského společnosti. Protože v té době se díky přísným úsporným opatřením velmi těžko sháněl stavební materiál, museli samozřejmě vystačit s tím, co bylo po ruce.
Adamski koupil teleskop 37,5 cm a zřídil malou observatoř, která mu umožnila pozorovat oblohu po celé dlouhé hodiny, a to i za špatného počasí. Původní teleskop 15 cm byl nainstalován venku. Adamski tak mohl pokračovat ve svém astronomickém studiu. Mnoho lidí, kteří ho navštěvovali, projevovalo o jeho práci zájem a on s nimi rád o svých pozorováních hovořil.
V roce 1946, kdy v hojné míře padaly meteority, pozoroval Adamski s několika přáteli dramatickou událost, o níž se tehdy ještě nevědělo, co vlastně znamená. Pozorovali totiž letoun doutníkového tvaru, který nehybně visel ve vzduchu, poměrně nízko nad zemí. Pro všechny to byl zcela neznámý objekt, nikdo neměl o jeho původu ani ponětí. Adamski se před tím již mnohokrát vyjádřil o možnosti existence lidského života na jiných planetách, ale tehdy si ještě myslel, že vzdálenosti mezi námi a našimi nejbližšími nebeskými sousedy jsou příliš velké, než aby bylo možno uskutečňovat jakýkoliv fyzický interplanetární kontakt. Až v následujícím roce (1947) obdržel důkaz, že se mýlil. Se svou ženou a několika známými Adamski déle než hodinu pozoroval celou formaci mimozemských letounů, které se nehlučně a v pravidelné linii jeden za druhým pohybovaly šikmo po obloze od východu na západ.
Protože tuto událost zaregistrovaly i jiné skupiny lidí na nejrůznějších místech Spojených států, mnoho z nich v následujícím týdnu přišlo za Adamským, aby si s ním porovnali svá osobní pozorování. Nikdo z nich nevěřil, že by tyto manévry byly provedeny pozemskými letadly, takovými, které se v té době vyráběly.
Další Adamského zážitky tohoto charakteru byly zpracovány v knize "Létající talíře přistály", kterou Adamski vydal společně s Desmondem Lesliem. Události, k nimž došlo po vydání této první knihy, jsou popsány zde.
Charlotte Blodget

(18)
ZMÍNKA O ADAMSKÉHO MIMOŘÁDNÉ ŽIVOTNÍ ČINNOSTI

George Adamski uspořádal v USA a na svých turné po Americe, Novém Zélandu, Austrálii, Indii a Evropě mnoho přednášek, které doprovázel promítáním filmů. Rovněž poskytl mnoho rozhovorů, při nichž osobně informoval více než 100 000 lidí, a jeho projevy v rozhlase a televizi oslovily na třech kontinentech více než 42 milionů lidí.
Byl jsem osobně přítomen na filozofických přednáškách George Adamského v Caxton Hall (London 27. dubna 1959) a v Basileji (31. května 1959).
Jako nakladateli a vydavateli jeho knížek v německém jazyce a jako prezidentu DUIST mi Adamski věnoval svůj vlastní film, který jsem měl promítnout ve velkých německých městech, ale i v zahraničí, což jsem pak také udělal.
9. kapitola knihy "Kniha o Adamském" od Grey Barkera na stránkách 133 a 174 obsahuje můj rozsáhlý referát, nazvaný "Adamski v Evropě". V této knize se lze dočíst o všech nejzajímavějších faktech, včetně jeho návštěvy u královny Juliány, nebo u papeže Jana XXIII., při níž mu byla propůjčena zlatá medaile, a rovněž o ohlasech na jeho přednášky.
K obviněním, že to vše dělá pro peníze, se Adamski vyjádřil takto:
"Kdyby mi v celé této věci šlo jen o kšeft, pak bych mohl vydělat velké peníze. Noviny o mně jeden čas hodně psaly. Já jsem však jako jeden z prvních nastavil svou hlavu vůči útokům a dal celý problém k veřejné diskusi. Neměl jsem však chuť prostituovat tak mimořádně důležitý problém, jako je UFO.
V rámci tak závažného tématu jsem si také nemohl dovolit dělat fádní vtipy. Možná, že jsem lidem, kteří nemají před děním v kosmu žádnou úctu, zavdal příčinu k útokům.
Když to vše uvážím, nepřipadá mi těžké být shovívavý k těm, kteří se pokoušejí dostat mne do špatného světla. Většina výzkumníků UFO čeká na okamžik, až se otevřou bohatě naplněné archivy válečného letectva. Až do té doby bude laik odkázán na svůj vlastní rozum. Musí si udělat vlastní úsudek, podle míry čestnosti a důvěryhodnosti, jakou jednotlivým výzkumníkům připisuje. Z tohoto důvodu jsem se snažil být otevřený a rozebírat události až do nejmenších detailů. Nemám co skrývat. Moje motivy nemají temné pozadí. Pokoušel jsem se vypořádat s každou otázkou, která mi byla v souvislosti s mými skutečnými zkušenostmi kladena."
Také se mohu krátce zmínit o proslulém případu Rodeffer z 26. února 1965 (Distrikt Washington) (GB s. 43). Adamski při návštěvě řekl manželům Rodefferovým dopředu o příletu výzkumné vesmírné lodě, a paní Madeleine Rodefferer (Karel Veit s ní hovořil telefonicky) pak skutečně mohla kamerou zachytit malý scout (který je nazýván typem Adamského) a nafilmovat jeho vzdušné manévry. Objekt se pohyboval velmi nízko nad parkem, téměř se dotýkal korun stromů, a jeho pohyby byly tak ladné, že se prostě tajil dech. Tento senzační film mělo možnost shlédnout více než tisíc účastníků 7. světového kongresu UFO, konaného v říjnu 1967 v kongresovém domě v Mohuči.
Cecil B. de Mille spolu s hvězdným kameramanem a fotografickým expertem Pev Marleyem říkají:
"Kdyby Adamského fotografie byly zfalšovány, pak by to byly ty nejzdařilejší falzifikáty, které jsme kdy viděli. Překonaly by dokonce i umění Houdiniho. Stíny na létajícím objektu a na zemi se tak shodují, že jakékoliv zfalšování je naprosto vyloučené."
Ve 233. vydání UFO - Nachrichten z února 1976 jsme v textu i ilustracích přinesli důkaz o existenci "UFO ve tvaru zvonu", tedy známý tzv. Adamského typ, který mohl být vyfotografován nezávisle na sobě na všech kontinentech. Vědí o tom miliony lidí.
Ve vydání č. 269 UFO - Nachrichten bylo obšírně popsáno první setkání s mimozemšťany. Když později mimozemšťané oslovili Adamského, řekli mu:
"Mimo tvého setkání s námi se na vaší Zemi uskutečnilo mnoho dalších podobných setkání. Některá ještě před tím, než jsme navázali kontakt s tebou, některá proběhnou později. K setkáním došlo téměř ve všech dílech světa. Jenomže tvé setkání bylo první, o kterém byla podána zpráva způsobem, přístupným pro mnoho lidí. Přesto, že se taková setkání uskutečňovala a byly o nich podány i zprávy, které však nikdy nesměly vyjít na veřejnost, jen málo lidí se o svých zážitcích odvážilo vyprávět. Obávali se, že by jim to nikdo nevěřil."
Když Adamski po svém prvním vesmírném letu v roce 1955 popsal tzv. "světlušky" a také Zemi z pohledu z vesmíru a mluvil o ní jako o modré planetě, řekli ti, kdo přece ví všechno lépe, že sovětské a americké sondy mohou tato tvrzení vyvrátit. Ale stal se pravý opak. Když americký astronaut John Glenn vylétl do vesmíru, potvrdil nejen výskyt oněch "světlušek", ale i modrou barvu planety. Název "modrá planeta" se pak stal všeobecně uznávaným pojmem (viz kniha prof. Haberse "Naše modrá planeta"). Název vešel do povědomí všech expertů, prostých lidí a dokonce školních dětí.
Bylo by třeba uvést ještě stovky a stovky dalších faktů, aby byla velkolepá osobnost Adamského a zároveň i jeho publikace dostatečně charakterizována. Ale toto budiž přenecháno studiu a vlastnímu zpracování těmi, kdo se o takové věci zajímají.
Třicetiletá přípravná práce DUIST umožnila relativně lehčeji proniknout do výzkumu vesmíru a do ufologie. Je také velmi potěšující, že naše kosmické vědomí bylo podpořeno a dosáhlo vyššího stupně.
George Adamski krátce před svou smrtí řekl:
"Vývoj pravdy nemůže nikdo zastavit. To, co dneska ví jenom málo lidí, bude za několik let mnoho lidí považovat za samozřejmé, a bude to, jak doufám, mládež, která se bude věnovat bádání, rozšiřovat pokrok a budovat lepší svět."
Krátká řeč, kterou jsem pronesl při příležitosti jeho úmrtí dne 23. dubna 1965 ve Washingtonu D.C., a také výňatky z naší vzájemné korespondence z padesátých let jsou uvedeny na stránkách knihy Gray Barkera (od strany 161) jako historické dokumenty.
Karl L. Veit

(19)

VÝŇATEK Z PŘEDNÁŠKY FREDA STECKLINGA

(z magnetofonového záznamu pořízeného v USA)
"Dámy a pánové ! Je pro mne velkou ctí a radostí, že jsem opět po tolika letech v Německu a že zde mohu mluvit na téma, které mi tak leží na srdci. Téma zní: Existují inteligentní bytosti ve vesmíru, na jiných planetách ? Je možné, že nás tyto živé bytosti navštěvují na Zemi se svými vesmírnými loďmi ?
Doufám, že moje přednáška, filmy a diapozitivy vám alespoň trochu umožní nahlédnout do této tak různorodé oblasti.

MÉ PŘÁTELSTVÍ S GEORGEM ADAMSKIM A OSOBNÍ ZKUŠENOSTI
Žiji již 23 roků v Americe a naše rodina spolu hovoří převážně anglicky. Proto jsem v němčině vyšel trochu ze cviku. Jednoho dne, bylo to v roce 1963, jsem právě vycházel se svou ženou a se synem z jednoho obchodního domu. Tu jsme spatřili podivný letící objekt ve výšce asi 5 000 metrů nad městem. Objekt byl kulatý, podobal se zvonu, měl kovově modrou barvu a dole na podvozku tři podivné koule. Tehdy jsem ještě podobné vzdušné plavidlo neznal, a tak jsem si ho hned vyfotografoval. Přesto, že jsem se zajímal o létání a již jako mladík v roce 1956 v Německu plachtil na ostrově Juist, a třebaže i dnes hodně létám motorovými letadly v Americe, ještě nikdy jsem něco podobného neviděl. Na ulici s námi bylo hodně lidí, kteří objekt pozorovali. Byl tam také přítomen reportér amerických novin Daily News. Ten o tom druhý den napsal článek.
Mým nejbližším činem byla návštěva kompetentních úřadů, které jsem chtěl informovat a zároveň zjistit, odkud tyto objekty přicházejí. Válečné letectvo americké armády mi napsalo dopis, že tzv. UFO mohou být přirozeně vysvětleny až asi na 12 % případů a že tyto jevy pro USA neznamenají naprosto žádné nebezpečí.
Z Pentagonu mi bylo přislíbeno, že mi v obálce pošlou mnoho informací, avšak tato obálka nikdy nedošla. Asi o tři měsíce později jsem navštívil knihovnu kongresu Spojených států ve Washingtonu, abych se o problému dozvěděl něco více. Mezi odbornými knihami jsem hledal brožury o UFO. Našel jsem jich mnoho, především pak knihu pana Adamského, protože jsem začal hledat od písmene A.
Hned, jak jsem otevřel knihu "Uvnitř vesmírných lodí", jsem našel snímky stroje, který vypadal přesně tak, jako ten, který jsem vyfotografoval já. A tak jsem byl přirozeně přesvědčen, že něco takového existuje a že fotografie, které pořídil pan Adamski a uveřejnil ve svých knihách, jsou pravé.
Pan Adamski byl první, kdo zjistil tři základní věci:
(1)
Interplanetární lodě existují a lze je fotografovat.
(2)
Také jiné planety jsou obydleny stejnými lidmi, jako jsme my. Mají své základny na Měsíci.
(3)
Mimozemšťané využívají přírodní zákony, které my ještě využívat neumíme, a vlastní filozofii, o které nám pan Adamski řekl mnoho ve svých knížkách.

ČETNÁ POTVRZENÍ PRAVDIVOSTI ADAMSKÉHO VÝZKUMŮ
Nyní jsem se dal do systematického výzkumu, abych zjistil skutečnou pravdu. Při tom jsem dospěl k závěru, že Adamski měl za úkol, aby upozornil lidstvo této planety na přicházející období letů do vesmíru a že inteligentní život na Zemi se nevyvinul náhodou, nýbrž že tento zázrak života je rozprostřen po celém kosmu, stvořený kosmickou Inteligencí podle přísných přírodních zákonů, které ovládají a řídí celý vesmír. Jeho zážitky a jeho učení přijaly miliony lidí s otevřeným srdcem. Avšak mnoho jiných lidí s omezenou představivostí odkázalo tento problém do sféry fantazie. To je také pochopitelné, neboť mnoho lidí na této Zemi se pevně drží ustálených šablon, kterými se nechají ovládat. Během své tříleté spolupráce s panem Adamskim jsem v něm poznal člověka, který je pln vědění, trpělivosti a moudrosti. Tedy který má kvality, jež velmi mnoha lidem na Zemi ještě dnes chybí.
Při hledání důkazů jsem došel k následujícímu:
Americké válečné letectvo v "Reportu 14", vydaném projektem "Modrá kniha", připustilo, že dne 20. listopadu 1952 byly piloty válečného letectva spatřeny v okolí Desert Centre v Kalifornii UFO, a dodává, že tento "Reporter" může být poskytnut komukoliv, kdo o to požádá. To je důkaz ze strany válečného letectva, že skutečně ke kontaktu došlo.
V Contidental – UFO - Magazine (= důvěrné zprávy) byla v roce 1981 uveřejněna zpráva o UFO, které vypadají přesně tak, jako ty, které vyfotografoval pan Adamski před 20 až 25 lety. Tyto zprávy se datují z let 1965 až do dnešních dnů. V časopise je uvedeno, že MIM - Studios v Hollywoodu Adamského fotografie znovu zkoumají. Na přístrojích, které mají cenu mnoha milionů dolarů, se v laboratoři zjistilo, že jeho fotografie nejsou zfalšovány. Hluboká ostrost fotografií Adamského nemohla být jenom napodobeninou.
Kromě toho existuje ještě případ geologa Fritze von Nest. V roce 1968 tento geolog prováděl určitá měření ve státě Utah. Při tom se mu podařilo zachytit na třech fotografiích objekt, který vypadá přesně jako ten, který vyfotografoval pan Adamski.
Zajímavé na tom je, že pan Nest existenci života v kosmu ani UFO nevěřil a že v předchozích letech spolupracoval s Dr. Menzelem, který před 30 lety prohlásil UFO za klam.
Nyní pan von Nest položil fotografie svému příteli Dr. Menzelovi na psací stůl. Jistě si umíte představit, jak byl Dr. Menzel překvapen, když tyto důkazy uviděl.

PO SMRTI GEORGE ADAMSKÉHO
Když jsem měl před třemi lety přednášku v Japonsku, dostal jsem darem knihu "Ultrarelativita" od Dr. Seikeho. Dr.

Seike v této knize psal, že japonská vláda nařídila zahájení prací na elektromagnetických vynálezech k ovlivnění přitažlivé síly a že objekty, které zachytil na fotografiích pan Adamski, jsou elektromagnetické letouny. To rovněž potvrdil inženýr a vědec Leonard Cramp v Anglii.
Angličan John Searl, jak je známo, postavil model elektromagnetického vozidla a nechal jej létat. Podle zpráv, které jsou o tom k dispozici, střílela na tento model anglická armáda, ale střely byly odraženy. Také to je důkazem, že podobné stroje existují a fungují a že pan Adamski má ve svých tvrzeních pravdu.

(20)
VÝŇATEK ZE ZPRÁVY VĚDECKÉ SKUPINY NASA
A Z DOKUMENTŮ LETECTVA

Devadesátý Kongres Spojených států svolal vědce a za zavřenými dveřmi se jich tázal:
"Je možné, že UFO přicházejí z našeho solárního systému ?"
Odpověď zněla: "Přirozeně, neboť až do dnešních dnů nemáme důkazy o tom, že by na planetách našeho Slunečního systému nemohla žít pokročilá civilizace. Když je Mars blízko Země, přibývá vždy výskytů UFO."
Další otázka: "Když máme návštěvníky z vesmíru, proč u nás nepřistanou ?"
Odpověď: "Jenom v roce 1954 bylo zaregistrováno 200 přistání."
Jistě je možno si dobře představit, kolik vesmírných lodí přistálo na naší Zemi až do dnešních dnů.
Z hlášení válečného letectva v Colorado Springs se dozvídáme, že kadeti měli výuku o tom, že UFO velmi pravděpodobně přicházejí z jiných planet a že jsou řízeny inteligentními bytostmi nebo dálkově, a že problém UFO je znám již od biblických dob. To je důkaz, jak vlády berou tento problém vážně.
Od roku 1959 až do roku 1972 pracoval u NASA francouzský vědec Maurice Chatelain a byl odpovědný za rozhlasový kontakt s vesmírnými loděmi. V jeho poslední knize "Naši předkové přišli z kosmu" je uvedeno, že američtí astronauti byli na své cestě na Měsíc doprovázeni objekty UFO. Potvrdil také výrok Adamského, že totiž náš Sluneční systém má 12 planet a že Nicola Tesla (zabýval se výzkumem střídavého proudu), Ital Marconi a Američan Westinghouse navázali již v roce 1928 rozhlasové spojení s inteligentními bytostmi, což však zůstalo do dnešních dnů utajeno.
Astronaut Gordon Cooper pronásledoval v roce 1966 jako pilot válečného letectva stovky UFO, které letěly ve skupinách nebo tiše stály a ukázaly se asi ve výšce 20 km na jižním nebi v Německu. V tom roce jsem zde byl naposledy. Z jedoucího vlaku se mi tehdy mezi Manheimem a Frankfurtem podařilo vyfotografovat na úzký film skupinu objektů doutníkového tvaru. Můj syn mi při tom přidržoval okno.
Z NASA byly postupně vypouštěny zprávy, které se až dosud držely v tajnosti ze strachu, aby mezi lidmi nevypukla panika. Z téhož důvodu museli astronauti zamlčet své zkušenosti s UFO při cestě na Měsíc.
Astronauti Apolla 12 zachytili na Měsíci na fotografiích jednu kovovou kopuli a několik létajících talířů. Velmi udiveni na Zemi nahlásili, že měsíční vzduch je sice řídký, ale dostačuje k tomu, aby v něm mohl například létat hmyz. Přístroje z Apolla 12 a 14, které byly na Měsíci ponechány, zde skutečně naměřily řídkou atmosféru. Mimo to zde byla zaregistrována voda a oblaka o průměru 15 km. Astronaut Borman říká:
"To, co jsem viděl ze svého okna, vypadalo jako oblaka."
Bylo zde také zaznamenáno magnetické pole a vulkanická aktivita.
Apollo 11 oznamuje:
"Nenašli jsme Měsíc jako totálně mrtvé těleso, sterilní, holé a opuštěné, nýbrž jako dynamické a krásné." (Citát z knihy "Stopy lidské nohy na Měsíci".)
Proč se krátce po přistání Apolla 11 čtyři důležití výzkumníci vzdali své práce ? Byli to Bill Hess a geologové Albert King, Dr. Bell a Dr. Weiss. Můžeme jen předpokládat, že nechtěli být zodpovědní za to, že musí veřejnosti zatajit mnoho nových poznatků, které byly při tomto letu získány. Rodefferim film je superdůkazem se čtyřmi svědky.
Vrcholný okamžik při získávání dokumentace o UFO nastal v roce 1965, několik dnů před smrtí Adamského. Skrze kontakty, které měl až do posledních dnů svého života, mu bylo sděleno, aby si připravil fotoaparát s filmem na den 26. února 1965, neboť v ten den mu bude umožněno vyfotografovat vesmírnou loď z bezprostřední blízkosti. Adamski byl hostem u paní Rodefferové, která pak film přijala, aby Adamski nebyl opět podezříván z falšování. Byl jsem u toho jako svědek a ihned jsem film odnesl k vyvolání. Film byl prozkoumán laboratoří Kodak v Rochestru a byl prohlášen za autentický. Byla zjištěna následující data: průměr 9 metrů, vzdálenost od objektivu 25 metrů, výška nad zemí asi 30 metrů. Vlivem silového pole, které loď obklopuje, dochází k optickému zkreslení obrazu. Ve vrstvách vzduchu se tvoří závoje s různou teplotou. Moje výzkumy mne pak přivedly do NASA. Nabídl jsem této organizaci Adamského filmy a také svůj film z vlaku v Německu. Oba jsme pak byli do NASA pozváni a byli tam i pánové z Pentagonu a amerického senátu. Výzkumníci a vědci z NASA s námi jednali s velkým respektem. Znali velmi přesně velikosti i způsoby pohonu těchto létajících objektů, nemuseli jsme jim vůbec nic vysvětlovat.
Na konci přednášky pan Steckling oba jmenované filmy promítl. Před tím však ještě vysvětlil, jak byly pořízeny diapozitivy z Měsíce, které měly jistě senzační obsah.

ODHALENÁ TAJEMSTVÍ MĚSÍCE
Pan Steckling si dal tu námahu, aby v dokumentačních sklepeních NASA v Houstonu podrobně prozkoumal mikrofilmy z Měsíce. Zapsal si čísla a poznávací značky těch snímků, na nichž rozeznal podivné struktury nebo objekty, které v něm vzbudily podezření, že nejsou přirozeného původu. Byly to zejména snímky z odvrácené strany Měsíce. Podle značek si pak u NASA vyžádal originální fotografie. Nejzajímavější z nich desetkrát až dvacetkrát zvětšil. Některé zvětšil spolu se svým přítelem majorem Petersonem v laboratoři dánského válečného letectva a některé sám ve své

vlastní laboratoři v Americe. Je samozřejmé, že snímky při extrémním zvětšování poněkud utrpěly na kvalitě, avšak potvrdily, co až do dnešních dnů mohli badatelé a znalci Měsíce pouze tušit. Byl tam například vidět velký kráter, který byl přesně v polovině přepažen vysokou zdí. Jedna půlka kráteru byla černá a druhá se jevila jako světlá, ale byl na ní stín "přehradní hráze"; vypadalo to skutečně tak, jak se jeví pozemská přehradní nádrž letci. Další nepravidelné čtyř, pěti nebo šestiúhelníky se zaoblenými rohy byly černé, ale byly obklopeny dvojitou světlou konturou, jak je tomu u vodních nádrží, na které se díváme z výšky. Na některých obrázcích byly vidět pásy bílých oblaků, které částečně zakrývaly krátery, ale byly tam i malé kulaté mraky, námi nazývané beránky.
Voda na Měsíci ? Pro jeho malou přitažlivost by již dávno zmizela z povrchu Měsíce do vesmíru. My však víme, že pod vrstvou prachu, silnou jeden decimetr, se na Měsíci nachází zmrzlá půda. Když se totiž astronauti pokoušeli pomocí elektrické sbíječky získat vzorek půdy, vždy jim sbíječka, pokud se ji nepodařilo ihned z vyvrtaného otvoru vytrhnout, zamrzla. V hloubce 10 metrů je totiž teplota minus 30o Celsia. Ledu je na Měsíci dostatek a my od geologa Farouka eI Baze z NASA víme, že tam určitě jsou i přírodní ledové jeskyně a že by nebylo těžké je uměle rozšířit.
Hruškovitý nebo vejčitý tvar Měsíce naší Zemi ukazuje stále jen svoji těžší část – tupý konec vajíčka. Na této straně, obrácené k nám, pravděpodobně nebude žádná atmosféra, neboť ta je z Měsíce "odčerpávána" zemskou gravitací. Ovšem na druhé straně Měsíce musí síla zemské přitažlivosti přispívat k udržení molekul vzduchu a páry, a je přirozené, že nejlépe se to daří uvnitř kráterů. Proto se tedy zdá, že existence oblaků a vodních ploch na odvrácené straně Měsíce je možná. Na některých obrázcích odvrácené strany Měsíce jsou vidět rozsáhlé hnědé a zelené plochy. Tmavší místa nepříliš silně osvětlených svahů kráterů znamenají hustý porost keřů. Červenohnědé plochy nemusí znamenat podzimní zbarvení listí stromů, ale spíše výskyt určitého druhu červených keřů; i u nás mají některé ozdobné keře červenou barvu. Pravděpodobně je to způsob přizpůsobení se tepelným rozdílům.
Na jednom snímku je v oblasti okraje kráteru možno vidět obrovské koule v trojúhelníkové formaci, které vypadají jako naše antény satelitů a antény radarových kopulí na kopcích zemí za železnou oponou. Těsně vedle toho stojí velké cylindrovité objekty, podobné kulatým výškovým stavbám nebo třípatrovým tankerům rafinérií ropy. Na okrajích kráterů se nacházejí obrovské bílé haly, podobné našim bývalým hangárům pro vzducholodě. Jejich délka dosahuje jedné třetiny průměru kráteru, tedy například 21 kilometrů. Jsou tam ale také stavby ve tvaru polokoulí, rovněž bílé; podle stínu je možno rozeznat, že jde o zvedací plošiny. Mezi tím vším obrovské bílé vesmírné lodě doutníkového tvaru, mnohem větší, než jsou naše největší letadla. Toto musí vidět každý člověk sám, aby tomu uvěřil.
Musíme existenci těchto věcí na Měsíci vzít na vědomí a přemýšlet o nich. Neboť NASA nepřerušila svůj program Apollo proto, že na Měsíci již není možno odhalit nic nového, nýbrž, jak se pan Steckling dozvěděl – proto, že na něm bylo odhaleno příliš mnoho.